

ఫిబ్రవరి
2019

154

సంపుటి : 13 సంచిక : 10

వెల రూ. 10/-

Siddhantam

మార్క్సిస్టు

సైద్ధాంతిక మాసపత్రిక

ఈ సంచికలో.....

ఎన్ఆర్సి పేరుతో మత విభజన
భారత చరిత్ర కొశాంబి అధ్యయన పద్ధతి
నిరుద్యోగులను దగా చేస్తున్న మోడీ ప్రభుత్వం
ఆదాయ భద్రత కరువైన పేద రైతులు
నయా ఉదారవాదం - ఆరోగ్యం
భారత్‌లో మహిళలపై గృహహింస
ఫ్రెడరిక్ షంగిల్స్
ఎన్నికలలో బిజెపిని ఓడించటంపై కేంద్రీకరించాలి
అరుణ సైనికుడు కా॥ నరసింహయ్య

కా॥ నరసింహయ్య

గోరంటప

“జీవితం అంటే ఎదుర్కోవటమే..

ఏ స్థలంలోనైనా, ఏ సమయంలోనైనా

ఏ వయసులోనైనా, ఏ ప్రాంతంలో,

ఏ దేశంలోనైనా,

దేన్నయినా ఎదుర్కోటానికి

నిన్ను నువ్వు సిద్ధం చేసుకోవటమే”

‘ఎప్పటికప్పుడు’ కవితలో ప్రముఖకవి కె.శివారెడ్డి రాసిన ఈ కవితా పంక్తులు అలుపెరుగని ఉద్యమనేతలకు, తమ జీవితాలను పేద బడుగు కార్మిక కర్షకులకు ఎర్రజెండా సాక్షిగా త్యాగం చేసిన అరుణానంద సైనికులకు వర్తిస్తాయి. అక్షరంపై మమకారంతో ఉద్యమ కార్యకర్తలకు ఉద్యమాక్షరాలు దిద్దించి, సామాజిక, ఆర్థిక పాఠాలు నేర్పి, కార్యకర్తల్ని నాయకులుగా నాయకుల్ని నేతలుగా, నేతల్ని మహానేతలుగా తీర్చిదిద్దిన ధీశాలి కర్నూలు జిల్లా సిపిఎం సీనియర్ నేత తెలకపల్లి నరసింహయ్య.

1928 జూన్ 8న గార్గేయపురం గ్రామంలో తెలకపల్లి రామయ్య, సరస్వతమ్మ దంపతులకు తెలకపల్లి నర్సింహయ్య జన్మించారు. మొదటి తరగతి ఇంటి వద్దనే చదవి, రెండవ తరగతిలో పాఠశాలలో చేరారు. ప్రాథమిక విద్య అనంతరం ఇంటర్మీడియేట్ కు గుంటూరు ఎస్ కళాశాలలో చేరారు. ఇంటర్ చదివే రోజుల్లోనే రాజకీయాలపట్ల ఆసక్తి పెరిగింది. క్రమంగా కాంగ్రెస్ విధానాల పట్ల ఆయనలో అసంతృప్తి పెరిగింది. తర్వాత కమ్యూనిస్టులపై అభిమానం పెరిగి కమ్యూనిస్టు సిద్ధాంతాన్ని అధ్యయనం చేశారు. క్రమంగా కమ్యూనిస్టుపార్టీ కార్యక్రమాల్లో పాల్గొనడం పెరిగింది. 1952 ఎన్నికల అనంతరం ఆయనకు పార్టీ సభ్యత్వం ఇచ్చారు. శాఖా కార్యదర్శిగా కూడా అప్పటి నుంచే బాధ్యతలు నిర్వహించారు. సిపిఎం ఏర్పడిన తర్వాత ఆయనను అరెస్టుచేసి జైలులో నిర్బంధించారు. చదివింది ఇంటర్మీడియేట్ అయినా ప్రపంచ ఆర్థిక సూత్రాలను అలవోకగా చెప్పి, సిద్ధాంతాలు మానవ జీవన స్థితిగతులనెలా మారుస్తాయో విశదపరిచి విశ్లేషించే ఆర్థికవేత్త. తెలకపల్లి నరసింహయ్య తండ్రి రామయ్య ఆయుర్వేద వైద్యులు, ఆయుర్వేదంలో వైద్య విద్యాన్ సాధించినప్పటికీ వృత్తిరీత్యా పోస్టల్ శాఖలో బ్రాంచి పోస్టు ఫిబ్రవరి - 2019

మాస్టర్ గా పనిచేశారు.

ఉన్నత రైతు కుటుంబంలో జన్మించిన నరసింహయ్య తండ్రికి 80 ఎకరాల భూమి ఉండేది. ఆయన జన్మించే నాటికి 40 ఎకరాలు అమ్మేశారు. కొన్ని పరిస్థితుల దృష్ట్యా మిగిలిన దాంట్లో కొంత అమ్ముకోగా మిగిలింది 22 ఎకరాలే. 1945 మే నెలలో అరుణతార మహిళా ఉద్యమనేత టిసి లక్ష్మమ్మతో వివాహం అయ్యింది. 1947 జనవరిలో జిల్లా కో-ఆపరేటివ్ సెంట్రల్ బ్యాంకులో ఆడిట్ క్లర్క్ గా ఉద్యోగం సంపాదించారు. 18 స్టోర్లు ఆడిట్ చేసే బాధ్యత అప్పగించారు. మళ్లీ అనారోగ్యం కలగడంతో ఎక్కువ రోజులు సెలవు పెట్టే అవకాశం లేకపోవడంతో ఉద్యోగం వదులుకున్నారు. అయితే కమ్యూనిస్టు ఉద్యమం గొప్పతనం ఉద్యోగం చేసే సమయంలో అర్థమయింది. క్లర్క్ గా పనిచేస్తున్న రోజుల్లో వెలుగోడు కో-ఆపరేటివ్ స్టోర్స్ అధ్యక్షులు

కామ్రేడ్ సుదర్శనవర్మ అనే నిజాయితీపరుడు ఉండేవారు. వ్యవసాయ పరికరాలు బండ్ల పట్టాలు, పేదలకు పంపిణీ అయ్యేలా చూసే వారు. ఆయన కర్నూలు సెంట్రల్ బ్యాంకుకు వస్తే సిబ్బంది ఆయనను ప్రత్యేకంగా చూసే వారు. 1949 జిల్లా బోర్డు ఎన్నికల్లో సుదర్శన వర్మను ఆ ప్రాంతం నుండి బోర్డు సభ్యులుగా ఎనుకున్నారు. ఆయనొక్కడే కమ్యూనిస్టు సభ్యుడు. అది పార్టీ గొప్పతనం అనే భావన నరసింహయ్యకు కలిగింది.

ఉద్యమం వైపు నడిపిన నాలుగు పుస్తకాలు :

తెలకపల్లి నరసింహయ్య గారిని నాలుగు పుస్తకాలు ఉద్యమం వైపు నడిచేలా ప్రభావితం చేశాయి. ఈ పుస్తకాలు కూడా స్నేహితుడు రాముడు ఇచ్చినవే. 1. ప్రిన్స్ క్రొపాట్కీన్ రాసిన విప్లవ సందేశం, 2. నందూరి ప్రసాదరావు రాసిన మార్క్సిస్టు మూల సూత్రాలు, 3. కొమిన్ ఫారం పత్రిక అయిన For a Lasting Peace and for a People's Democracy, 4. జనత పత్రిక సంచికలు.

వీటితోపాటు బలమైన సంఘటన ఒకటి జరిగింది. స్వరాజ్ మైదానంలో టంగుటూరి ప్రకాశం పంతులు బహిరంగ సభ జరిగింది. ఈ సభకు వేలాది మంది హాజరయ్యారు. ఆయన ప్రసంగిస్తూ బ్రిటిష్ సామ్రాజ్య వాదులను దుయ్యబట్టి జాతీయోద్యమ ఉద్యతిని వివరించి, కాంగ్రెస్ ను ప్రశంసిస్తూ కమ్యూనిస్టులను విమర్శించారు. “Communists are dancing to the tunes of British Imperialists” అన్నాడు. సభలో ఒకాయన లేచి అది అబద్ధం, అబద్ధం.. కమ్యూనిస్టులే నిజమైన దేశ భక్తులు అని కేక వేశాడు. ఆయనే పుచ్చలపల్లి సుందరయ్య అని తర్వాత తెలిసింది. అలాగే ఇంటి ఎదురుగా అన్నమరాజు శర్మ అనే కవి ఉండేవారు. ఆయన మెట్రిక్ వరకు చదువుకున్న విద్యావంతుడు. కవి విపంచి అనే ఖండకావ్యం కూడా రచించారు. భారతి సంచికలు చదవడం, కవితలు పంపడం చేసేవాడు. ఆయనతో గంటల కొద్దీ సుదీర్ఘచర్చ చేసేవారు. కమ్యూనిజం మంచిదే కాని రష్యాలో వ్యక్తి స్వేచ్ఛలేదనే వారు.

తెలకపల్లి నరసింహయ్య గారి జీవిత పుటలన్నీ ఎర్రజెండాకు అంకితమైనవే. తెలక పల్లి గారి శ్రీమతి అయిన టిసి లక్ష్మమ్మ ప్రజా ఉద్యమాల్లో అరుణతార. మహిళా ఉద్యమాలను నిర్మించిన ధీశాలి. మహిళలనుసంఘటిత పరచి ప్రజాపోరాటాలకు తన జీవితాన్ని, కుటుంబాన్ని అంకితం చేసిన సమరశీలి. నా భార్య టిసి లక్ష్మమ్మ నా కమ్యూనిస్టు ఉద్యమ ప్రవేశానికి ఒక ప్రధాన ప్రేరణ అని ఆయన చెప్పుకున్నా

(మిగతా 35వ పేజీలో)

1. లరుణ సైనికుడు కా, నరసింహయ్య
గోరంటపల్లి..... 2
2. ఎన్ఆర్ఎస్ పేరుతో మత విభజన
ఎం మొహసిన్ ఆలమ్ భట్ 4
3. భారత చరిత్ర కొశాంబి అధ్యయన పద్ధతి
ఎంఎఎస్ శర్మ 8
4. నిరుద్యోగులను దగా చేస్తున్న మోడీ ప్రభుత్వం
ఎ కోటిరెడ్డి 11
5. ఆదాయ భద్రత కరువైన పేద రైతులు
సి. సాంబిరెడ్డి 16
6. నయా ఉదారవాదం - ఆరోగ్యం
జెఎస్ మజుందార్ 22
7. భారత్లో మహిళలపై గృహ హింస
సూరజ్ జాకోబ్, శ్రీపద్మ ఛటోపాధ్యాయ 28
8. ఫైదలిక్ ఓంగిల్స్
ఎం శివరామకృష్ణన్ 33
9. ఎన్నికలలో బజెమిని
ఓడించటంపై కేంద్రీకరించాలి
బివి రాఘవులు 34

సంపాదకుడు:
ఎస్. వెంకట్రావు

సంపాదక వర్గం:
పాటూరు రామయ్య
బి.వి. రాఘవులు
తమ్మినేని వీరభద్రం
ఎస్. వీరయ్య
తెలకపల్లి రవి

భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ (మార్క్సిస్టు)
ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్ర కమిటీ తరపున
ప్రచురణ కర్త, ముద్రాపకుడు: బి.వి. రాఘవులు
సంపాదకుడు : ఎస్. వెంకట్రావు
ముద్రణ: ప్రజాశక్తి డైలీ ప్రింటింగ్ ప్రెస్, 14-12-19,
కృష్ణనగర్, తాడేపల్లి(మ), గుంటూరు(జి)
ఫోన్: ఎడిటర్ : 9490099333
మేనేజర్ : కె.హరికిషోర్: 9490098977
email:venkataraosankarapu@gmail.com
email:marxistap@gmail.com
visitcpi(m) site at: cpim.org

ప్రతి సంవత్సరం వార్షిక బడ్జెట్ ప్రవేశపెట్టడం అనేది ప్రభుత్వాల రాజ్యంగ విధుల్లో ఒకటి. స్థూలంగా చూసినప్పుడు బడ్జెట్లు ప్రభుత్వాలకు వచ్చే వార్షిక ఆదాయ, వ్యయాల పట్టికల్లా కనిపిస్తాయి. కానీ 'బడ్జెట్ కేవలం కొన్ని సంఖ్యల మేళవింపు కాదు, అది మన విలువలు, ఆశల వ్యక్తీకరణ' అని ఒక పెద్దమనిషి చెప్పారు. పెట్టుబడిదారీ సమాజాలన్నింటా బడ్జెట్లు పెట్టుబడిదారీ విలువలకు, పెట్టుబడిదారుల ఆకాంక్షలకు అనుగుణంగానే ఉంటాయి గానీ కార్మికవర్గం, సామాన్య ప్రజానీకం ప్రయోజనాలకు వాటిలో చోటుండదు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చినప్పటినుండి మన ప్రభుత్వాలు ప్రవేశపెట్టిన బడ్జెట్లన్నీ కాకులను కొట్టి గద్దలకు పెట్టే చందంగానే నడిచాయి. నరేంద్ర మోడీ ప్రభుత్వం అధికారంలోకి వచ్చిన తరువాత ఈ క్రమం మరింత ఉధృతంగా, మరింత నగ్నంగా సాగుతోంది. రానున్న సార్వత్రిక ఎన్నికల ముంగిట, ఈ నెల ఒకటిన కేంద్ర తాత్కాలిక ఆర్థిక మంత్రి ప్రవేశపెట్టిన తాత్కాలిక బడ్జెట్ దీనికి భిన్నంగా ఏమీ లేదు.

మన దేశంలో నిరుద్యోగం గత 45 ఏళ్లలో ఏన్నడూ లేని స్థాయికి చేరిందని కేంద్ర ప్రభుత్వ గణాంక శాఖ తయారు చేసిన నివేదికలే తెలియజేస్తున్న సమయంలో వచ్చిన బడ్జెట్లో నిరుద్యోగం తగ్గించడానికి ప్రభుత్వం చర్యలు తీసుకుంటుందని ఎవరైనా ఎదురు చూడడం సహజం. అలాగే తీవ్రమైన సంక్షోభంలో చిక్కుకుని, వేలాది మంది అన్నదాతలు ఆత్మహత్యలు చేసుకుంటున్న వ్యవసాయరంగాన్ని చక్కదిద్దడానికి ప్రభుత్వం బడ్జెట్లో మార్గాలు చూపుతుందని అనుకోవడం కూడా అత్యాశ కాదు. కాని ఈ రోజు దేశం ఎదుర్కొంటున్న ఈ రెండు ముఖ్యమైన సమస్యలు - నిరుద్యోగం, వ్యవసాయ సంక్షోభం రెంటినీ నరేంద్ర మోడీ 'చివరి బడ్జెట్' పట్టించుకోలేదు. రోజురోజుకీ మహమ్మారిగా మారుతున్న నిరుద్యోగాన్ని తగ్గించడానికి బడ్జెట్ ఒక్కటంటే ఒక్క చర్య తీసుకోలేదు. ఇక తీవ్రమైన సంక్షోభంలో ఉన్న రైతాంగానికి ఇచ్చిందేమంటే... అయిదెకరాల్లోపు రైతు కుటుంబానికి ఏడాదికి రూ. 6 వేలు, అది కూడా మూడు దఫాలుగా బ్యాంకులో వేయడం. ఏడాదికి రూ 6 వేలంటే నెలకు రూ. 500, రోజుకు 15 రూపాయలు, అయిదుగురున్న కుటుంబంలో ఒక్కొక్కరికీ రూ. 3. చాలా గొప్ప సహాయం కదూ!

మోడీ ప్రభుత్వం గత అయిదు సంవత్సరాల బడ్జెట్లలో సామాన్య ప్రజలకు పూర్తిగా మొండి చేయి చూపించింది. కానీ కార్పొరేట్లకు మాత్రం వివిధ రూపాలలో సంవత్సరానికి సుమారు రూ. 6 లక్షల కోట్ల రూపాయల రాయితీలు ఇచ్చింది. బ్యాంకులకు వారు ఎగ్గొట్టిన లక్షల కోట్ల రూపాయలు దీనికి అదనం. గతంలో ఎలా ఉన్నా 'ఎన్నికల ముందు వస్తున్న బడ్జెట్ గనుక, ఓట్లు పొందడానికైనా ప్రభుత్వం ఈ బడ్జెట్లో ప్రజలకు పెద్దఎత్తున రాయితీలు ప్రకటిస్తుందని ప్రజలు ఎదురు చూశారు. కానీ ఎన్నికలు వచ్చినా ప్రజలకు మేలు చేసే ప్రసక్తి లేదని మోడీ ప్రభుత్వం పట్టుదల ప్రదర్శించింది. అదీ నయా - ఉదారవాదం ప్రభుత్వాలను శాసిస్తున్న తీరు! మధ్యతరగతికి ఆదాయ పన్ను పరిమితిని రూ. 2.5 లక్షలనుండి 5 లక్షలకు పెంచడం ఘనతగా చెబుతున్నారు. కాని పరిమితిని కేవలం రూ.5 లక్షలకు పెంచడం అన్యాయం. ఎందుకంటే కేంద్ర ప్రభుత్వమే ఆర్థికంగా వెనుకబడిన అగ్రవర్ణాలవారి ఆదాయ పరిమితిని రూ.8 లక్షలుగా నిర్ణయించినప్పుడు రూ. 5 లక్షలు మించిన వారిని పన్ను కట్టమనడం అంటే పేదలను పన్ను కట్టమని ఆదేశించడమే అవుతుంది. అయినా మధ్యతరగతికి కొద్దోగొప్పో ఈ ఊరట మినహా నరేంద్ర మోడీ బడ్జెట్లో ప్రజలకు చేసిన మేలేమీ లేదు.

ఎన్ని బడ్జెట్లు వచ్చినా నయా-ఉదారవాద విధానాలు అనుసరించే ప్రభుత్వాలేవీ వ్యవసాయ సంక్షోభానికి, నిరుద్యోగానికి పరిష్కారం చూపించలేవు. సమూలమైన ప్రత్యామ్నాయ విధానాల ద్వారా మాత్రమే ఈ సమస్యలకు పరిష్కారం లభిస్తుంది.

చందా వివరాలు

విడిపత్రిక: రూ.10, సంవత్సర చందా:రూ.100, పోస్టు ద్వారా రూ. 120

పోస్టు ద్వారా లేదా ఏజెంటు ద్వారా తెప్పించుకోవచ్చు.
లేదా మీ స్థానిక పార్టీ కార్యాలయంలో సంప్రదించండి.
ప్రజాశక్తి బుక్ హౌస్ అన్ని బ్రాంచీలలోనూ లభిస్తాయి.

చిరునామా

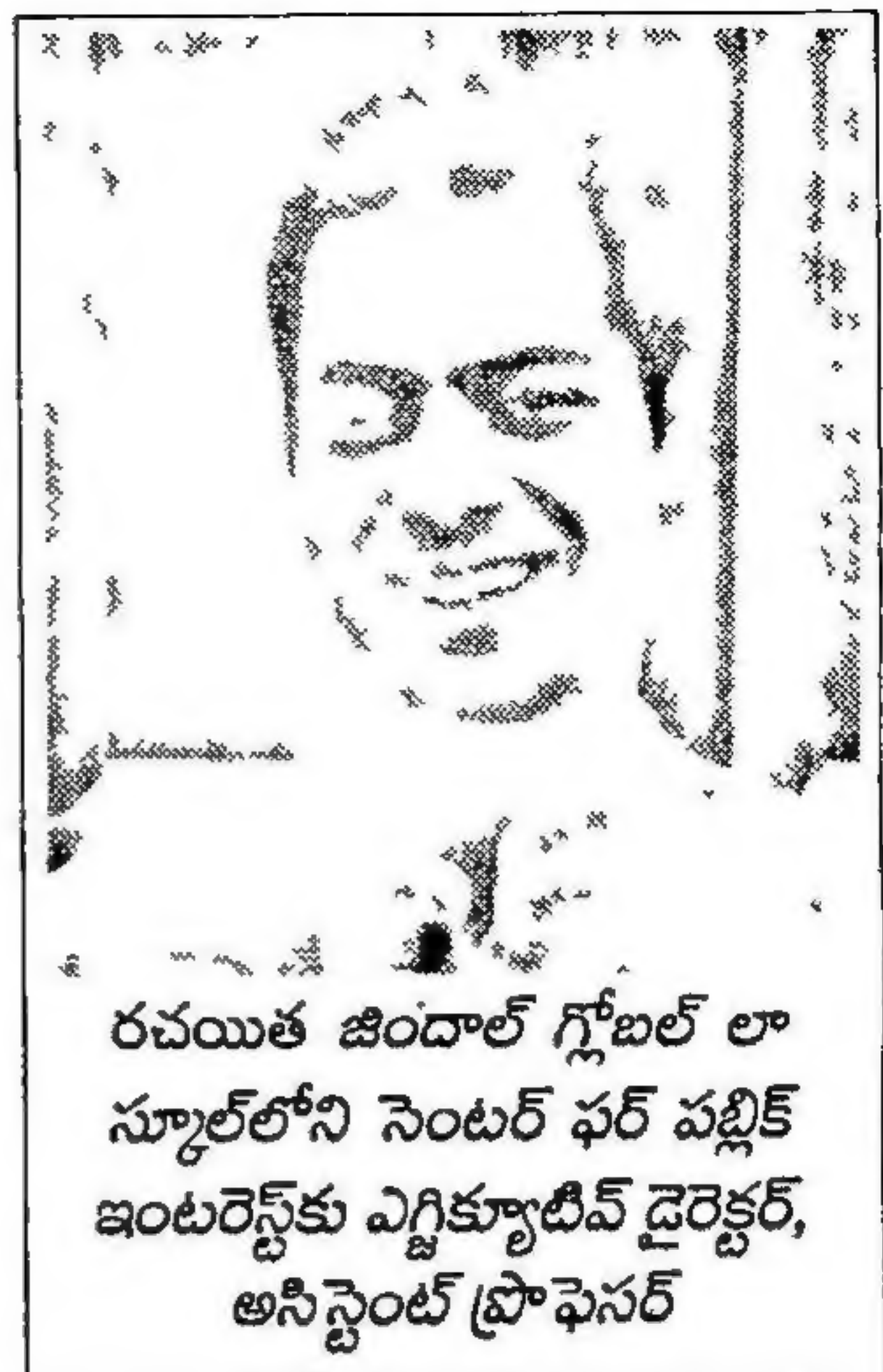
మేనేజర్,

మార్క్సిస్టు సైద్ధాంతిక మాసపత్రిక,
ఎం.బి. విజ్ఞానకేంద్రం,

డోర్ నెం. 27-30-3, ఆకులవారి వీధి,
గవర్నర్ పేట, విజయవాడ-520 002

ఎన్ఆర్సి పేరుతో మత విభజన

ఎం మోహన్ ఆలమ్ భట్

పౌరసత్వ చట్ట సవరణ బిల్లును లోక్ సభ 2019 జనవరి 9వ తేదీన ఆమోదించింది. వాస్తవానికి కేంద్ర ప్రభుత్వం ఈ చట్టాన్ని 2015 నుండే అమలులోకి తెచ్చేందుకు చర్యలు ప్రారంభించింది. ఈ బిల్లు విషయంలో అనుసరించిన గోప్యత, ఏకపక్షంగా ఆమోదించటం వంటి ఏ మాత్రం సమర్థనీయం కాని చర్యలతో ఈ బిల్లు రాజ్యాంగాన్నే ఉల్లంఘించింది. పౌరసత్వ చట్టం అన్నది ఒక దేశపు రాజకీయ, రాజ్యాంగ గర్తింపును నిర్వచిస్తుంది. మన రాజకీయ వర్గాలలో నభ్యత్వం కోసం రూపొందించిన నిబంధనలు ఒక వ్యక్తి మత విశ్వాసాలపై ఆధారపడితే అది ఈ సూత్రాన్ని పూర్తిగా ఉల్లంఘించినట్లే అవుతుంది. బిజెపి ఆధిపత్యంలోని లోక్ సభ 2016 నాటి పౌరసత్వ చట్ట సవరణ బిల్లును తీవ్ర వ్యతిరేకత నిరసనల మధ్య ఆమోదించింది. ప్రతిపాదిత సవరణల ప్రకారం ఆఫ్ఘనిస్తాన్, పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ వంటి దేశాల నుండి మన దేశంలోకి అక్రమంగా వచ్చిన నాన్ ముస్లిం వలసవాసులు మన దేశ పౌరసత్వానికి అర్హులవుతారు. రాజ్యసభలో ఈ బిల్లు ఆమోదం ప్రశ్నార్థకం కావటంతో, దీనిని ఆర్డినెన్స్ రూపంలో అమలు చేయాలని ప్రభుత్వం యోచిస్తోంది. వాస్తవానికి ఈ బిల్లును పార్లమెంట్ లో ప్రవేశపెట్టటానికి ముందే దీనిని అమలు చేసేందుకు ప్రభుత్వం అత్యంత గోప్యంగా చర్యలు ప్రారంభించింది. పైన చెప్పిన మూడు దేశాలకు చెందిన నాన్ ముస్లిం అక్రమ వలసవాసులను 1946 నాటి పౌరసత్వ చట్ట వరిధి నుండి మినహాయించి 2015 సెప్టెంబర్ లో ఆర్డినెన్స్ జారీ చేసింది. మన దేశంలోకి అక్రమంగా ప్రవేశించి, నివశిస్తున్న ఈ తరహా వలసదారులందరూ ఈ మినహాయింపు ద్వారా ప్రభుత్వం వీరిపై చేపట్టే చర్యల

నుండి రక్షణ పొందుతారు. ఈ మూడు దేశాలకు చెందిన నాన్ ముస్లిం అక్రమ వలసవాసులకు భారత పౌరసత్వాన్ని కల్పించేందుకు ప్రత్యేక ప్రక్రియ ప్రారంభించాలని హోం మంత్రిత్వ శాఖ 2018 అక్టోబర్ 23న ఆదేశాలు జారీ చేసింది. అంతకు ముందు 2016 మార్చి నుండే అమలులో వున్న ఈ విధానాన్ని ప్రభుత్వం ఈ ఆదేశాల ద్వారా పొడిగించింది. పాలనాపరమైన ఈ చర్యలు చట్టసవరణ బిల్లు అమలులోకి రానున్న అంశాన్ని ముందుగానే సూచన ప్రాయంగా వెల్లడించటంతో పాటు, ఇవి చట్టపరంగా, రాజ్యాంగ పరంగా ఎందుకు నివలబోవన్న అంశంపై స్పష్టమైన ప్రకటన వెలువరించేందుకు వెసులుబాటు కల్పించింది. భారత్ కు అంతర్జాతీయంగా పొరుగు దేశాలలో 'అణచివేతకు గురవుతున్న మైనార్టీల'ను రక్షించేందుకు ఈ చట్టం అవసరమని కేంద్ర ప్రభుత్వం స్పష్టం చేసింది. ప్రతిపాదిత సవరణ చట్టం, ప్రభుత్వ ఆదేశాలు రాజ్యాంగ విరుద్ధమైనవని, రాజ్యాంగపరమైన హేతు బద్ధతను అందుకోలేకపోవటంతో పాటు ఇవి ఏకపక్షంగా అమలులోకి రావటమే ఇందుకు కారణమని నిపుణులు అభిప్రాయపడుతున్నారు. దేశ పౌర సత్వానికి సంబంధించిన అర్హతలను రాజ్యాంగం సూచించగా వాటిని చట్టం ద్వారా నిర్ణయించే అధికారాన్ని పార్లమెంట్ కు కల్పించింది. పౌరసత్వ చట్టంలో వున్న ఈ అర్హతలు అనేక సంవత్సరాలుగా అమలులో వున్నాయి. ఇప్పటి వరకూ వీటిలో జోక్యం చేసుకోకుండా కోర్టులు కూడా దూరంగానే వున్నాయి. అసోంలో ప్రత్యేక పౌరసత్వ విధానం కోసం పౌరసత్వ చట్టం 4 లోని సెక్షన్ 6ఎను అమలులోకి తీసుకురావటాన్ని సవాలు చేస్తూ దాఖలైన రిట్ పీటిషన్ ను సుప్రీంకోర్టు రాజ్యాంగ ధర్మాసనం విచారణకు

స్వీకరించటంతో బహుశ తొలిసారిగా ఈ చట్టంలో కోర్టులు జోక్యం చేసుకున్నాయని చెప్పవచ్చు. పౌరసత్వ చట్టంలో పేర్కొన్న అర్హతలు, అందుకు సంబంధించిన విధానపరమైన ప్రక్రియలు కొంత సంక్లిష్టమైనవే. ఈ మొత్తం విధానాన్ని అధ్యయనం చేయకుండా మనం చర్చలోకి వెళ్తే పౌరసత్వాన్ని పుట్టుకతో లేదా నమోదు చేసుకోవటం, ప్రాకృతికంగా.. ఎలా పొందాలన్న అంశంపై జరిగే చర్చకు విఘాతం కలుగుతుంది. పౌరసత్వ చట్ట సవరణ బిల్లుకు ఆమోదం పొందే మొత్తం ప్రక్రియనే ఇది మార్చివేస్తుంది. ప్రస్తుతం అమలులో వున్న పౌరసత్వ చట్టం ప్రకారం 1987 వరకూ భారత్ లో పుట్టిన ప్రతి వ్యక్తి భారత పౌరుడే. అంటే 1987 వరకూ పుట్టుకతోనే పౌరసత్వం లభించే విధానాన్ని భారత్ అనుసరిస్తూ వచ్చింది. 1987-2003 మధ్య కాలంలో జన్మించిన వారికి ఈ అర్హతలను కొంతమేర కుదించారు. వీరి తల్లిదండ్రుల్లో కనీసం ఒక్కరైనా భారత పౌరులై ఉండాలి. ఒక వ్యక్తి భారత పౌరసత్వం కోసం దరఖాస్తు చేసుకోవచ్చు. ఇలా దరఖాస్తు చేసుకునేందుకు ఒక వ్యక్తి భారత సంతతి పౌరుడై భారత్ లో లేదా అవిభక్త భారత్ వెలుపల నివశిస్తూ వుండాలి, భారత పౌరసత్వం వున్న వారిని లేదా భారత పౌరుల మైనార్టీ సంతతిని వివాహమాడి వుండాలి. ప్రాకృతిక విధానం ద్వారా భారత పౌరసత్వానికి దరఖాస్తు చేసుకునేందుకు అవసరమైన విధి విధానాలను చట్టంలోని 5వ నిబంధనలో పొందుపర్చారు. 2004లో 'అక్రమ వలసదారు' (చట్టపరమైన అనుమతి పత్రాలేవీ లేకుండా భారత్ లో ప్రవేశించి, నివశిస్తున్న వారు) అన్నపదాన్ని చేర్చటం ద్వారా ఈ విధానాన్ని వివరించారు. బంగ్లాదేశీ వలసవాసులు భారత పౌరసత్వాన్ని పొంది ఎన్నికల్లో పాల్గొనేందుకు వీలు కల్పించిన

ఈ సవరణకు విశేష స్పందన లభించింది. ఈ సవరణ చట్టం అమలులోకి వచ్చిన తరువాత 2004 అనంతరం తల్లిదండ్రుల్లో ఒక్కరు అక్రమ వలసదారు అయినప్పటికీ వారికి పుట్టిన పిల్లలు పుట్టుక రీత్యా భారత పౌరసత్వాన్ని పొందటానికి అనర్హులవుతారు. 'అక్రమ వలసదారు, లేదా వారి జీవిత భాగస్వామి'గా గుర్తింపబడిన ఎవరైనా సరే ఇతర విధానాల ద్వారా కూడా భారత పౌరసత్వాన్ని పొందేందుకు అనర్హులవుతారు. కాగా ప్రస్తుతం ప్రభుత్వం ప్రతిపాదిస్తున్న సవరణబిల్లు ఈ విధానంలో మార్పులకు కారణమవుతోంది. మైనార్టీ వర్గాలకు ముఖ్యంగా ఆఫ్ఘనిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్, పాకిస్తాన్ దేశాల నుండి వచ్చిన హిందువులు, సిక్కులు, బౌద్ధులు, జైనులు, పార్సీలు, క్రైస్తవులు వంటి వారికి వర్తించే అక్రమ వలసల ఆధారిత అనర్హతను ఈ ప్రతిపాదిత సవరణ చట్టం తొలగిస్తోంది. ఈ గ్రూపులను అక్రమ వలసదారులుగా పరిగణించబోమని, వారిని, వారి వారసులను భారత పౌరులుగా గుర్తించటం లేదా పౌరసత్వానికి దరఖాస్తు చేసుకోవటం వంటి వాటిని అనుమతిస్తుంది. వీరు భారత్‌లో నివశించే కనీస కాల వ్యవధిని కూడా ఈ ప్రతిపాదిత సవరణ చట్టం కుదించింది. ప్రాకృతికంగా భారత పౌరసత్వానికి అర్హత సాధించేందుకు ఇంతకు ముందు నిర్దేశించిన 11 ఏళ్ల నివాసిత కాల వ్యవధిని సవరణ చట్టంలో ఆరేళ్లకు తగ్గించారు. మరో మాటలో చెప్పాలంటే ప్రతిపాదిత సవరణ చట్టంలో చేస్తున్న రెండు ప్రధాన మార్పుల్లో ఒకటి: మూడు పౌరుగుదేశాలకు చెందిన నాన్ ముస్లిం వలసదారులకు, వారి వారసులకు పౌర సత్వ అనర్హత నిబంధనలను తొలగించటంతో పాటు ప్రాకృతికంగా పౌరసత్వాన్ని సాధించే ప్రక్రియను వేగవంతం చేస్తోంది.

రాజ్యాంగబద్ధతపై అంచనాలు

మతపరమైన, స్వదేశానికి చెందిన గుర్తింపుతో భారత్‌లో నివశించే కొందరు వ్యక్తులకు ప్రతిపాదిత సవరణల్లో వున్న ప్రధానమైన నాటకీయ ప్రభావం నిష్ప్రయోజనంగా మారుతుంది. ప్రతిపాదిత సవరణ చట్ట రూపం పొందితే పై మూడు పౌరుగుదేశాలకు చెందిన ముస్లింమతర వలసదారులు దరఖాస్తు లేదా ప్రాకృతిక విధానం ద్వారా భారత పౌరసత్వాన్ని పొందటం సులభసాధ్యమవుతుంది. అదే విధంగా ఈ దేశాల నుండి వలస వచ్చిన ముస్లిం వర్గానికి చెందిన భారత నివాసులు పౌరసత్వానికి అనర్హులుగా మారుతారు. ఈ సవరణ ఆమోదం పొందితే 2003 తరువాత భారత్‌కు వచ్చిన హిందూ 'అక్రమ వలసదారుల' సంతతి

“అదే విధంగా ఈ దేశాల నుండి వలస వచ్చిన ముస్లిం వర్గానికి చెందిన భారత నివాసులు పౌరసత్వానికి అనర్హులుగా మారుతారు. ఈ సవరణ ఆమోదం పొందితే 2003 తరువాత భారత్‌కు వచ్చిన హిందూ 'అక్రమ వలసదారుల' సంతతి పుట్టుకతోనే భారత పౌరసత్వానికి అర్హులవుతారు. అదే ముస్లిం 'అక్రమ వలసదారుల' సంతతి మాత్రం ఇందుకు అనర్హులవుతారు.”

పౌరసత్వ చట్ట సవరణకు వ్యతిరేకంగా నిరసన తెలుపుతున్న జయబచ్చన్ తదితరులు

పుట్టుకతోనే భారత పౌరసత్వానికి అర్హులవుతారు. అదే ముస్లిం 'అక్రమ వలసదారుల' సంతతి మాత్రం ఇందుకు అనర్హులవుతారు. ఇక శ్రీలంక, నేపాల్, చైనా, మయన్మార్ వంటి దేశాల నుండి అక్రమంగా వలస వచ్చి భారత్‌లో నివశిస్తున్న వారికి ప్రతిపాదిత సవరణ నిష్ప్రయోజనమే అవుతుంది. వారి మతపరమైన గుర్తింపు, వలస కారణాలు ఏవైనా దీనితో సంబంధం లేదు. ఉదాహరణకు పాకిస్తాన్ నుండి ఒక బౌద్ధ మతస్తుడు మతపరమైన అణచివేత కారణంగా భారత్‌కు అక్రమంగా వలస వస్తే భారత పౌరసత్వానికి అర్హుడవుతాడు. అదే కారణంతో చైనా నుండి వలస వచ్చిన బౌద్ధుడు భారత పౌరసత్వానికి అనర్హుడవుతాడు. భారత వాసులకు వర్తింప చేస్తున్న ఈ వైరుధ్యం రాజ్యాంగంలోని 14వ అధికరణం నిర్వచిస్తున్న 'చట్టం ముందు అందరూ సమానులే' అన్న మౌలిక సూత్రానికి లోబడి వుండాలి. భారత భూభాగంలో నివశించే పౌరులందరికీ రాజ్యాంగం ఈ హక్కును కల్పించింది. సమాన రక్షణ డిమాండ్ అంటే సమానమైన (ట్రీట్‌మెంట్ ఆదరణ) అని అర్థం కాదు. అయితే ఒకే వర్గానికి చెందిన వారికి అందిస్తున్న ఆదరణలో వైరుధ్యం సహేతుకంగా, సమర్థనీయంగా

వుండాలి. చట్టం చేసే వర్గీకరణ హేతుబద్ధంగానూ, వైరుధ్యం సంబంధిత ప్రయోజనానికి అనుగుణంగానూ వుండాలి. అయితే కేంద్ర ప్రభుత్వం మాత్రం మతపరమైన అణచివేతకు గురవుతున్న మైనార్టీలకు భద్రత కల్పించేందుకే తాము ఈ చట్టసవరణ బిల్లును ప్రతిపాదిస్తున్నామని చెబుతోంది. ఈ మూడు దేశాలకు మైనార్టీ వర్గాలు మతపరమైన అణచివేత, మతపరమైన అణచివేత భయంతో భారత్‌కు వలస వచ్చిన హిందు, సిక్కు, బౌద్ధ, జైన్ పార్సీ, క్రైస్తవ అక్రమ వలసదారులకు 2015 నాటి ఆర్డినెన్స్ మినహాయింపు కల్పిస్తోంది. ప్రతిపాదిత చట్ట సవరణ బిల్లు ఈ మైనార్టీ వర్గీయులను 'అక్రమవలసదారుల' నిర్వచనం నుండి మినహాయిస్తోంది. ఈ నేపథ్యంలో ప్రతిపాదిత సవరణ చట్ట బిల్లు, ఆర్డినెన్స్‌లు (1) ఆఫ్ఘనిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్, పాకిస్తాన్ దేశాలకు చెందిన ముస్లిం, నాన్ ముస్లిం వలసదారులకు (2) ఈ మూడు దేశాలు, ఇతరదేశాలకు చెందిన వలసదారులకు, (3) మతపరమైన అణచివేత కారణంగా, లేదా ఇతర రూపాలలో ఎదురైన అణచివేత కారణంగా వలస వచ్చిన వారికి మధ్య తేడాలను స్పష్టంగా చూపుతున్నాయి. ఈ వర్గీకరణ 'సమాన భద్రత' అనే పరీక్షలో నిలిచి రాజ్యాంగ పరంగా

“ఆప్టనిస్టాన్ నుండి వలస వచ్చిన ముస్లిం అక్రమ వలసదారు భారత్ లో వున్న సమయంలో హిందూ మతం లోకి మారితే ఏమవుతుంది? మతపరమైన అణచివేతతో వలస వచ్చిన బంగ్లాదేశ్ మతాంతర జంటకు భారత్ లో శిశువు జన్మిస్తే అతడి సంగతేమిటి? వాస్తవిక అణచివేతను అంచనా వేయ లేకపోవటమే ఈ సవరణ చట్ట బిల్లులో ఉన్న ప్రాథమిక రాజ్యాంగపరమైన లోపం.”

బంగ్లాదేశ్ నుండి వలసపోతున్నవారు

చెల్లుబాటువుతుందా? ఈ వర్గీకరణ హేతుబద్ధమైనదేనా? నిర్దేశిత ప్రయోజనాన్ని నెరవేరుస్తుందా? అంశాలు ఇప్పుడు ప్రశ్నార్థకంగా మారుతున్నాయి. ప్రతిపాదిత చట్ట సవరణ బిల్లు, ఆర్డినెన్స్ లు ఈ ప్రయోజనాలను నెరవేర్చటంలో విఫలమైతే, వివిక్ష కారణంగా ఇవి రాజ్యాంగ విరుద్ధమవుతాయి.

వివక్షాపూరిత సవరణ

అక్రమ వలసదారులను భారత పౌరులుగా పరిగణించే విషయంలో మతపరమైన అణచివేత కారణాన్ని న హేతుకమేనని భావించినప్పటికీ ఇవే ఆర్డినెన్స్ లు, ఇదే సవరణ చట్ట బిల్లు మతపరమైన అణచివేతకు గురైన కొందరు వ్యక్తులు, కొన్ని వర్గాలను ఈ ప్రయోజనం నుండి మినహాయిస్తున్న విషయం గమనార్హం. ముఖ్యంగా ఆప్టనిస్టాన్, పాకిస్తాన్, బంగ్లాదేశ్ లలో ముస్లిం వర్గానికి చెందిన అనేక మంది ఇప్పటికీ మతపరమైన అణచివేతకు గురవుతున్నారు. పాకిస్తాన్ లో అహ్మదీయాలపై కొనసాగుతున్న అణచివేతకు సామాజిక మద్దతుతో పాటు ప్రభుత్వ మద్దతు కూడా లభిస్తోంది. ఆప్టనిస్టాన్ లో షియా ముస్లింలు ముఖ్యంగా హజారాలు మతపరమైన విశ్వాసాల

కారణంగా తీవ్రమైన అణచివేతకు గురవుతున్నారు. ఈ మైనార్టీ వర్గాలు మతపరమైన అణచివేతకు మాత్రమే కాక వారి ముస్లిం మతపరమైన విశ్వాసాల కారణంగా వెలికి గురవుతున్నారు. ఈ మూడు దేశాలకూ వెలుపల సైతం మతపరమైన అణచివేత దాదాపు సమాన స్థాయిలో కొనసాగుతోంది. మయన్మార్ లో ఇటీవలికాలంలో రోహింగ్యా ముస్లింలు మతపరమైన, జాతిపరమైన అణచివేతకు గురయిన విషయం తెలిసిందే. చైనాలోని జిన్ జియాంగ్ ప్రాంతంలోని ఉయిఘర్ ముస్లింలు, టిబెట్ బౌద్ధులు చైనీయుల చేతులలో మతపరమైన అణచివేతకు గురవుతున్నారు. ప్రభుత్వం చెబుతున్నట్లు మతపరమైన అణచివేతకు గురవుతున్న మైనార్టీలకు భద్రత కల్పించటమే తాము ప్రతిపాదిస్తున్న సవరణ చట్టం బిల్లు, ఆర్డినెన్స్ ల లక్ష్యం అయితే ముస్లిం, నాన్ ముస్లిం వసలదారుల మధ్య చూపుతున్న వివక్ష అహేతుకమైనది, సమర్థనీయం కానిది. అలాగే బంగ్లాదేశ్, పాకిస్తాన్, ఆప్టనిస్టాన్ కు చెందిన వలసదారులకు, ఇతర దేశాల వలస దారులకు మధ్య చూపుతున్న వివక్ష కూడా ఏ మాత్రం సమర్థనీయం కాదన్నది సుస్పష్టం. ప్రగతిశీల

భారత రాజ్యాంగం చెబుతున్న సమానత్వ సూత్రాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని పరిశీలించినా ఈ వివక్షలు ఏ మాత్రం సమర్థనీయం కాదు. మతపరమైన అణచివేతను ఎదుర్కొంటున్న మైనార్టీలకు భద్రత కల్పిస్తామని చట్టం చెబుతున్న లక్ష్యం నెరవేరటానికి ఈ గ్రూపులను కూడా చట్టపరిధిలోకి తీసుకు రావాలి. ఈ సవరణ చట్టబిల్లు చెబుతున్న వర్గీకరణకు పూర్తి విరుద్ధంగా జరుగుతున్న ఘటనలు ఊహితమైనవేనని చెప్పక తప్పదు. ఆప్టనిస్టాన్ నుండి వలస వచ్చిన ముస్లిం అక్రమ వలసదారు భారత్ లో వున్న సమయంలో హిందూ మతంలోకి మారితే ఏమవుతుంది? మతపరమైన అణచివేతతో వలస వచ్చిన బంగ్లాదేశ్ మతాంతర జంటకు భారత్ లో శిశువు జన్మిస్తే అతడి సంగతేమిటి? వాస్తవిక అణచివేతను అంచనా వేయలేకపోవటమే ఈ సవరణ చట్ట బిల్లులో ఉన్న ప్రాథమిక రాజ్యాంగపరమైన లోపం. అణచివేత స్వభావాన్ని స్పష్టంగా నిర్వచించి ఆయా సందర్భాలను బట్టి పౌరసత్వ మంజూరు వ్యవహారాన్ని పరిశీలించాల్సిన సవరణ చట్టం, నిర్దిష్ట ప్రయోజనాలను ఏ మాత్రం నెరవేర్చని విధంగా ఈ అంశాలను సార్వత్రికరిస్తోంది. దీనితో ఈ సవరణ చట్టం వివక్షపూరితంగా వుండి ఏ మాత్రం సమర్థనీయం కాకుండా పోతోంది.

ఏకపక్షం, రాజ్యాంగ విరుద్ధం

మతపరమైన అణచివేతను మాత్రమే పరిగణనలోకి తీసుకుని ఇతర రకాల అణచివేతలను వదిలివేయటం చట్టపరంగా ఎంత వరకూ సమర్థనీయం? సాధారణ క్రమంలో పార్లమెంట్ చట్ట ప్రక్రియలో నిర్దేశించుకున్న లక్ష్యం, ప్రయోజనం విషయంలో కోర్టులు జోక్యం చేసుకోవు. రాజకీయంగా జవాబుదారీతనం కలిగి వున్న పార్లమెంట్ ఈ విధానపరమైన ప్రశ్నకు చట్టానికి అనుగుణంగా నిర్ణయం తీసుకోవాలి. ఏ చట్టమూ ఏకపక్షంగా వుండరాదన్నది రాజ్యాంగ ప్రమాణాలలో ఒకటి. అందరికీ సమాన భద్రత కల్పించే అంశానికి సంబంధించి ఏ చట్టమూ ప్రభుత్వ మోజుకు అనుగుణంగా, అహేతుకంగా వుండరాదని సుప్రీం కోర్టు పదేపదే స్పష్టం చేస్తోంది. ప్రతి చట్టమూ దాని నిర్దిష్ట ప్రయోజనానికి అనుగుణంగా వుండాలి తప్ప ప్రభుత్వ మోజుకు అనుగుణంగానో, అహేతుకంగానో వుండరాదని భారత సమానత్వ న్యాయమీమాంస చెబుతోంది. మతపరమైన అణచివేతకు ప్రభుత్వం చెబుతున్న భాష్యం, దాని వెనుక వున్న పోలికలను గుర్తించటానికి ముఖ్యంగా ఆప్టన్, బంగ్లా, పాకిస్తాన్ దేశాలకు చెందిన నాన్ ముస్లిం వర్గాలకు పౌర

సత్య చట్ట పరిధిలో ఇస్తున్న ప్రత్యేక ప్రాధాన్యతల విషయంలో విస్తృత స్థాయి పోరాటం చేయాల్సి వుంది. భారత్ పొరుగుదేశాలలో అనేక మైనార్టీ వర్గాలు తీవ్ర స్థాయిలో అణచివేతకు గురవు తున్నాయి. ఇందుకు కేవలం మతపరమైన విశ్వాసాలు మాత్రమే కాక వారి జాతి, తెగ, భాష వంటి అంశాలు కూడా కారణమవు తున్నాయి. ఇందుకు శ్రీలంకలో తమిళులు, చైనాలో టిబెటన్లు ప్రముఖ ఉదాహరణలుగా చెప్పవచ్చు. భూటాన్లో అణచివేతకు గురైన హిందూ నేపాలీ వలసదారులను భారత్ కూడా చేరదీసింది. రోహింగ్యాల అణచివేతను మతపర మైన, జాతిపరమైన అణచివేతగా చెప్పుకోవచ్చు. దీనితో పాటు భారత్ పొరుగు దేశాలలో రాజకీయపరమైన అణచివేత కూడా వుంది. వాస్తవవానికి బంగ్లాదేశ్ యుద్ధంలో మనదేశా నికి వలస వచ్చిన ముస్లిం బెంగాలీలు తమ భాషాపరమైన, రాజకీయ సంబంధాల విషయం లో తీవ్ర అణచివేతకు గురవుతున్నారు. మత పరమైన అణచివేతను ఇతర రూపాల అణచి వేతల కన్నా తీవ్రమైనదిగా భావించటం అర్థ రహితం. ప్రతిపాదిత సవరణ చట్ట బిల్లు మత పరమైన వర్గీకరణ చట్టాలలోని సమస్యలను మరింత సంక్లిష్టం చేస్తుందని చెప్పక తప్పదు. ప్రతిపాదిత సవరణ చట్ట బిల్లులో వలసదారుల వర్గీకరణకు సంబంధించి వాస్తవాలను పరిగణన లోకి తీసుకోకపోవటం అంటే సహజన్యాయానికి సంబంధించిన మౌలిక సూత్రాలను విస్మరించ టమే అవుతుంది. ముస్లిం అక్రమ వలసదారుల నుండి నాన్ ముస్లింలను వేరు చేయాలన్న ప్రస్తుత వర్గీకరణ కేవలం స్వప్రయోజనాలతో కూడినది మాత్రమే కాక ఏ మాత్రం సూత్రబద్ధం కానిది కూడా. ఈ అంశాలన్నింటినీ పరిశీలిస్తే మతపర మైన అణచివేత అంశాన్ని అన్ని వర్గాల వారికి స్థానం కల్పించేందుకు వీలుగా సవరణచట్ట బిల్లు

“లౌకికతత్వం అన్నది రాజ్యాంగం పునాదిగా ప్రకటిం చారు. దీనిని పార్లమెంట్ రాజ్యాంగ సవరణల ద్వారా మార్చు కుండా రాజ్యాంగ నిర్మాతలు కట్టుదిట్టమైన ఏర్పాట్లు చేశారు. పౌరసత్వ చట్టం దేశానికి సంబంధించిన రాజకీయ, రాజ్యాంగ పరమైన గుర్తింపును నిర్వచిస్తోంది. మతపరమైన విశ్వాసాల ఆధారంగా పౌరసత్వాన్ని నిర్ణయించటం ఈ సూత్రాన్ని పూర్తిగా ఉల్లంఘించటమే అవుతుంది.”

పరిశీలించటం లేదన్న విషయం అర్థమవు తుంది. ఈ మూడు దేశాలకు చెందిన ముస్లిం వలసదారులను పక్కన పెట్టి కేవలం హిందూ వలస దారులకు మాత్రమే పౌరసత్వాన్ని కల్పించే లక్ష్యంతో ఈ బిల్లును రూపొందించారు. అంతేకాక పౌరసత్వ మంజూరు పరిమితులను అసాధారణ రీతిలో గతంలో నుండి వర్తింప చేసేందుకు కూడా ఈ బిల్లులో ప్రతిపాదనలను పొందుపర్చారు. అర్హులను గుర్తించటంలో అసాధ్యం అన్నది కేవలం యాదృచ్ఛికమైనది మాత్రమే కాదు. ప్రభుత్వం ఉద్దేశపూర్వకంగానే మతపరమైన వర్గీకరణ లక్ష్యంగా ఈ చట్టాన్ని తీసుకు వస్తోంది. ఈ మతపరమైన వర్గీకరణ ఏకపక్షం మాత్రమే కాక రాజ్యాంగంలోని ప్రాథమిక లౌకిక విలువలకు విరుద్ధమైనది. లౌకికతత్వం అన్నది రాజ్యాంగం పునాదిగా ప్రకటించారు. దీనిని పార్లమెంట్ రాజ్యాంగ సవరణల ద్వారా మార్చుకుండా రాజ్యాంగ నిర్మాతలు కట్టుదిట్టమైన ఏర్పాట్లు చేశారు. పౌరసత్వ చట్టం దేశానికి సంబంధించిన రాజ కీయ, రాజ్యాంగపరమైన గుర్తింపును నిర్వచి స్తోంది. మతపరమైన విశ్వాసాల ఆధారంగా పౌరసత్వాన్ని నిర్ణయించటం ఈ సూత్రాన్ని పూర్తిగా ఉల్లంఘించటమే అవుతుంది.

ముగింపు

భారత్లో పౌరసత్వ విధానం మతపర మైన ఉద్రిక్తతలు చల్లారని సమయంలో రూపొం దించినది. ఈ మతపరమైన ఉద్రిక్తతల అవశేషాలు భారతీయ పౌరసత్వ చట్టంలో తమ అవశేషాలను మిగిల్చాయి. దేశ విభజన అనం తరం పాకిస్తాన్ నుండి వచ్చిన వలసవాసులకు మన రాజ్యాంగం భారత పౌరసత్వాన్ని కల్పిం చింది. ఇందుకు విరుద్ధంగా విభజన సమ యంలో పాకిస్తాన్కు వెళ్లిపోయి తిరిగి భారత్కు వచ్చిన వారికి పౌరసత్వ నమోదు ప్రక్రియను నిర్దేశించింది. ఇప్పుడు అసోంలో ప్రత్యేక పౌర సత్వ విధానం కూడా జాతిపరంగా, మత పరంగా, భాషాపరంగా చారిత్రక ఉద్రిక్తతలను ప్రతిబింబిస్తోంది. అయినప్పటికీ భారత పౌరసత్వ చట్టం పూర్తి లౌకిక వాదానికే కట్టుబడి వుంటుంది. మతపరమైన, జాతిపరమైన గుర్తింపు ఆధారంగా ఈ చట్టానికి రూపకల్పన చేసినప్పటికీ ఈ ప్రాతిపదికగా అర్హత, అనర్హతలను నిర్ణ యించే విధానాలు ఇందులో ప్రవేశించలేదు. ప్రమాణాలను వడపోత పోయలేదు. కాగా ప్రతి పాదిత పౌరసత్వ చట్ట సవరణ బిల్లు దీనిని శాశ్వతంగా మార్చివేసే ప్రమాదాన్ని ముందుకుతెస్తున్నది. ✽

మార్క్సిస్టుకు
మీ సందేశాలు
రాయండి!

‘మార్క్సిస్టు’ సైద్ధాంతిక మాసపత్రికలో సిపిఐ(ఎం) పొలిట్బ్యూరో సభ్యులు బివి రాఘవులు ప్రతినెలా పాఠకుల సందేహాలకు సమాధానాలిస్తున్న సంగతి మీకు తెలుసు. ప్రస్తుత అంతర్జాతీయ, జాతీయ, రాష్ట్ర రాజకీయ పరిణామాలపై మీ సందేహాలను నివృత్తి చేసుకు నేందుకు ప్రశ్నలను రాసి పంపండి! ప్రతినెలా 20వ తేదీలోపు మీ ప్రశ్నలు మాకు చేరితే తదుపరి సంచికలో రాఘవులు సమాధానాలు లభిస్తాయి. మీ ప్రశ్నలు అందాల్సిన చిరునామా!

ఎడిటర్, మార్క్సిస్టు (సైద్ధాంతిక మాసపత్రిక), ఎం.జి. విజ్ఞానకేంద్రం,
డోర్ నెం. 27-30-3, ఆకులవారి వీధి, గవర్నర్ పేట, విజయవాడ-520 002

భారత చరిత్ర కొశాంబి అధ్యయన పద్ధతి

ఎం.వి.ఎస్. శర్మ

“గతాన్ని ప్రేమించడమో, లేక గతం నుంచి పూర్తిగా విడగొట్టుకోవడమో ఇదికాదు చరిత్రకారుడు చేయవలసినది. వర్తమానాన్ని అర్థంచేసుకోవడానికి గతం కీలకంగా ఉపయోగపడుతుందని గ్రహించి గతాన్ని క్షుణ్ణంగా తెలుసుకోవాలి. వర్తమానంలో ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలపై లోతైన పరిశీలన ఉంటేనే గతానికి సంబంధించి చరిత్రకారుడు సరైన వెలుగులో చూడగలడు. సరిగ్గా అటువంటప్పుడే గొప్ప చరిత్రరచన సాధ్యపడుతుంది. గతానికి, వర్తమానానికి మధ్య ఉన్న అంతః సంబంధాన్ని వివరించడం ద్వారా గతంపట్ల, వర్తమానం పట్ల లోతైన, గాఢమైన అవగాహన కలిగించడమే చరిత్ర రచన కర్తవ్యం”

- ఇ. హెచ్. కార్

మనదేశ చరిత్ర రచన మొదలయిన 20వ శతాబ్దపు తొలి కాలంలో మూడు ధోరణులు ముందుకొచ్చాయి. భారతదేశ చరిత్ర అంటే రాజుల వంశచరిత్రలు. ఒకవంశపు రాజ్య స్థాపన, విస్తరణ, పతనం, ఆ వెంటనే మరో వంశపు రాజ్యస్థాపన, ఇలా రూపొందించిన చరిత్రకారులు మొదటితరహా. తొలుత హిందూరాజులు, తర్వాత ముస్లింరాజులు, ఆ వెనక బ్రిటిష్ (క్రైస్తవ) రాజులు ఇలా మత ప్రాతిపదికన రూపొందించిన వారు రెండో తరహా. ప్రాచీన చరిత్ర అంతా అభివృద్ధికి నోచుకోని, వెనకబడిన అజ్ఞానపు అంధయుగం అని, బ్రిటిష్ వారి రాకతో దేశం పురోగమించిందనే సామ్రాజ్యవాద సమర్థకులైన చరిత్రకారులు మూడోపక్క ఉన్నారు.

ఈ మూడూ సరైన ప్రాతిపదికలు కాజాల వని వాటిని సవాలు చేస్తూ డి.డి. కొశాంబి 1956లో “భారతదేశ చరిత్ర అధ్యయనానికి పరిచయం” అన్న పుస్తకాన్ని వెలువరించారు. ఇది భారతదేశ చరిత్ర రచన ప్రాతిపదికను, ఔత్సాహిక చరిత్రకారుల దృక్పథాన్ని బలంగా ప్రభావితం చేసిన రచన. చరిత్ర అంటే తేదీల వరుస క్రమంలో జరిగిన సంఘటనలను వివరించడం కాదని, సమాజంలో ఉత్పత్తి జరిగే

క్రమంలో సంభవించిన అభివృద్ధి, ఉత్పత్తి సంబంధాలలో మార్పులు - వీటిని వివరించడం ప్రధానం అని కొశాంబి ప్రకటించారు. దాంతోపాటు చరిత్రకు సంబంధించి కేవలం ఏదో ఒక ఆధారాన్ని బట్టి నిర్ధారణకు రాకూడదని, ఇతర ఆధారాలతో సరిపోల్చి చూడాలని ఆయన ఒక పద్ధతిని ప్రతిపాదించాడు. ఉదాహరణకు ఒకానొక కాలంలో రథాలు ఉపయోగించారు అని తెలియజేసే ఆధారం పాత రచనలో కనపడిందనుకోండి. రథాల తయారీకి తగిన విధంగా కలపను కోసే రంపాలు కూడా ఆ కాలంలో ఉండివుండాలి. రథాల అవశేషాలు, పనిముట్ల అవశేషాలు మనకు లభ్యం అయిఉండాలి. అవి ఫలానా కాలానికి చెందినవేనని కార్బన్ డేటింగ్ పద్ధతిద్వారానో, మరో శాస్త్రీయ పద్ధతి ద్వారానో నిరూపితం కావాలి. ఇదీ కొశాంబి చెప్పిన విషయం.

“భారతదేశ చరిత్రపై కృషి చేసే చరిత్రకారులకి ఇంకొక అదనపు సౌలభ్యం కూడా ఉంది. మన గతకాలపు సమాజాల అవశేషాలు చాలావరకు ప్రస్తుత సమాజంలో కూడా ఉనికిలో కొనసాగుతున్నాయి. దీనిని చరిత్రకారులు ఇంతవరకూ ఉపయోగించుకోలేదు” అని కొశాంబి మరొక కోణాన్ని కూడా ముందుకు

తెచ్చారు. కొశాంబి ప్రవేశంతో భారతదేశ చరిత్ర రచనలో ఒక నూతన అధ్యాయం మొదలైందని చెప్పవచ్చు. 1907లో జన్మించిన దామోదర్ ధర్మానంద్ కొశాంబి వృత్తిరీత్యా గణితశాస్త్రవేత్త. ప్రసిద్ధిచెందిన టాటా ఇన్స్టిట్యూట్ ఆఫ్ ఫండమెంటల్ రిసెర్చ్ (బాంబే)లో గణితశాస్త్ర విభాగపు బాధ్యుడిగా 1946లో నియమితుడయ్యాడు. ఐతే తనకు చరిత్ర అధ్యయనం పట్ల కూడా ఆసక్తి మెండుగా ఉండేది. తండ్రి నుండి ‘పాలి’ బాషాజ్ఞానాన్ని, బౌద్ధంపై అవగాహనను నేర్చుకున్నాడు. బౌద్ధగ్రంథాల అధ్యయనంతో మొదలై క్రమంగా భారతదేశ చరిత్ర అధ్యయనానికి తోడ్పడే విలువైన రచనలు చేశాడు. మార్క్సుల కాలంనాటికి బాగా ఉనికిలో ఉంటూ రాజుల శాసనాల్లో సైతం వాడిన ప్రాకృత భాష స్థానాన్ని గుప్తుల కాలం వచ్చేసరికి సంస్కృతం ఆక్రమించిందని ఆయన వాదించాడు. రాజుల ఆదరణ పొందిన సంస్కృతం ‘పాణిని’ సారథ్యంలో మంచి వ్యాకరణం కలిగిన బాషగా అభివృద్ధి చెందిందని, ఐతే కావాలని ఈ భాషను పాలకవర్గాలు కొద్దిమందికే పరిమితం చేశాయని కొశాంబి అభిప్రాయపడ్డాడు. అందువల్లనే సంస్కృత భాషలో సాగిన ప్రాచీన రచనలన్నీ ప్యూడల్ వర్గాలకి అనుకూలంగానే ఉంటాయనీ, సంస్కృత భాష కొద్దిమంది పురోహితవర్గ పండితుల చేతుల్లో గడ్డకట్టుకుపోయి అభివృద్ధికి నోచుకోకుండా పోవడమేగాక, శ్రమజీవుల గురించి పట్టించుకోలేపోయిందనీ వాదించాడు.

భగవద్గీతలో ప్రబోధించిన భక్తిభావన దైవంపై పూర్తివిశ్వాసం ఉండాలన్న విషయాన్ని, తనను తాను దైవానికి సంపూర్ణంగా లోబర్చుకుని వుండడమే భక్తి అని నొక్కిచెప్పింది.

“సర్వధర్మాన్ పరిత్యజ్య మామేకం శరణం ప్రజ” అంటే అన్ని ధర్మాలనూ వదిలిపెట్టి నన్ను మాత్రమే శరణువేడుకో అని అర్థం. కృష్ణుడు

ఈ విధంగా అర్జునుడికి చెప్పాడని గీతలో వుంది. పూర్వ ప్రభువులకు ఎదురుతిరిగి ప్రశ్నించకుండా, సవాలు చేయకుండా ప్రజలందరూ లొంగివుండే విధంగా 'గీత' ప్రోత్సహిస్తుంది.

అటువంటి గీత సంస్కృతంలో ఉంది. సంస్కృత భాషకున్న 'వర్గ' ఆధిపత్య కోణాన్ని కొశాంబి లేవనెత్తిన తీరు చరిత్రకారుల ముందు కొత్త ప్రశ్నను ఉంచింది. సంస్కృత భాషలోనే ప్రధానంగా లభించే ప్రాచీన గ్రంథాల ఆధారం తోనే చరిత్ర రచన చేయడం సరైనదేనా? అన్నదే ఆ ప్రశ్న.

బౌద్ధం ఎక్కువగా ప్రచారంలో ఉండిన కాలంలో ఉత్పత్తిలో మిగులు లభ్యత ఉండేదని, వేగంగా వ్యవసాయం విస్తరించినందువల్ల ఇది సాధ్యపడిందని, ఆ కాలంలో దైవభక్తి, సహనం కలిపి ఒక ఆదర్శంగా బోధించారని కొశాంబి చెప్పాడు. అదే పూర్వ దోపిడీ పెరిగి, సంక్షోభం కూడా పెరిగిన కాలంలో "ప్రశ్నించకుండా లంగిపడివుండే భక్తి" ని ఆదర్శంగా బోధించారని ఆయన భావించాడు.

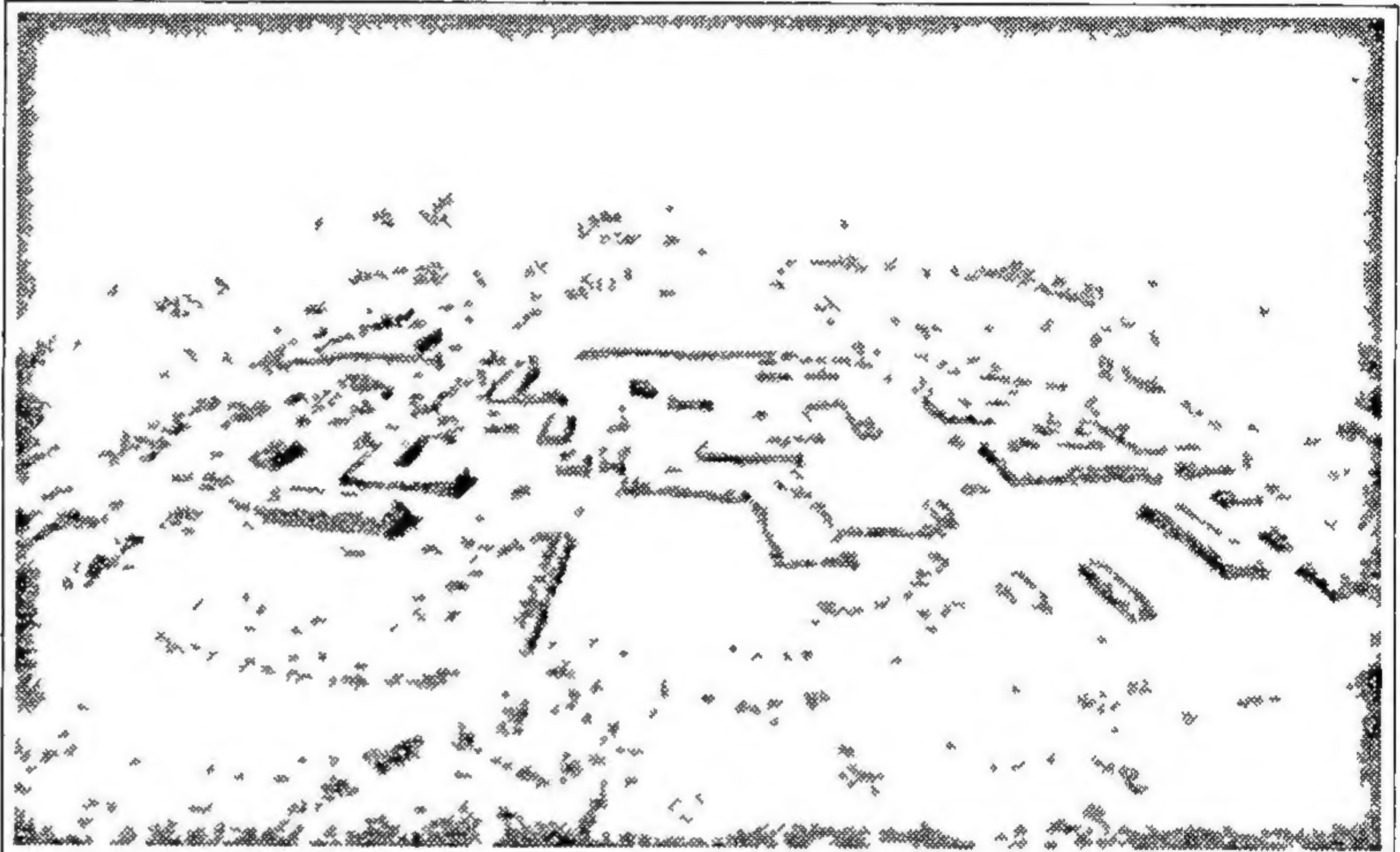
ప్రస్తుతకాలంలో భక్తి భావనలు, మత కార్యక్రమాలు బాగా పెరిగిపోవడం మనం చూస్తున్నాం. ఎందుకు పెరుగుతున్నాయి అన్న ప్రశ్నకు కొశాంబి విశ్లేషణ కొంతమేరకు సమాధానం ఇస్తుందని భావించాలి.

భగవద్గీతలో వర్ణవ్యవస్థ సమర్థన కూడా బలంగా ఉంటుంది. కులకట్టుబాట్లకు లోబడి వ్యవహరించడం దైవసేవ అని, ధిక్కరించడం అంటే దైవాన్ని వ్యతిరేకించడమని గీత బోధిస్తుంది. ఇది కూడా పూర్వ వర్ణ ప్రయోజనాల కోసమే రాయబడిందని భావించాడు కొశాంబి.

బౌద్ధ గ్రంథాలలో, జైన మతగ్రంథాలలో వ్యక్తం అయిన భావాలు, 'గీత'లోని భావాలకు భిన్నంగా ఉన్నాయి. పాలీ భాషలో రాసిన ఆ గ్రంథాలు చాలాచోట్ల బ్రాహ్మణవాదాన్ని, ఆచారాలని, ఆధిపత్యాన్ని సవాలు చేశాయి. కొశాంబి సంస్కృత భాషకు గల వర్ణ పక్షపాతం గురించి చేసిన సూత్రీకరణను ఈ బౌద్ధ, జైన గ్రంథాలలోని రాతలు బలపరిచాయి.

సంస్కృత భాషమీద కొశాంబికి గల పట్టు అతని చారిత్రక పరిశీలనకు తోడ్పడింది. వేదాలను, వాటి కొనసాగింపుగా వచ్చిన బ్రహ్మణాలను, ఆ వెంట వచ్చిన పురాణాలను ఆర్యులే రూపొందించారన్న వాదనను కొశాంబి అంగీకరించలేదు. ప్రాచీన వైదిక సాహిత్య సృష్టి కర్తలలో ఆర్యులు, ఆర్యేతరులు కలిసే వున్నారని ఆయన వాదించారు. బ్రాహ్మణాలను రచించిన వారిలో ఒకరైన దీర్ఘతమస్సు పేరు చివర 'దాసీపుత్ర' అని చేరి ఉండడం ఇందుకొక ఉ

॥ భారతదేశంలో పాత సమాజాల అవ శేషాలు నేటికీ కొనసాగుతున్నాయి. వీటిని నిశితంగా పరిశీలిస్తే గతకాలపు చరిత్ర మనకు అవగతమవుతుంది. గ్రామదేవతల పండుగలు, జాతరలు జరిగేస్థలాలు, కొండలు, చెట్లు, గుహలు వంటివి ఉన్న చోట్ల స్థానికులు పాటించే ఆరాధన పద్ధతులు, బలులు, నైవేద్యాలు, కళారూపాలు - ఇవన్నీ చారిత్రక ఆధారాలుగా ఉపయోగపడతాయి. ॥

సింధువాసులు వరి పండించిన పొలాలు

దాహరణ. తెగలకు వేరువేరు చిహ్నాలుంటాయి (totem) సాధారణంగా జంతువులో, పక్షులో, వృక్షాలో ఏదో ఒకదానిని ప్రాచీన తెగలు ప్రజలు తమ చిహ్నాలుగా ఎంచుకుంటారు. అటువంటి చిహ్నాలపేర్లతో ఉన్న కొందరు వైదిక సాహిత్య రచయితలను మనం చూడవచ్చు. కశ్యపుడు, శునఃశ్యేపుడు వగైరా. బ్రాహ్మణుల మూలగోత్రాలు ఏడు అని అంటారు. ప్రతీ గోత్రంలోనూ మూల పురుషుల పేర్లు ఉంటాయి. ఆ పేర్లను పరిశీలించి వారిలో సైతం ఆర్యుల పేర్లతో బాటు ఆర్యేతరుల పేర్లు కూడా ఉన్నాయని కొశాంబి నిర్ధారించారు. దీనిని బట్టి వైదిక సంస్కృతి అనేది అచ్చంగా ఆర్యులదేనని, వేదాలు రూపొందించింది ఆర్యులేనని చేసే వాదనలు సరికాదని ఆయన స్పష్టం చేశారు.

కొశాంబి గణిత పరిజ్ఞానాన్ని ప్రాచీన నాణేల అధ్యయనంలో వినియోగించారు. క్రీ.పూ 500-100 సంవత్సరాల మధ్యకాలం నాటి వెండినాణేలను పరిశీలించారు. ఆ నాణేలపై ఉన్న ముద్రలు ఎవరివో, ఏ ప్రాంతానివో అంతుపట్టని విషయంగా ఉండేది. కొశాంబి

ప్రతినాణేన్ని బరువు తూచి, అందులో ఏయే లోహాల మిశ్రమం ఏ నిష్పత్తిలో ఉందో పరిశీలించి, వాటిపై ఉన్న గుర్తులను, ఆ నాణేలు ఏ ప్రాంతపు తవ్వకాలలో బైటపడ్డాయో ఆ వివరాలను గమనించారు. ఒక నాణెంపై ఎన్ని రకాల ముద్రలు ఉంటే ఆ నాణెం అంత ఎక్కువగా అరుగుదలకు లోనైనట్టు నిర్ధారించారు. ఎంత అరుగుదల ఉంటే అంత ఎక్కువగా ఆ నాణేలు చెలామణిలో ఉన్నట్టు గమనించాడు. వ్యాపారులు తొలుత నాణేలను తయారు చేసేవారని, ఒకానొక రాజ్యంలో ఆ నాణేల చెలామణిని అనుమతించి నందుకు నిదర్శనంగా ఆ రాజ్యపు ముద్రనాణెం పై ముద్రించేవారని, ఒకనాణెం ఒక రాజ్యానికే పరిమితం కాకుండా అనేక రాజ్యాల నడుమ చెలామణి అయ్యేదని ఆయన గమనించాడు.

భారతదేశంలో పాత సమాజాల అవ శేషాలు నేటికీ కొనసాగుతున్నాయి. వీటిని నిశితంగా పరిశీలిస్తే గతకాలపు చరిత్ర మనకు అవగతమవుతుంది. గ్రామదేవతల పండుగలు, జాతరలు జరిగేస్థలాలు, కొండలు, చెట్లు, గుహలు వంటివి ఉన్న చోట్ల స్థానికులు పాటించే ఆరాధన పద్ధతులు, బలులు, నైవేద్యాలు, కళారూపాలు

“ఈ కాలంలో సరు కుల తయారీకి ముఖ్యమైన సాలె, వడ్రంగి, కమ్మరి, కంసాలి వంటి చేతివృత్తుల కులాలు విస్తరించాయి. స్వయం సంపూర్ణ గ్రామీణ ఆర్థికవ్యవస్థపై మార్క్స్ యొక్క నిర్ధారణలు భారతదేశానికి యథాతథంగా వర్తించాయని కొశాంబి భావించాడు. భారతదేశంలో ఉన్న వాతావరణ పరిస్థితులు, జీవనదులు ఆదిమ తెగలనాటి ‘ఆహార సేకరణ పద్ధతి’పైనే దీర్ఘకాలం పాటు ఆధారపడి కొనసాగడానికి వీలు కల్పించాయి. 99

- ఇవన్నీ చారిత్రక ఆధారాలుగా ఉపయోగపడతాయి. ఈ దృక్పథాన్ని ముందుకు తెచ్చినది కొశాంబియే.

భారతదేశ ప్రాచీన చరిత్ర క్రమం అర్థం కావాలంటే తెగలు కులాలుగా మార్పు చెందడం ఏ విధంగా జరిగిందో, చిన్న చిన్న స్థానిక సమూహాలు పెద్ద పెద్ద సమాజాలుగా ఏ విధంగా పెంపొందాయో పరిశీలించాలని కొశాంబి అన్నాడు. అనేక గణాలు, తెగలు కలిసి ఒక పెద్ద సమాజంగా ఏర్పడడం వెనక చోదక శక్తిగా నాగలితో, పశువులతో వ్యవసాయం చేయడం అనేది పనిచేసిందన్నది కొశాంబి నిర్ధారణ. ఇది రెండురకాల మార్పులకు దారితీసింది. మొదటిది: పాతగణాల, తెగల స్థానే కొత్త సాంఘిక నిర్మాణంతో కులాలు ఏర్పడ్డాయి. రెండవది: నాగలి వ్యవసాయ పద్ధతిని ఒక మతపరమైన క్రతువు మదిరి ప్రజలకు అలవాటు చేయడంలో బ్రాహ్మణులు ముఖ్య భూమిక పోషించారు. వారి ఆధిపత్యానికి ఇది ఒక ముఖ్యకారణం. ఈ రెండు మార్పులతో బాటు మూడవది: స్థానిక ఆరాధనా పద్ధతులపై, విశ్వాసాలపై బ్రాహ్మణ ఆరాధనాపద్ధతులు, ఆచారాలు పై చేయి సాధించి సంస్కృత పురాణాల ప్రభావం బలపడింది.

సింధు - హరప్పా నాగరికతలో నాగలికి స్థానం లేదని కొశాంబి భావించారు. ఆ కాలంలో కేవలం గుంటకలను ఉపయోగించి చేతితోనే నదీతీరంలోని భూమిని వ్యవసాయ యోగ్యంగా మార్చే వారని, వరదలు వచ్చినప్పుడు ఆ నీటితో నిండిన చెరువులు, గుంటల చుట్టూ సాగుచేసేవారని ఆయన భావించాడు. అయితే నాగలిని తీసుకువచ్చారని కొశాంబి అభిప్రాయపడ్డారు. ఐతే, ఇటీవల తవ్వకాలలో, బైటపడిన ఆధారాలను బట్టి చూస్తే సింధు నాగరికత కాలంలో సైతం నాగలి వాడకం ఉండేదని తెలుస్తోంది. హలం అని నాగలికి సంస్కృతంలో పేరు. ఈ పేరు మూలం ఆర్యతర భాషలలో ఉంది.

సింధు నాగరికతకు సంబంధించి కొశాంబి లేవనెత్తిన ముఖ్యమైన ప్రశ్న ఇంకొకటి ఉంది. ఆనాటి వ్యవసాయ ఆర్థిక వ్యవస్థ పునాది నాటి పట్టణ ప్రాంతాలను ఎందుకు నిలబెట్ట లేకపోయింది? ఇదీ కొశాంబి లేవనెత్తిన ప్రశ్న. ఇప్పుడిప్పుడు లభిస్తున్న ఆధారాలను బట్టి సింధు, హరప్పా ప్రాంతంలో సంభవించిన తీవ్రమైన పర్యావరణ మార్పులు ముఖ్యపాత్ర పోషించాయని చెప్పవచ్చు. ఆ మార్పులను తట్టుకుని నిలవగలిగే పరిజ్ఞానం, సాంకేతికత సింధు ప్రజలకు లేదు. దాంతో అక్కడి నుండి క్రమంగా తూర్పువైపు వలసలుపోయి, గంగా పరీవాహక ప్రాంతంలో కొత్త ఆవాసాలను, ఆ తర్వాత కాలంలో కొత్త పట్టణాలను నిర్మించుకున్నారు. వేదకాలపు సాహిత్యం కేవలం ఆర్యులదే కాదని, ఆర్యేతరులకూ భాగస్వామ్యం ఉందని కొశాంబి చేసిన నిర్ధారణకు తాజా పరిశోధనలు బలం చేకూర్చుతున్నాయి.

బౌద్ధం, జైనం విస్తరించిన క్రమాన్ని ఆనాటి సాంకేతిక పరిజ్ఞాన అభివృద్ధితో, పట్టణ కేంద్రాల ఆవిర్భావంతో కలిపి అధ్యయనం చేయాలన్నది కొశాంబి ప్రతిపాదన. తెగల వ్యవస్థ విచ్చిన్నం అవుతూ కొత్త సమాజాలు ఏర్పడుతున్న ఆ కాలంలో వ్యాపారం చేసే వర్గం బలపడడం, ఆ వర్గం బౌద్ధ, జైనాలను సమర్థించి ప్రోత్సహించడం చూస్తే సరుకుల ఉత్పత్తి, చెలామణీ ఆ కాలంలో బాగా జరిగిందని స్పష్టం అవుతుంది. ఆ కాలానికి చెందిన నాణేలు చాలా లభ్యం అవడం కూడా ఈ విషయాన్ని దృవపరుస్తుంది. ఈ కాలంలో సరుకుల తయారీకి ముఖ్యమైన సాలె, వడ్రంగి, కమ్మరి, కంసాలి వంటి చేతివృత్తుల కులాలు విస్తరించాయి. స్వయం సంపూర్ణ గ్రామీణ ఆర్థికవ్యవస్థపై మార్క్స్ యొక్క నిర్ధారణలు భారతదేశానికి యథాతథంగా వర్తించాయని కొశాంబి భావించాడు. భారతదేశంలో ఉన్న వాతావరణ పరిస్థితులు, జీవనదులు ఆదిమ తెగలనాటి ‘ఆహార సేకరణ పద్ధతి’ పైనే దీర్ఘకాలం పాటు

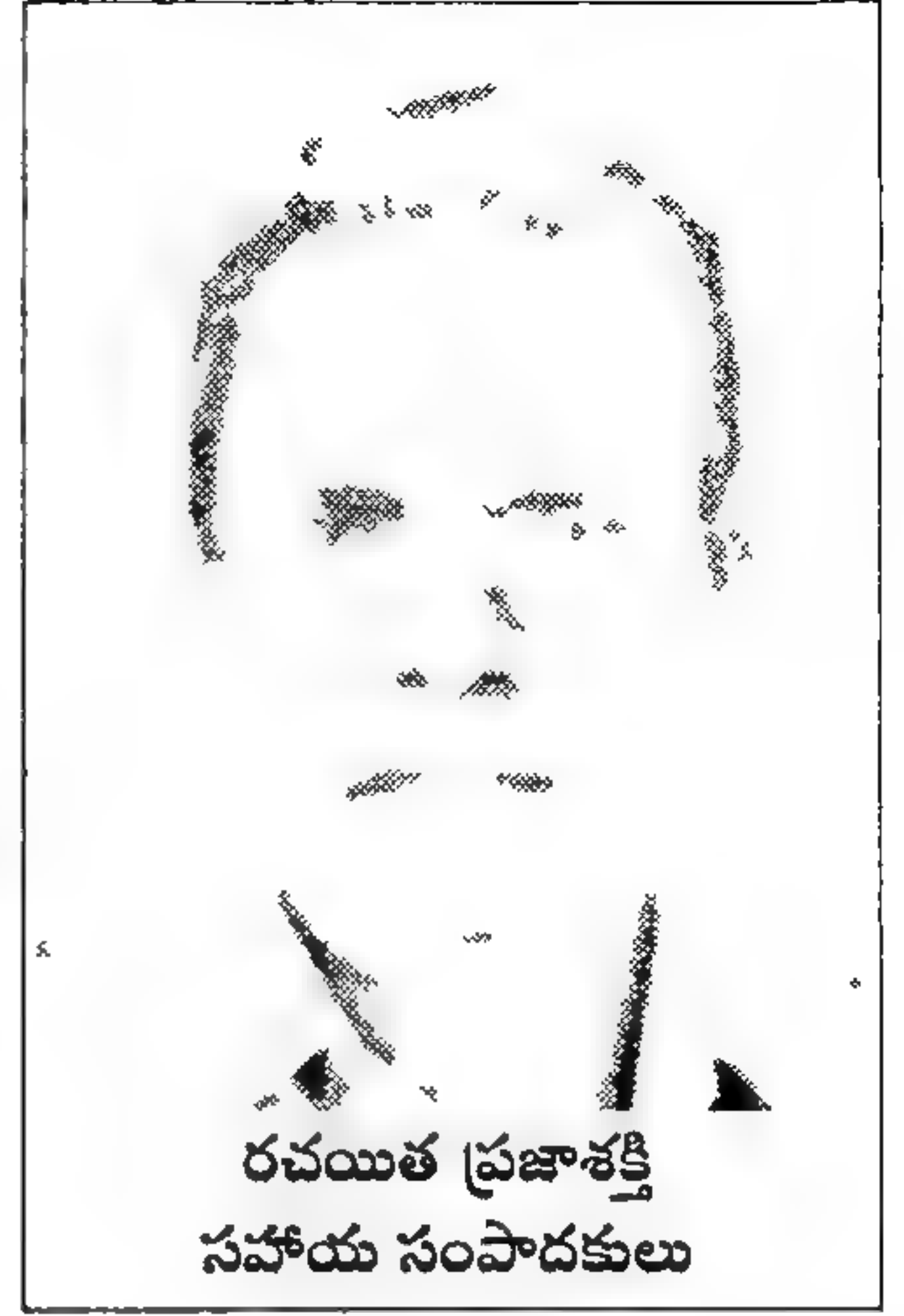
ఆధారపడి కొనసాగడానికి వీలు కల్పించాయి. (ఇప్పటికీ మన గిరిజన ఏజన్సీ ప్రాంతాలలో ఇటువంటి పరిస్థితి ఉంది). అటువంటి స్థితిలో ఆ ప్రజలను వ్యవసాయం వైపు మళ్లించడానికి వారిని బలప్రయోగంతో లంగదీసుకోవడమూ, మతక్రతువులపేర విశ్వాసాలను ప్రవేశపెట్టి తద్వారా కూడా లోబర్చుకోవడమూ అవసరం. ఇలా లోబడిన క్రమంలోనే ఆధిపత్య వర్గాలు, సేవచేసే వర్గాలు ఏర్పడ్డాయి. పైకి అవిచ్చిన్నంగా సాగే మార్పులేని సమాజంలా ఇది కనపడినా, అనేక దశల్లో, ఘర్షణలు, మార్పులు సంభవించాయని, కొశాంబి అభిప్రాయపడ్డారు.

కొందరు భారతదేశంలో ప్రాచీన కాలంలో బానిసవ్యవస్థ ఉండేదని సూత్రీకరించారు. ఎస్.ఎ.దాంగే అటువంటి వారిలో ఒకరు. కొశాంబి ఆ సూత్రీకరణతో ఏకీభవించలేదు. బానిసలు ఉండేవారన్న దాఖలాలు ఉన్నాయి. అయితే మొత్తం ఉత్పత్తి క్రమంలో పాల్గొన్న వారిని ‘దాస’ శబ్దంతో గాక కర్మకారులు, భృత్యులు, శూద్రులు వంటి పదాలతో ప్రస్తావించారు. ఆ తరగుతుల వారికి దాసులకు లేని కొన్ని హక్కులు ఉండేవి. ‘స్వయం సంపూర్ణ ఆర్థిక వ్యవస్థ’లో భూమి స్వంత ఆస్తిగా లేదని మార్క్స్ చెప్పాడు. కొశాంబి దీనితో ఏకీభవించలేదు. భూమిపై వ్యక్తిగత ఆస్తిహక్కులు ఆ రూపంలో ఉండకపోవచ్చును గాని వాస్తవంగా భూమిని సాగుచేస్తూ ఉండేవారంతా గతంలో తెగలుగా ఉండేవారు. వీరు ఆ భూమిపై సాగుచేసే హక్కును వంశపారంపర్యంగా కలిగి ఉండేవారు. అంతేగాక వ్యాపార సరుకుగా ఆహార ధాన్యాల ఉత్పత్తి జరగనప్పుడు ఆ భూమికి అమ్మకపు విలువే ఉండేది కాదు అని కొశాంబి వాదించాడు. ఇది ఆసక్తికరమైన వాదన. భారతదేశంలో మధ్యయుగాల పరిస్థితులు ఉపఖండమంతటా ఒకే తీరుగా ఉండేవని అనుకోలేము అవి ప్రాంతాలను బట్టి ప్రత్యేకతలు, తేడాలు ఉండేవని ఆయన భావించాడు.

ఈ మధ్యకాలంలో బైటపడుతున్న కొత్త చారిత్రక ఆధారాలు, నిర్ధారణలు కొశాంబి చేసిన సూత్రీకరణలలో కొన్నింటిని తిరిగి పరిశీలించాల్సిన ఆ గత్యాన్ని సూచిస్తుండవచ్చు. కాని కొశాంబి భారతదేశ చరిత్ర అధ్యయనానికి అనుసరించిన పద్ధతి, లేవనెత్తిన ప్రశ్నలు ముఖ్యమైనవి. చరిత్ర అధ్యయనానికి కొశాంబి మార్క్సిస్టు పద్ధతినే అనుసరించారు. మార్క్స్ చేసిన కొన్ని నిర్ధారణలను ఆమోదించడానికి నిరాకరించినా, కొశాంబి పాటించిన విశ్లేషణా పద్ధతి మార్క్సిస్టు పద్ధతే. ఈ విశిష్టమేధావి 1966లో మరణించారు. ✽

నిరుద్యోగులను దగా చేస్తున్న మోడీ ప్రభుత్వం

ఎ కోటిరెడ్డి

అగ్రకులాలలోని ఆర్థికంగా వెనుకబడిన వారికి 10 శాతం రిజర్వేషన్లు కల్పిస్తూ కేంద్ర ప్రభుత్వం పార్లమెంటులో ప్రవేశపెట్టిన బిల్లు ఆమోదం పొందింది. ఈ తరగతులలో ఆర్థికంగా వెనుకబడిన వారికి కూడా విద్య, ఉద్యోగాలలో రిజర్వేషన్లు కల్పించాలని వివిధ రాజకీయ పార్టీలు గతం నుండే కోరుతుండటంతో లోక్సభ, రాజ్యసభలలో ఈ బిల్లు సులభంగానే ఆమోదం పొంది, చట్టరూపం దాల్చింది. మొత్తం రిజర్వేషన్లు 50 శాతానికి మించరాదని సుప్రీం కోర్టు తీర్పు ఉండటంతో ఈ చట్టం న్యాయ పరీక్షకు నిలబడుతుందా అన్నసందేహాలు వ్యక్తమౌతున్నాయి. ఈ చట్టం వలన అగ్రకులాలలోని పేదలైన నిరుద్యోగులకు నామమాత్రమైన ప్రయోజనం మాత్రమే కలుగుతుంది. సార్వత్రిక ఎన్నికలు సమీపించిన తరుణంలో తమ పాలనపై పెరిగిన అసంతృప్తిని పక్కదారి పట్టించటం కోసం పాలక బిజెపి చేస్తున్న 'జుమ్లా'లో ఇదొకటి. తమ పరిపాలన ముగింపు దశలో బిజెపి ఈ చట్టాన్ని తీసుకురావటానికి కారణాలేమిటనేది స్పష్టంగానే అర్థమవుతున్నది. ప్రభుత్వం సరళీకరణ విధానాలను వేగంగా అమలు చేయటంతో పెను భారాలను ఎదుర్కొంటున్న వ్యవసాయ కార్మికులు, రైతాంగం, కార్మికులు, చేతివృత్తులు, చిన్న వ్యాపారాలు తదితర పీడిత ప్రజలు స్వాతంత్ర్యానంతరం ఏనాడూ ఎరుగనంతటి సుదీర్ఘ సమరశీల పోరాటాలను ఈ కాలంలో జరిపారు. 2018 మార్చినెలలో మహారాష్ట్రలో జరిగిన రైతుల లాంగ్ మార్చ్ ప్రజా పోరాటాలకు నూతన దిశానిర్దేశం చేయటంతో పాటు పాలక బిజెపికి ముచ్చెమటలు పట్టించింది. అనంతరం జరిగిన ఢిల్లీ మార్చ్, ఉత్తరాది రాష్ట్రాల రైతుల ఢిల్లీయాత్ర, ఈ సంవత్సరం జనవరి 8, 9 తేదీలలో జరిగిన దేశవ్యాపిత

రెండు రోజుల కార్మికసమ్మె తదితరాలతో ప్రభుత్వంపై ప్రజలలో ఎంతగా వ్యతిరేకత ఉన్నదన్నది స్పష్టమైంది. ప్రజలలో వ్యతిరేకత పెరగటంతో పాటు 2014 ఎన్నికలలో ఆ పార్టీతో కలిసి పోటీచేసిన పార్టీలు ఒక్కొక్కటిగా దూరమవటంతో ఎన్డీఎ కొద్ది పార్టీలకే పరిమితమయింది. ఏ రాజకీయ పార్టీ ఐనా బిజెపితో కలిసి ఎన్నికలలో పోటీచేస్తామంటే ప్రజలు ఆ పార్టీకి కూడా దూరమయే పరిస్థితులు నెలకొన్నాయి. ఫలితంగా బిజెపితో కలిసి ఉండాలనుకున్న పార్టీలకు కూడా కలిసి ఎన్నికలలో పోటీచేస్తే తాము కూడా నష్టపోతామనే భయం పట్టుకుంది. ఆంధ్రప్రదేశ్లో మొన్నటి వరకు బిజెపితో కలిసి ఉన్న తెలుగుదేశం పార్టీకాని, ప్రస్తుతం బిజెపి పట్ల సానుకూల వైఖరితో ఉన్న వైసిపి కాని బిజెపితో తమకు సంబంధాలు ఉన్నాయని ప్రజలు భావిస్తే ఎన్నికలలో నష్టం జరుగుతుందని ఆందోళన చెందుతున్నారు. అందుకే బిజెపిని ఎక్కడా పల్లెత్తు మాటకూడా అనని వైసిపి ఆ పార్టీతో బహిరంగంగా సంబంధాలు పెట్టుకోవటానికి భయపడుతున్నది. బిజెపితో తమకు ఎటువంటి ఎన్నికల పొత్తు ఉండదని ప్రకటించింది. రాష్ట్రంలో అధికారంలో ఉన్న టిడిపి ఈ మధ్య వరకు బిజెపి ప్రభుత్వంతో అంటకాగినా ఇప్పుడు తమంత బిజెపి వ్యతిరేకులెవరూ లేరన్నట్లు ఫోజు పెడుతున్నది. ప్రజలలో ఉన్న బిజెపి వ్యతిరేకత తమకు నష్టం కలిగించకుండా ఉండటానికి, సాధ్యమైతే ఆ వ్యతిరేకత నుండి ప్రయోజనం పొందటానికి రాష్ట్రంలోని ప్రధాన పార్టీలు రెండూ ప్రయత్నం చేస్తున్నాయి. బిజెపి ప్రజలకు ఎంతగా దూరమైందో ఇటీవల ఐదు రాష్ట్రాలలో జరిగిన అసెంబ్లీ ఎన్నికల ఫలితాలు రుజువు చేశాయి. బిజెపి భావజాలానికి అత్యంత సన్నిహితంగా ఉండే

రాజస్థాన్, మధ్యప్రదేశ్, ఛత్తీస్ గఢ్ లలో ప్రజలు ఆ పార్టీని ఓడించారు. ఈ పరిణామాల తర్వాత 2019లో జరగనున్న పార్లమెంటు ఎన్నికలలో తమ ఓటమి తథ్యమని బిజెపి నాయకత్వానికి స్పష్టమైంది. ప్రజలను మరోసారి మోసం చేయటం ద్వారానే ఈ ఓటమిని తప్పించుకోవచ్చునని వారు భావిస్తున్నారు. ఆ విధంగా మోసం చేయటం కోసమే అగ్రకులాలలోని పేదలకు రిజర్వేషన్లు అంశాన్ని ముందుకు తెచ్చారు.

రిజర్వేషన్లు చట్టంతో అగ్రకుల పేదలకు ఉద్యోగాలస్తాయా

అగ్రకులాలలోని పేదలకు విద్య, ఉద్యోగాలలో రిజర్వేషన్లు కల్పించటం ద్వారా వారిని మభ్యపెట్టి, రానున్న పార్లమెంటు ఎన్నికలలో లబ్ధిపొందాలని బిజెపి ప్రయత్నం చేస్తున్నది. అగ్రకులాలలోని పేదలకు 10 శాతం రిజర్వేషన్లు కల్పించే చట్టం ద్వారా యువతను మోసం చేసి ఎన్నికలలో విజయం సాధించటం తక్షణ ప్రయోజనం కాగా, ముస్లింలు, దళితులు, వెనుకబడిన తరగతులకు వ్యతిరేకంగా అగ్రకులాలను తన వెనుక సమీకరించుకోవాలన్న ఆర్ఎస్ఎస్ దీర్ఘకాలిక లక్ష్యం కూడా దీని వెనుక ఉన్నది. ఇక ఈ చట్టం ద్వారా అగ్రకులాలలోని పేద యువతకు ఉద్యోగాలు వస్తాయా అన్న అంశాన్ని పరిశీలించాలి. ప్రభుత్వం అగ్రకులాలకు కల్పించిన రిజర్వేషన్లు ప్రభుత్వ సర్వీసులు, ప్రభుత్వ రంగ సంస్థలలోని ఉద్యోగాలకు మాత్రమే వర్తిస్తాయి. ప్రైవేటురంగ సంస్థలలోని ఉద్యోగాలకు రిజర్వేషన్లు వర్తించవు. కాబట్టి రిజర్వేషన్లు ద్వారా ప్రయోజనం పొందాలంటే ప్రభుత్వ సర్వీసులు, ప్రభుత్వరంగ సంస్థలలోని ఉద్యోగ ఖాళీలను నిరంతరం భర్తీ చేస్తుండాలి. అప్పుడు మాత్రమే ఎస్సి, ఎస్టి, బిసిలతో పాటు అగ్రకులాలలోని రిజర్వేషన్లు వర్తించే ఆర్థికంగా వెనుకబడిన

“ఫలితంగా కేంద్ర రాష్ట్ర ప్రభుత్వ సర్వీసులలోని 60 లక్షలకు పైగా ఖాళీ పోస్టులను భర్తీ చేయకుండా వదిలివేశారు. ఈ ఖాళీలు కాకుండా మరో 50 లక్షల మందికి పైగా క్యాజువల్, కాంట్రాక్టు తదితర పేర్లతో తాత్కాలిక ఉద్యోగులను నియమించారు. లంగన్ వాడి, ఆశా, మధ్యాహ్న భోజనం తదితరాలలో మహిళల చేత గొడ్డుచాకిరీ చేయిస్తూ నామమాత్రపు వేతనాలే చెల్లిస్తున్నారు. ప్రభుత్వ ఉద్యోగులతో పాటు పని చేస్తున్నా వీరికి ఉద్యోగభద్రత లేదు.”

యువతతో పాటు ఏ రిజర్వేషన్లు వర్తించని వారిలో కొద్దిమందికి కూడా ఉద్యోగాలు వస్తాయి. కానీ పాలకులు అందుకు భిన్నంగా వ్యవహరిస్తూ ప్రభుత్వ సర్వీసులు, ప్రభుత్వరంగ సంస్థలలో ఏర్పడిన ఖాళీలను ఏళ్ళ తరబడి భర్తీ చేయటం లేదు. ఖాళీ అవుతున్న అనేక పోస్టులను రద్దు చేయటం ద్వారా ఖాళీల సంఖ్యను తగ్గిస్తున్నారు. రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు కూడా అదేబాటను అనుసరిస్తున్నాయి. ఫలితంగా కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వ సర్వీసులలోని 60 లక్షలకు పైగా ఖాళీ పోస్టులను భర్తీ చేయకుండా వదిలివేశారు. ఈ ఖాళీలు కాకుండా మరో 50 లక్షల మందికి పైగా క్యాజువల్, కాంట్రాక్టు తదితర పేర్లతో తాత్కాలిక ఉద్యోగులను నియమించారు. అంగన్ వాడి, ఆశా, మధ్యాహ్న భోజనం తదితరాలలో మహిళల చేత గొడ్డుచాకిరీ చేయిస్తూ నామమాత్రపు వేతనాలే చెల్లిస్తున్నారు. ప్రభుత్వ ఉద్యోగులతో పాటు పని చేస్తున్నా వీరికి ఉద్యోగభద్రత లేదు. కనీస వేతనాలు కూడా ఇవ్వటం లేదు. ప్రభుత్వ ఉద్యోగులు పొందే ఏ సదుపాయాలనూ వీరికి వర్తింపచేయటం లేదు. ఇప్పటికే ప్రభుత్వ సర్వీసులు, ప్రభుత్వరంగ

సంస్థలలో ఉన్న ఉద్యోగ ఖాళీలను భర్తీచేయని, ఆ రంగాలలో పనిచేస్తున్న ఉద్యోగులు, కార్మికులను గాలికొదిలిన బిజెపి ప్రభుత్వం ఇప్పుడు రిజర్వేషన్ల ద్వారా ఆర్థికంగా వెనుకబడిన యువతకు 10 శాతం ఉద్యోగాలు కల్పిస్తామని చెప్పటాన్ని మించిన మోసం ఏముంది? కేంద్ర ప్రభుత్వ సర్వీసులు, ప్రభుత్వరంగ సంస్థలలో ఉన్న ఉద్యోగ ఖాళీలను శాశ్వత ఉద్యోగులతో భర్తీ చేసి, తాత్కాలిక ప్రాతిపదికపై పనిచేస్తున్న వారిని శాశ్వత ఉద్యోగులుగా తీసు కొని ఉంటే రిజర్వేషన్ల ద్వారా అగ్రకులాలలోని పేద యువతకు ఉద్యోగాలు కలిస్తామని బిజెపి ప్రభుత్వం చెబుతున్న మాటలకు కొంతమేరకైనా విశ్వసనీయత ఉండేది.

బిజెపి ప్రభుత్వం చెబుతున్న మాటలకు, వాస్తవాలకు పొంతన లేకుండాపోతున్నది. 2014 ఎన్నికలకు ముందు తమపార్టీ అధికారంలోకి వస్తే సంవత్సరానికి రెండు కోట్ల మందికి ఉద్యోగాలిస్తామని బిజెపి ప్రచారం చేసింది. అధికారంలోకి వచ్చిన తర్వాత మేకిన్ ఇండియా పేరుతో దేశాన్ని ప్రపంచ ఉత్పత్తి కేంద్రంగా మారుస్తామని, దేశంలోకి పెద్దమొత్తంలో పెట్టు

బడులు, పరిశ్రమలు వస్తాయని, కనీవినీ ఎరుగని రీతిలో దేశం అభివృద్ధి అవుతుందని, తద్వారా అందరికీ ఉద్యోగాలిస్తామని ప్రకటించారు. కాని బిజెపి ప్రభుత్వ విధానాల వలన అదనంగా ఉద్యోగాలు రాకపోగా లక్షలాది మంది చేస్తున్న ఉద్యోగాలను కోల్పోయారు. తమ ప్రభుత్వం అనుసరించిన విధానాల వలన ఈజ్ ఆఫ్ డాయింగ్ బిజినెస్ లో 65 స్థానాలు అధిగమించి, 142 నుండి 77వ స్థానానికి చేరామని, రానున్న కాలంలో 50 స్థానాల కన్నా తక్కువకు చేరతామని కేంద్ర ప్రభుత్వం దబ్బా కొట్టుకుంటున్నది.

సరళీకరణతో పెరిగిన నిరుద్యోగం

ప్రభుత్వం అనుసరిస్తున్న సరళీకరణ విధానాలే ఇందుకు కారణం. ప్రజల పరిస్థితులను మెరుగు చేయటానికి అనేక చర్యలు తీసుకున్నామని ప్రభుత్వం చెబుతుండగా వారి పరిస్థితులు దిగజారుతున్నాయని వివిధ ప్రభుత్వ సంస్థలు ఇస్తున్న అంకెలు స్పష్టం చేస్తున్నాయి. సంవత్సరానికి రెండు కోట్ల ఉద్యోగాలు కల్పిస్తామన్న వాగ్దానం ఓట్లకోసం బిజెపి యువతకు వేసిన ఎర మాత్రమే నని గత నాలుగున్నర సంవత్సరాల పాలన స్పష్టం చేస్తున్నది. ప్రభుత్వం అనుసరిస్తున్న విధానాలు దేశంలో నిరుద్యోగం, దారిద్ర్యం పెరగటానికి, రైతుల ఆదాయాలు పడిపోవటానికి, సంపద అంతా కొద్దిమంది వద్దకు చేరటానికి దారితీస్తున్నాయి. దేశ ప్రజలందరూ చేస్తున్న కష్టంతో ఉత్పత్తి అయిన సంపదలో 73 శాతం జనాభాలో ఒక్కశాతంగా ఉన్న ధనికుల వద్దకు చేరుతున్నది. 2019 జనవరిలో సెంటర్ ఫర్ మానిటరింగ్ ఇండియన్ ఎకనమి-సిఎంఐఈ- అధ్యయన నివేదికను విడుదల చేసింది. 2016 డిసెంబరులో నిరుద్యోగం 3.4 శాతం ఉండగా 2018 డిసెంబరులో 7.38 శాతానికి పెరిగిందని ఈ నివేదికలో పేర్కొన్నారు. ఈ కాలంలో నిరుద్యోగం రెట్టింపుకు మించి పెరిగింది. దీనితో పాటు వివిధరకాల ఉద్యోగాలు, ఇతర పనులు చేస్తున్నవారు పనులు కోల్పోయి నిరుద్యోగులలో చేరటం కూడా పెరిగింది. 2017 సంవత్సరంలో 40.78 కోట్లమంది ఉద్యోగాలు చేస్తుండగా, 2018లో ఆ సంఖ్య 39.69 కోట్లకు తగ్గింది. ఒక్క సంవత్సర కాలంలో 1.09 కోట్లమంది ఉద్యోగాలు కోల్పోయారు. కొత్తగా శ్రామిక మార్కెట్ లోకి వచ్చేవారికి ఉద్యోగాలు దొరకకపోవటం ఒక సమస్య కాగా, ఉద్యోగాలలో ఉన్నవారు తాము చేస్తున్న ఉద్యోగాలను కోల్పోవటం మరో సమస్యగా ఉన్నది. కేంద్రంలోని బిజెపి, రాష్ట్రంలోని తెలుగుదేశం ప్రభుత్వాలు పారిశ్రామికీ

కరణ, నూతన పెట్టుబడులు, పరిశ్రమల ఏర్పాటు, లక్షలాది మందికి ఉద్యోగాలు కల్పించటం గురించి ఊదరకొడుతుండగా వాస్తవాలు ఎంత ఆందోళనకరంగా ఉన్నాయో ఈ అంకెలు స్పష్టం చేస్తున్నాయి.

2016లో కేంద్ర ప్రభుత్వం పెద్దనోట్లను రద్దు చేయటం అసంఘటితరంగంలో ఉద్యోగాలు చేస్తున్న వారికి అశనిపాతంగా మారింది. ఎక్కువ మందికి ఉపాధి కల్పిస్తున్న చిన్న, మధ్య తరహా పరిశ్రమలను నోట్లరద్దు తీవ్రంగా దెబ్బతీయటంతో ఆ రంగాలలో పనిచేస్తున్నవారు అత్యధికంగా ఉపాధిని కోల్పోయారు. అనంతరం తీసుకొచ్చిన జిఎస్ టీ కూడా చిన్న, మధ్య తరహా పరిశ్రమలకు పెనుభారంగా మారింది. సరళీకరణ విధానాలను మరింత వేగంగా అమలు చేయటానికి ప్రభుత్వం తీసుకున్న ఈ రెండు చర్యల వలన లక్షలాది మంది చేస్తున్న ఉద్యోగాలను పోగొట్టుకోగా, అనేక లక్షల మంది ఉద్యోగాలను పొందే అవకాశాలను కోల్పోయారు.

ఉద్యోగాలు చేస్తున్నవారిలో గణనీయమైన సంఖ్యలో తమ చదువుకు, సమర్థత, నైపుణ్యానికి తగని పనులు చేస్తున్నారని వివిధ అధ్యయనాలలో స్పష్టమౌతున్నది. వివిధ రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు, కేంద్ర ప్రభుత్వం, రైల్వే తదితర సంస్థలు ప్రకటిస్తున్న ఉద్యోగ ప్రకటనలు చూసి గుమాస్తా, పూను పోస్టులకు ఇంజనీరింగ్, ఎంబీఎ, ఎంసిఎ, పిజి తదితర విద్యాధికులు కూడా దరఖాస్తులు పెట్టటం, ఖాళీలు పదుల సంఖ్యలో ఉంటే అభ్యర్థులు లక్షల సంఖ్యలో హాజరు కావటం దేశంలోని నిరుద్యోగ తీవ్రతకు అద్దం పడుతున్నాయి.

ఉపాధికి దోహదం చేయని విదేశీ పెట్టుబడులు దేశంలోకి విదేశీ పెట్టుబడులను తీసుకురావటం ద్వారా అభివృద్ధి సాధిస్తామని, యువతకు ఉపాధి కల్పిస్తామని కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ప్రచారం చేసుకుంటున్నాయి. ప్రతిరాష్ట్రంలోనూ, ప్రతి సంవత్సరం పెట్టుబడుల కోసం పెట్టుబడి

దారుల మేళాలు జరుపుతున్నారు. పెట్టుబడులను ఆకర్షించటం కోసమని రైతుల నుండి బలవంతంగా భూములు లాక్కొని పారిశ్రామిక వేత్తలకు కట్టబెడుతున్నారు. గనులు, అడవులు, సముద్రతీరం, తదితర ప్రకృతి వనరులన్నీదినీ వారికి ధారాదత్తం చేస్తున్నారు. ప్రతి సంవత్సరం లక్షల కోట్ల రూపాయల పన్ను రాయితీలు ఇస్తున్నారు. కార్మికులు పోరాడి సాధించుకున్న హక్కులు, చట్టాలను నీరు గారుస్తున్నారు. వీటిని వ్యతిరేకిస్తున్న వారిపై అభివృద్ధి నిరోధకులని ముద్రవేస్తున్నారు. ఈజ్ ఆఫ్ డూయింగ్ బిజినెస్లో దేశర్యాంకు పెరిగిందని చంకలు కొట్టుకుంటున్నారు. అయినా దేశంలోకి వస్తున్న విదేశీ పెట్టుబడులు, పరిశ్రమలు తక్కువగా ఉంటున్నాయి. వచ్చిన పరిశ్రమలలో కూడా స్థానికులను ఎక్కడా ఉద్యోగాలలోకి తీసుకోవటం లేదు. పరిశ్రమ స్థాపించిన ప్రదేశానికి సుదూర ప్రాంతం నుండి, ఎక్కువ సందర్భాలలో ఇతర రాష్ట్రాల నుండి తీసుకొచ్చిన వారిని ఉద్యోగాలలో నియమిస్తున్నారు. వీరికి స్థానికంగా ఉద్యోగాలు చేసేవారు దొరకకపోవటంతో ఇతర రాష్ట్రాల నుండి తీసుకొస్తున్నారా? ఉద్యోగాలు చేసేవారు దొరకనటువంటి పరిస్థితులు దేశంలోని ఏ ప్రాంతంలోనూ లేవు. ఉద్యోగాల కోసం ఎదురు చూస్తున్నవారు అన్నిరాష్ట్రాలు,

ప్రాంతాలలో కుప్పతెప్పలుగా ఉన్నారు. స్థానికంగా నిరుద్యోగులు ఉన్నప్పుడు ఇతర ప్రాంతాల నుండి పనిచేసేవారిని ఎందుకు తీసుకొస్తున్నారు? స్థానికులైతే ఎక్కువ జీతభత్యాలు డిమాండ్ చేస్తారు. యాజమాన్యానికి వ్యతిరేకంగా ఉద్యోగులు పోరాటాలు చేస్తున్నప్పుడు వారికి స్థానిక ప్రజల మద్దతు లభిస్తుంది. పోరాటాలు జయ ప్రదం అయితే వారి లాభాలకు కోత పడుతుంది. అదే బయటి ప్రాంతం నుండి వచ్చినవారయితే స్థానికులతో వారికి సంబంధాలు ఉండవు. భాష తెలియని వారయితే ఇంకా మంచిది. స్థానికులతో మాట్లాడే అవకాశమే ఉండదు. అటువంటి పరిస్థితిలో కార్మికులు, ఉద్యోగుల డిమాండ్లను యజమానులు తేలికగా పక్కన పెట్టి, పోరాటాలను సులభంగా అణచి వేయగలరు. అందుకే యాజమాన్యాలు పథకం ప్రకారం స్థానికేతరులను ఉద్యోగాలలో నియమిస్తున్నాయి. ఎక్కడైనా స్థానికులను తీసుకున్నా ఒకటో, రెండో టెక్నికల్ పోస్టులకు తీసుకుంటున్నారు. కొన్ని పరిశ్రమలలో సెక్యూరిటీ గార్డులుగా స్థానికులను తీసుకుంటున్నారు. అయితే వారిని ప్రత్యక్షంగా తమ ఉద్యోగులుగా తీసుకోకుండా ప్రైవేటు ఏజన్సీల ద్వారా తీసుకొంటున్నారు. కాబట్టి వారికి అతి తక్కువ వేతనాలు మాత్రమే చెల్లిస్తున్నారు. తాము అధికలాభాలు దండు

“స్థానికంగా నిరుద్యోగులున్నప్పుడు ఇతర ప్రాంతాల నుండి పనిచేసేవారిని ఎందుకు తీసుకొస్తున్నారు? స్థానికులైతే ఎక్కువ జీతభత్యాలు డిమాండ్ చేస్తారు. యాజమాన్యానికి వ్యతిరేకంగా ఉద్యోగులు పోరాటాలు చేస్తున్నప్పుడు వారికి స్థానిక ప్రజల మద్దతు లభిస్తుంది. పోరాటాలు జయ ప్రదం అయితే వారి లాభాలకు కోత పడుతుంది. అదే బయటి ప్రాంతం నుండి వచ్చినవారయితే స్థానికులతో వారికి సంబంధాలు ఉండవు.”

‘మార్క్సిస్టు’ పై మీ అభిప్రాయాలు తెలపండి!

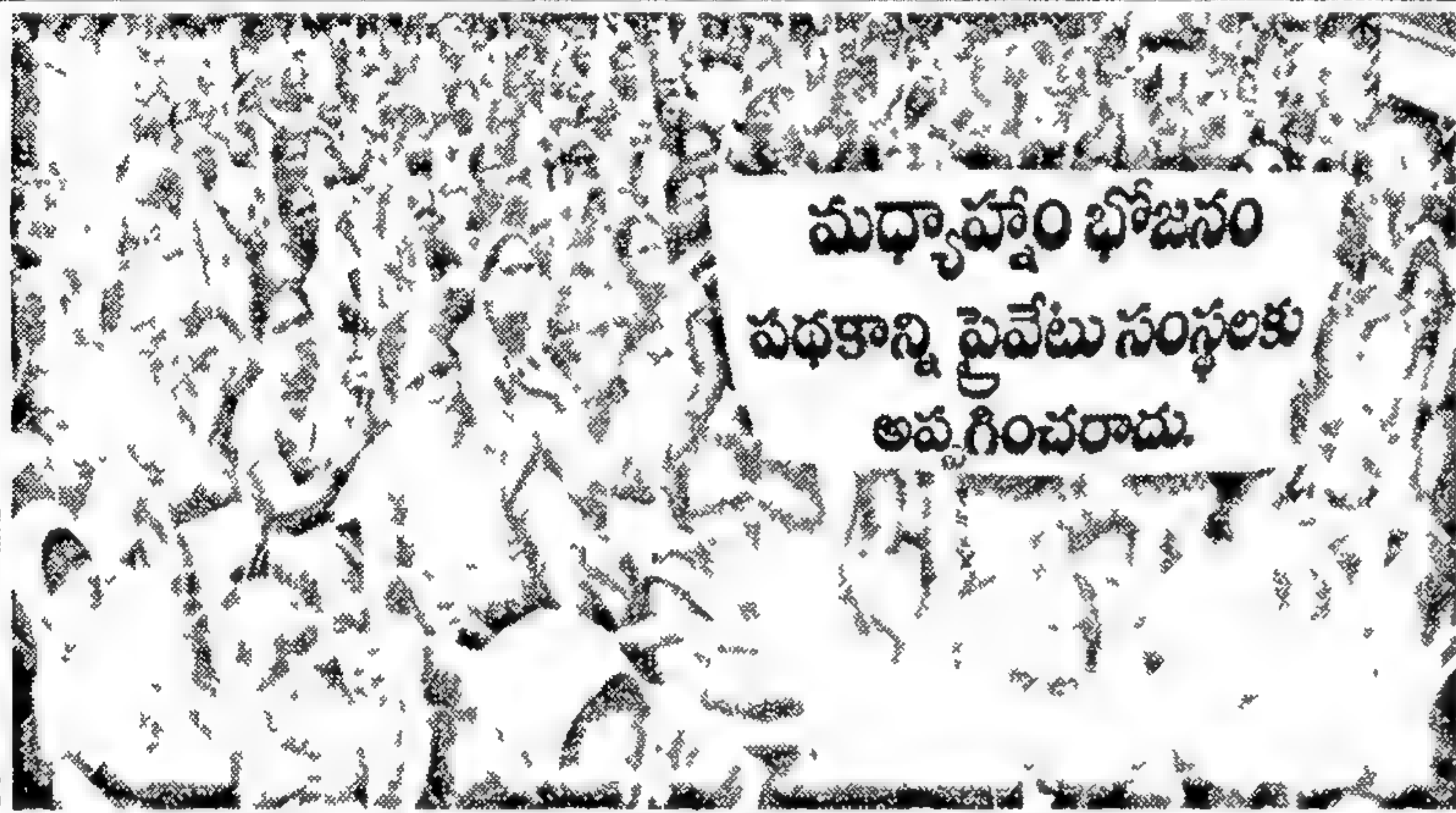
‘మార్క్సిస్టు’ సైద్ధాంతిక మాసపత్రిక పైనా, పత్రికలోని నిర్దిష్ట వ్యాసాలపైనా మీ అభిప్రాయాలనూ, సూచనలనూ ఆహ్వానిస్తున్నాం. ఆయా వ్యాసాలపై మీరు చర్చించాల్సిన అంశాలున్నా, అదనపు సమాచారమున్నా క్లుప్తంగా రాసి పంపండి.

మీ లేఖలు అందాల్సిన చిరునామా!

ఎడిటర్, మార్క్సిస్టు (సైద్ధాంతిక మాసపత్రిక), ఎం.బి. విజ్ఞానకేంద్రం,

డోర్ నెం. 27-30-3, ఆకులవారి వీధి, గవర్నర్ పేట, విజయవాడ-520 002

“సిఎంఐఈ లెక్కల ప్రకారం 2018వ సంవత్సరంలో 1.09 కోట్లమంది తాము చేస్తున్న ఉద్యోగాలను కోల్పోయారు. అంటే ఒక్కసంవత్సరంలో 2.8 శాతం మంది తాము చేస్తున్న ఉద్యోగాలను కోల్పోయారు. మేకిన్ ఇండియా పేరుతో అభివృద్ధి శరవేగంతో జరుగుతున్నదని ప్రభుత్వం ప్రచారం చేస్తుండగా, మరోవైపు ఉద్యోగాలలో ఉన్నవారే చేస్తున్న ఉద్యోగాలను కోల్పోతున్నారని పై వివరాలు స్పష్టం చేస్తున్నాయి.”

కనీస వేతనం లేకుండా గొడ్డుచాకిరి చేస్తున్న మధ్యాహ్నం భోజనం వందే మహిళా కార్మికులు

కోవటం కోసం యువతను బానిస పద్ధతిలో దోపిడీ చేసే ఈ విధమైన ఉద్యోగాలను మాత్రమే విదేశీ పెట్టుబడులు కల్పిస్తున్నాయి. స్థానికంగా ఉన్న నిరుద్యోగ యువతకు జీవన భద్రత, ఆర్థిక స్థిరత్వాన్ని కలిగించే ఉద్యోగాలను వారు కల్పించటం లేదు.

ఎక్కువ మంది

తక్కువ వేతనాలు పొందుతున్నారు

. వివిధ రకాలైన ఉద్యోగాలు చేస్తున్న వారిలో కూడా ఎక్కువ మంది తక్కువ వేతనాలను పొందుతున్నారు. కేంద్ర ప్రభుత్వం నియమించిన 7వ పే కమిషన్ కనీసావసరాల ప్రాతిపదికగా కనీస వేతనం 18,000 రూపాయలుండాలని నిర్ణయించింది. అంటే 18,000 రూపాయల కన్నా తక్కువ ఆదాయం పొందే వారు కనీసావసరాలను కూడా తీర్చుకోలేరు. కాని ఉద్యోగాలు చేస్తున్నవారిలో 77 శాతం కుటుంబాలలో క్రమబద్ధంగా సంపాదించేవారు లేరు. 67 శాతం కుటుంబాలకు నెలకు 11,000 రూపాయలకు లోపుగానే ఆదాయం వస్తున్నది. ఇది దేశ ఆర్థికాభివృద్ధి, మానవాభివృద్ధిలపై ప్రభావం చూపుతున్నది. ప్రభుత్వం నిర్ణయించిన ప్రమాణాల ప్రకారమే వీరంతా

దారిద్ర్యరేఖకు దిగువనున్నారు. దరిద్రాన్ని తగ్గిస్తామని గొప్పలు చెప్పుకుంటున్న ప్రభుత్వం తక్కువ వేతనాలు పొందుతున్న వారి వేతనాలను కనీస వేతనాల స్థాయికి పెంచటానికి చర్యలు తీసుకోకపోగా, కార్మిక చట్టాల సవరణ, నియంత్రణలను తగ్గించటం పేరుతో వారి వేతనాలు మరింతగా తగ్గించటానికి యజమానులకు అవకాశం కల్పిస్తున్నది.

ఉపాధితో సంబంధం లేని అభివృద్ధి

దేశాన్ని అభివృద్ధి చేయటం ద్వారా ఉద్యోగాలు కల్పిస్తామని ప్రభుత్వం ప్రచారం చేస్తుండగా జరుగుతున్న అభివృద్ధికి, ఉద్యోగాలకు సంబంధం ఉండటం లేదు. స్వాతంత్ర్యానంతరం 1980వ దశాబ్దం వరకు జిడిపి పెరుగుదల 4 శాతంకు మించలేదు. ఆ కాలంలో ఉద్యోగకల్పన 2 శాతంగా ఉంది. 1990వ దశాబ్దంలో సరళీకరణ విధానాలు ప్రారంభం అయిన తర్వాత అభివృద్ధి 7 శాతంకు పెరగగా, ఉద్యోగ కల్పన 1 శాతానికి తగ్గింది. సిఎంఐఈ అధ్యయనం ప్రకారం 2018వ సంవత్సరంలో 1.09 కోట్లమంది తాము చేస్తున్న ఉద్యోగాలను కోల్పోయారు. అంటే ఒక్క సంవత్సరంలో 2.8 శాతం మంది తాము చేస్తున్న ఉద్యోగాలను

కోల్పోయారు. మేకిన్ ఇండియా పేరుతో అభివృద్ధి శరవేగంతో జరుగుతున్నదని ప్రభుత్వం ప్రచారం చేస్తుండగా, మరోవైపు ఉద్యోగాలలో ఉన్నవారే చేస్తున్న ఉద్యోగాలను కోల్పోతున్నారని పై వివరాలు స్పష్టం చేస్తున్నాయి. ఉద్యోగాలు కల్పించలేని ప్రభుత్వం, పాలకపార్టీ నాయకులు పకోడీలు అమ్ముకోమని, పాన్ షాపులు పెట్టుకోమని, ఆవులను పెంచుకోమని నిరుద్యోగులకు సలహాలిస్తున్నారు. నిరుద్యోగుల సంఖ్య నిరంతరం పెరుగుతుండటంతో తమ వేతనాలను పెంచమని యజమానులను డిమాండ్ చేయగల స్థితిని ఉద్యోగులు కోల్పోతున్నారు. ఉత్పత్తి అయిన సంపద, వేతనాలను పోల్చిచూస్తే వేతనాలు నిరంతరం తగ్గిపోతున్నాయి. వాస్తవంగా దేశాన్ని అభివృద్ధి చేయటం కోసం కృషి చేసే ఏ ప్రభుత్వమైనా దేశ సంపదను పెంచటం, పెరిగిన సంపదను ప్రజలకు అందించటం, మానవ వనరులను అభివృద్ధి చేసుకొని, సమర్థవంతంగా వినియోగించుకోవటంపై దృష్టిపెట్టాలి. కోట్లాది మంది విద్యావంతులు నిరుద్యోగంతో అలమటిస్తుంటే, వారి శక్తిసామర్థ్యాలు నిరుపయోగమౌతుంటే, వారు కనీసావసరాలను కూడా తీర్చుకోలేక కునారిల్లుతుంటే దేశం ఏ విధంగా అభివృద్ధి చెందుతుంది?

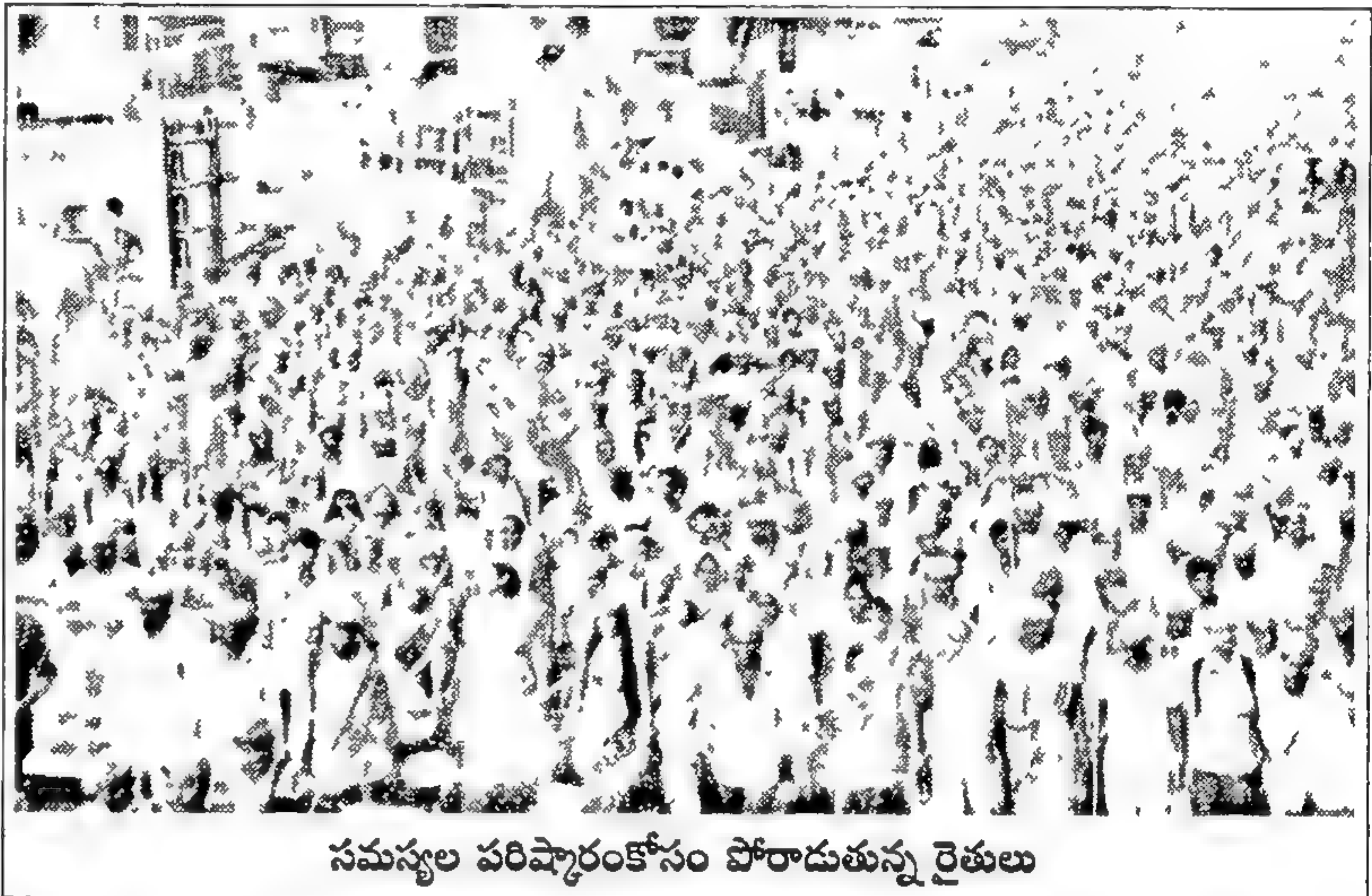
దేశం అభివృద్ధి చెందాలంటే ఉత్పత్తి నిరంతరం పెరుగుతుండాలి. పెరిగిన ఉత్పత్తి ఫలితాన్ని దేశంలోని ప్రజలదరికీ చేరేలా ప్రభుత్వం చర్యలు తీసుకోవాలి. దేశంలో చేసిన ఉత్పత్తిని ఎగుమతి చేయటం ద్వారా అభివృద్ధి సాధించటానికి అనేక పరిమితులు ఉన్నాయి. కాబట్టి దేశ ప్రజల కొనుగోలు శక్తిని, వారి వినియోగాన్ని పెంచటంపైనే అభివృద్ధి ప్రధానంగా ఆధారపడి ఉంటుంది. ప్రజల వినియోగం పెరగాలంటే వారి ఆదాయాలు పెరగాలి. శ్రామిక ప్రజల ఆదాయాలు పెరగటానికి ఉన్న మార్గం వారి వేతనాలు పెరగటమే. శ్రామికుల వేతనాలు పెరగాలంటే వారికి యూనియన్ పెట్టుకొనే హక్కు, సమ్మెచేసే హక్కు తదితర ప్రజాతంత్ర హక్కులుండాలి. కాని ప్రభుత్వం ఆ హక్కులన్నింటినీ హరించి, వారిని యజమానుల దయాదాక్షిణ్యాలకు వదిలివేస్తున్నది. ఫలితంగా యజమానులు ఇష్టానుసారంగా వ్యవహరించటంతో ఉద్యోగులు, కార్మికుల వేతనాలు మరింతగా పడిపోతున్నాయి. రైతాంగాన్ని దోచుకోవటానికి బడా వ్యాపారులు, పెట్టుబడిదారులకు స్వేచ్ఛనివ్వటంతో వారి ఆదాయాలూ పడిపోతున్నాయి. వ్యవసాయ కార్మికులకు పనులు కల్పిస్తున్న ఉపాధి హామీ చట్టాన్ని నిర్వీర్యం చేయటానికి పూనుకున్నారు.

పెట్రోలు, డీజిల్, నిత్యావసరాల ధరల పెంపుతో సామాన్య ప్రజలను పీల్చిపిప్పి చేస్తున్నారు. అందువలన ప్రభుత్వం అనుసరిస్తున్న విధానాలు 80 శాతంకు పైగా ప్రజల ఆదాయాలు పడిపోవటానికి దారితీస్తున్నాయి. ఫలితంగా ప్రజల కొనుగోలుశక్తి అట్టడుగుకు చేరుతున్నది. కాబట్టి వారు తమ అవసరాలు తీర్చుకోగల పరిస్థితి లేకపోవడంతో తయారైన సరుకులు ఖర్చు కావటం లేదు. అందువలన ఉన్న పరిశ్రమలే సంక్షోభాన్ని ఎదుర్కొంటున్నాయి. నూతన పరిశ్రమలు రావటం తగ్గటంతో పాటు కొత్తగా శ్రామిక మార్కెట్లోకి వస్తున్న వారిలో అత్యధికులకు ఉద్యోగాలూ రావటం లేదు.

ప్రజల ఆదాయాలను పెంచాలి

దేశంలో 80 శాతంకు పైగా ఉన్న శ్రామిక ప్రజల ఆదాయాలు పెరగటంలోనే నిరుద్యోగ సమస్యకు పరిష్కారం ఉన్నది. ఈ రోజు దేశంలో ఉత్పత్తి అయిన సంపదలో 73 శాతం 1 శాతం మంది వద్దకు చేరుతున్నది. దిగువస్థాయిలోని 60 శాతం మంది వద్దకు 4.8 శాతం మాత్రమే చేరుతున్నది. 73 సంపదను స్వంతం చేసుకున్నవారు వారి అవసరాలు తీర్చుకోవటం కోసం అందులో కొద్ది శాతం మాత్రమే వినియోగిస్తారు. 4.8 శాతం ఆదాయం మాత్రమే పొందిన 60 శాతం మంది ఆ కొద్దిమొత్తంతో తమ అవసరాలు తీర్చుకోలేరు. మెజారిటీ ప్రజలు తమ అవసరాలు తీర్చుకోలేనందు వలన దేశంలో తయారైన సరుకులు అన్నింటినీ వినియోగించుకొనే పరిస్థితి లేదు. ఉన్న పరిశ్రమలు సక్రమంగా నడవటానికి, నూతన పరిశ్రమలు రావటానికి ఇటువంటి పరిస్థితి ఆటంకంగా ఉన్నది. ఈ పరిస్థితి మారి, ప్రజలు అధికంగా సరుకులు వినియోగించాలంటే వారి ఆదాయాలను పెంచే చర్యలు తీసుకోవాలి. అందుకోసం గ్రామీణప్రాంతంలోని భూమిలేని పేదలకు భూములివ్వాలి. తమ స్వంత భూముల్లో పనిచేసుకోవటం వలన పంటలపై వచ్చిన ప్రతిఫలం అంతా వారికే చెందుతుంది కాబట్టి వారి ఆదాయం పెరుగుతుంది. కార్మికులకు కనీస వేతనాలనైనా గ్యారంటీ చేస్తే వారి ఆదాయం పెరుగుతుంది. దేశప్రజలలో అధిక సంఖ్యాకులైన రైతాంగం, వ్యవసాయ కార్మికులు, పారిశ్రామిక కార్మికుల ఆదాయాలు పెరిగితే సరుకులకు డిమాండ్ పెరుగుతుంది. అప్పుడు ఉన్న పరిశ్రమలు అభివృద్ధి చెందుతాయి. నూతన పెట్టుబడులు, పరిశ్రమలు వస్తాయి. నిరుద్యోగుల్లో కొందరికైనా ఉద్యోగాలు వస్తాయి. జనాభా నిష్పత్తి ప్రకారం దేశంలో ఉత్పత్తి అయిన సంపదలో తగిన భాగం శ్రామిక ప్రజానీకానికి అందే

“దేశప్రజలలో అధిక సంఖ్యాకులైన రైతాంగం, వ్యవసాయ కార్మికులు, పారిశ్రామిక కార్మికుల ఆదాయాలు పెరిగితే సరుకులకు డిమాండ్ పెరుగుతుంది. అప్పుడు ఉన్న పరిశ్రమలు అభివృద్ధి చెందుతాయి. నూతన పెట్టుబడులు, పరిశ్రమలు వస్తాయి. నిరుద్యోగుల్లో కొందరికైనా ఉద్యోగాలు వస్తాయి. జనాభా నిష్పత్తి ప్రకారం దేశంలో ఉత్పత్తి అయిన సంపదలో తగిన భాగం శ్రామిక ప్రజానీకానికి అందే విధంగా ఆర్థిక విధానాలలో మార్పుచేయాలి.”

సమస్యల పరిష్కారంకోసం పోరాడుతున్న రైతులు

విధంగా ఆర్థిక విధానాలలో మార్పుచేయాలి. అందుకోసం ఇప్పుడు 73 శాతం పొందుతున్న వారి ఆదాయంలో కోత విధించాలి. వారికిస్తున్న వన్నులు, భూములు, రుణాలు తదితర రాయితీలను రద్దుచేయాలి. సంపద పన్ను, ఆదాయపు పన్ను పెంచాలి. ఆ విధంగా వచ్చిన ఆదాయం దేశంలోని శ్రామిక పజలందరికీ అందేలా చర్యలు తీసుకోవాలి. దేశప్రజల కొనుగోలు శక్తి పెరిగితే మార్కెట్లో ఉన్న సరుకులు ఖర్చు కావడంతో పాటు డిమాండ్ పెరుగుతుంది. కొత్తగా పెట్టుబడులు, పరిశ్రమలు వస్తాయి. కొత్తగా శ్రామికమార్కెట్లోకి వస్తున్న నిరుద్యోగులకు ఉద్యోగాలు దొరుకుతాయి. ఆర్థికాభివృద్ధి సాధించటానికి ఇదే మార్గం. దీనిని వదిలివేసి, ఎగుమతులు చేయటం, విదేశీ పెట్టుబడులను ఆకర్షించటం ద్వారా అభివృద్ధి సాధించటం తదితర లక్ష్యాలు అనివార్యంగా విఫలమై తీరుతాయి. కాబట్టి ప్రభుత్వం ప్రజల ఆదాయాలను, కొనుగోలుశక్తిని పెంచటం ద్వారా ఆర్థికాభివృద్ధిని సాధించటంపై దృష్టి కేంద్రీకరించాలి. దేశంలో ఉత్పత్తి అయిన సంపదలో న్యాయమైన వాటా పేదలకు అందేలా విధానాలను రూపొందించాలి.

సోషలిజంతోనే నిరుద్యోగానికి పరిష్కారం

ఇటువంటి చర్యల ద్వారా నిరుద్యోగాన్ని కొంతమేరకు తగ్గించవచ్చు. కాని పాలకవర్గాలు నిరుద్యోగులలో భ్రమలు కల్పిస్తున్నట్లు పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థలో నిరుద్యోగాన్ని పూర్తిగా నిర్మూలించటం సాధ్యం కాదు. పెట్టుబడిదారీ విధానం, నిరుద్యోగం విడదీయరానివి. పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ కొనసాగుతున్నంత కాలం నిరుద్యోగం కూడా ఉంటుంది. నిరుద్యోగాన్ని అంతం చేయటం సోషలిస్టు వ్యవస్థలోనే సాధ్యం. కాబట్టి నిరుద్యోగానికి వ్యతిరేకంగా జరిగే పోరాటం పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థకు వ్యతిరేకంగా జరిగే పోరాటాలతో కలిసి సాగాల్సి ఉంటుంది. పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థలో దోపిడీకి వ్యతిరేకంగా పోరాటం చేస్తున్న పీడిత వర్గాలు, తరగతులు, కార్మిక, రైతు, వ్యవసాయ కార్మికులు, వృత్తులు, వ్యాపారాలు చేస్తున్నవారు, ఎస్సీ, ఎస్టీ, బీసీ, మైనారిటీ తదితర వర్గాలు, సామాజిక తరగతులందరినీ కలుపుకొని పోరాటం చేయాలి. వ్యవస్థకు వ్యతిరేకంగా జరిగే ఈ పోరాటాలు సాధించే విజయంపైనే నిరుద్యోగ సమస్య పరిష్కారం ఆధారపడి ఉంటుంది. ✽

ఆదాయ భద్రత కరువైన పేద రైతులు

సి. సాంబశివరెడ్డి

రచయిత సుందరయ్య విజ్ఞానకేంద్రం
మేనేజింగ్ కమిటీ సభ్యులు

వ్యవసాయ రంగం తీవ్ర సంక్షోభంలో కూరుకుపోయింది. దాని అభివృద్ధి తిరోగమంలో పడింది. ఆత్మహత్యలు పెరిగిపోతున్నాయి. మద్దతు ధరలు లేకపోవటం, అనేక విధాలుగా గతంలో అందిన ప్రభుత్వ మద్దతు తగ్గిపోవటం దీనికి కారణాలంటున్నారు. అంటే నయా వుదారవాద విధానాలే ఈ సంక్షోభానికి కారణం. రైతులంతా ఒక ముద్దగాలేరు. వ్యవసాయంలో అభివృద్ధి చెందిన పెట్టుబడిదారీ విధానం ఒక పక్క కొద్ది సంఖ్యలో వుండే పెద్ద రైతులను (భూస్వాములు, ధనిక రైతులు), మరొక ప్రక్క అసంఖ్యాకంగా వుండే పేదరైతులు (మధ్య తరగతి, చిన్నకారు, సన్నకారు రైతులు), వ్యవసాయ కార్మికులను తయారు చేసింది. రైతాంగపు ఉమ్మడి సమస్యలతో పాటు ఈ పేదరైతాంగానికి అంతకు మించిన సమస్యలున్నాయి. 60గ్రామాల నుండి సేకరించిన సమాచారం నుండి ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో 11గ్రామాలు, 141రైతు కుటుంబాలు, తెలంగాణాలో 9 గ్రామాలు 155 రైతు కుటుంబాలకు సంబంధించిన సమాచారాన్ని విశ్లేషించగా లభించిన ఫలితాలు దిగువ విధంగా వున్నాయి.

ఆంధ్రప్రదేశ్

ఆంధ్రప్రదేశ్‌లోని 11గ్రామాల్లో మొత్తం 1013 ఎకరాల్లో పండిన పంటలు, వాటిని అమ్మి రైతులు సంపాదించిన లాభాలను పరిశీలించటం జరిగింది. ఈ గ్రామాలలో వున్న సెన్సస్ కుటుంబాల మొత్తంలో 10 శాతం శాంపుల్ రైతు కుటుంబాలను వేరు చేస్తే అవి 141గా లెక్క తేలాయి. యీ 141 కుటుంబాలను పరిశీలిస్తే వాటిలో 29 (19శాతం) పెద్ద రైతు కుటుంబాలు కాగా, 112 (81 శాతం) కుటుంబాలు పేద రైతాంగానివి. 19 శాతం కుటుంబాలు మాత్రమే వున్న పెద్దరైతులు

55 శాతం భూమిని సాగుచేసి, వ్యవసాయంలో వచ్చిన లాభాల్లో 79 శాతాన్ని స్వంతం చేసుకుంటున్నారు. మరొక పక్క పేద రైతాంగానివి అత్యధికంగా 81 శాతం కుటుంబాలు వున్నాయి. అయినా వారు సాగుచేసిన భూమి 45శాతం మాత్రమే. దాని నుండి వారి కందిన లాభం మొత్తం లాభంలో 21శాతం మాత్రమే. అంటే కేవలం 19 శాతంగా వున్న పెద్ద రైతులు వ్యవసాయంలో లభించిన మొత్తం లాభంలో 79శాతాన్ని కైవసం చేసుకోగా 81శాతంగా వున్న పేద రైతులకు మిగిలింది 21శాతం లాభం మాత్రమే. సగానికి పైగా సాగుభూమి పెద్ద రైతుల వద్దనే కేంద్రీకరించబడి వుండటం కూడా మనం గమనించవచ్చు.

సేద్యంలో పేదరైతుల ఆదాయాలు

వ్యవసాయ రంగంలో పంటల ద్వారా రైతు కుటుంబాలకు లభిస్తున్న ఆదాయాలను పరిశీలిస్తే రాష్ట్రంలో పెద్ద రైతులకు సగటున కుటుంబానికి రూ.2 లక్షల 43 వేల ఆదాయం లభిస్తుండగా, పేద రైతులకు సగటున కుటుంబానికి 17 వేల రూపాయలు మాత్రమే లభిస్తున్నాయి. ఈ ఆదాయంతో పేదరైతుల కుటుంబాలు గడవవు. రెండు పూటలా కడుపు నింపుకోవాలన్నా వారి వార్షిక ఆదాయాలు 80 వేలకు అటుయిటుగా వుండాలి. కాని వ్యవసాయ రంగంలో వారికి వస్తున్నది సగటున 17వేలు మాత్రమే. అందుకే వారు పొట్ట గడవక వ్యవసాయ, వ్యవసాయేతర కూలీలుగా, కౌలు రైతులుగా, వృత్తిదారులుగా, పాడి రైతులుగా, స్కీం వర్కర్లుగా, చిన్న వ్యాపారులుగా, చిరుద్యోగులుగా, స్వయం వుపాధి పనివారుగా, వలస జీవులుగా మారుతున్నారు. ఇన్ని రకాల పనులు చేస్తున్నా వారివి చాలీచాలని బ్రతుకులే.

ఎకరానికి సంవత్సరంలో ఒక పంటకు

వచ్చే ఆదాయాన్ని పరిశీలిస్తే పెద్ద రైతులకు సగటున ఎకరానికి 13 వేలు లాభం వస్తుండగా పేద రైతులకు ఎకరానికి సగటు లాభం 4వేల రెండు వందలుమాత్రమే ఉంది. అంటే పెద్ద రైతులు, పేద రైతాంగానికంటే యకరం భూమిలో మూడు రెట్లు అధికంగా వుత్పత్తి చేస్తున్నారని, అదే మోతాదులో లాభాలు కూడా గడిస్తున్నారని అర్థమౌతుంది. పెద్ద రైతులకు, పేద రైతులకు ఉత్పత్తి, లాభాలపరంగా ఇంతతేడా వుండటానికి కారణం పేదలకు సకాలంలో అప్పులు పుట్టవు. బ్యాంకులు పెద్ద రైతుల అవసరాలలో 70 శాతం వరకు తీరుస్తుంటే, పేద రైతులకు అందేది వారి అవసరాల్లో 30 శాతానికంటే తక్కువ. కాబట్టి వారు ఎక్కువగా అధిక వడ్డీలు వసూలు చేసే వడ్డీ వ్యాపారుల మీద ఆధారపడాలి. అవీ సకాలంలో అందక వారికి సరసమైన రేట్లకు నాణ్యమైన వుత్పాదకాలు (అధిక దిగుబడి వంగడాలు, రసాయనిక ఎరువులు, పురుగు మందులు మొ॥) దొరకవు. భూగర్భ జలాలు వాడే ప్రాంతాల్లో సాగునీటి వసతి కూడా పెద్ద రైతులకే ఎక్కువగా వుంటుంది. యంత్రాల వాడకంలో కూడా వారే ముందుంటారు. కాబట్టి పేద రైతుల ఉత్పాదకత, లాభాలు ఇంత తక్కువగా ఉన్నాయి. ప్రస్తుత వ్యవసాయ సంక్షోభానికి పేద రైతుల ఈ తక్కువ ఉత్పాదకతే ప్రధాన కారణం. వీరి ఉత్పాదకత పెద్ద యెత్తున పడిపోవటంతో దేశంలో వ్యవసాయ ఉత్పత్తులు బాగా దెబ్బ తిన్నాయి.

ఇంత వరకు ఇచ్చిన లెక్కలన్నీ 12 గ్రామాల సగటు లెక్కలు. యీ సగటు పరిస్థితే అన్ని ప్రాంతాల్లోనూ, అన్ని గ్రామాల్లోనూ వుంటుందా అని సందేహం కలుగవచ్చు. కాని పెద్ద రైతులు, పేద రైతుల మధ్య వ్యత్యాసాలు

వివిధ ప్రాంతాలలోను, ఆ ప్రాంతాలకు చెందిన 12 గ్రామాలలోనూ దాదాపు ఇట్లాగే ఉన్నాయి. (పట్టిక-1 చూడండి)

ఉత్తరకోస్తాలో పెద్దరైతులకు ఎకరానికి సాలుసరి సగటు ఆదాయం రూ. 16 వేలు కాగా, పేద రైతులకు అది రూ. 5 వేలుగా మాత్రమే వుంది. దక్షిణ కోస్తాలో కూడా దాదాపు అదే నిష్పత్తి కనిపిస్తుంది. పెద్ద రైతుల ఎకరా సగటు లాభం రూ. 19 వేలు కాగా, పేద రైతుల ఎకరా సగటు రూ. 4500లు మాత్రమే. పేద రైతుల

కంటే పెద్ద రైతుల లాభాలు ఉత్తర కోస్తాలో మూడు రెట్లు, దక్షిణ కోస్తాలో కూడా నాలుగు రెట్లు వున్నాయి. రాయలసీమలో ఎంపిక చేసిన రెండు గ్రామాల్లో పెద్దరైతుల శాంపుల్ కుటుంబాలు 5 మాత్రమే వున్నాయి (శాంపుల్ చాలా చిన్నదైంది). ఈ రెండు గ్రామాల్లో పంటలు దెబ్బతిని గాని, తక్కువ ఆదాయాలు చూపటం వలన గాని, యీ పెద్దరైతుల ఎకరా లాభాలు బాగా తగ్గి 9 వందలుగా మాత్రమే లెక్క తేలింది. కాని

పేద రైతుల ఎకరా సగటు, 3400 లుగా లెక్క తేలింది. ఈ మూడు ప్రాంతాల్లోనూ పేద రైతుల సాలుసరి ఎకరా సగటు లాభం రూ. 5 వేలకు లోపుగానే వుంది.

విడివిడిగా గ్రామాలను పరిశీలించినా ఇదే పరిస్థితి కనిపిస్తుంది. రెండు పంటలు పండే బొబ్బనపల్లి (పశ్చిమ గోదావరి) గ్రామంలో రెండు పంటల మీద ఎకరానికి సగటున పెద్ద రైతులకు రూ. 28 వేల లాభం రాగా, పేద రైతులకు సగటున ఎకరాకు రెండు వేల రూపాయల నష్టం వచ్చింది. కారణం, 9 మంది పేదరైతుల్లో 7మంది కౌలురైతులు. నిత్యం పెరిగే కౌలురేట్లతో (ఆ గ్రామంలో సగటు కౌలు రూ. 21వేల రెండు వందలు)వారంతా వ్యవసాయంలో నష్టపోయారు. అట్లాగే రెండు పంటలు పండే క్రీష్ణా జిల్లా, జయపురం గ్రామంలో ఎకరానికి పెద్ద రైతులకు రూ.34 వేలు లాభం రాగా పేద రైతులకు రూ.33 వేలు లాభం వచ్చింది. ఇక్కడ ఇద్దరూ దాదాపు సమానంగానే లాభాలు తీశారు. గుంటూరు జిల్లాలోని నాగార్జున సాగర్ ఆయకట్టు ప్రాంతంలో ప్రధానంగా పత్తి, మిరప పంటలు పండిస్తారు. ఆ జిల్లాలో సాగర్ ఆయకట్టు ప్రాంతంలోని కట్టవారి పాలెంలో ఎకరానికి పెద్ద రైతులు సగటున రూ. 22 వేలు లాభం

“ఒక పంట పండే మాగాణి ప్రాంతాల్లో సన్నకారు రైతుల సగటు భూమి 1ఎకరం 20సెంట్లు వుంటుంది. పెద్దరైతులతో పోటీ పడి పంటలు పండించినా వారికున్న సగటు భూమి 1.2ఎకరాల్లో లభించే ఆదాయం రూ. 13000X1.2=15600లు మాత్రమే. అంటే, పెద్ద రైతులతో పోటీపడి పంటలు పండించినా, వారి ఆదాయం వారి అవసరాలకు ఏ మాత్రం సరిపోదు.”

పట్టిక-1 : ఎకరా సగటు ఆదాయం, కుటుంబ సాలుసరి సగటు ఆదాయం. (వ్యవసాయంలో)				
ప్రాంతం	ఎకరా సగటు ఆదాయం		వ్యవసాయంలో కుటుంబ సాలుసరి సగటు ఆదాయం	
	పెద్ద రైతులు	పేద రైతులు	పెద్ద రైతులు	పేద రైతులు
ఉ.కోస్తా	16000	5000	246000	13000
ద.కోస్తా	19000	4500	304000	18000
రాయలసీమ	900	3400	31000	17000
ఆంధ్రప్రదేశ్	13000	4200	243000	17000

గమనిక : సంఖ్యలు వేలలోనే వున్నాయి. ఒకట్లు, పదులు, వందల స్థానాలను వుపేక్షించటం జరిగింది. కాని పేదరైతుల ఎకరా సగటు ఆదాయాన్ని వందల వరకు సరి చేయటం జరిగింది.

గడిస్తుండగా పేద రైతుల లాభం పదివేలకు లోపుగానే వుంది. బోరుబావులు, ఇతరత్రా వనరుల ద్వారా 75 శాతం భూమికి సాగునీటి వసతిగల కొలభీముని పాడు గ్రామం (ప్రకాశం)లో పెద్ద రైతుల లాభం రూ. 9 వేలు కాగా పేద రైతుల లాభం రూ. 6 వేలుగా ఉంది. 80 శాతం సాగునీటి వసతిగల పట్టు పురం (శ్రీకాకుళం) గ్రామంలో పెద్ద రైతుల లాభం రూ.16వేలు కాగా, పేద రైతుల లాభం రూ. 2000 వేలుగా వుంది. 100 శాతం సాగునీటి వసతిగల జగ్గన్న పేట (విశాఖ)లో పెద్ద రైతుల సమాచారం సర్వే బృందాలకు అందలేదు. కాని అక్కడ పేద రైతుల సగటు లాభం రూ. 3వేలు మాత్రమే. పూర్తిగా వర్షాధార సేద్యం గల రేణుమాకులపల్లి (అనంతపురం)లో పేద రైతులే కొంత మెరుగ్గా వున్నారు. పెద్ద రైతుల సగటు లాభం రూ. 2000వేలు కాగా, పేద రైతుల సగటు ఆదాయం రూ. 4వేలుగా వుంది. అట్లాగే 90శాతం వర్షాధార భూమిగల కె. మార్కాపూర్ (కర్నూలు)లో పెద్ద రైతులకు సగటున రూ. 4వేలు నష్టం రాగా పేద రైతులకు సగటున వెయ్యి రూపాయలు లాభం వచ్చింది. మొత్తం 12గ్రామాల్లో ఎకరానికి రూ. 6 వేలకు మించి లాభం గడించే పేద రైతులు రెండు గ్రామాల్లో

మాత్రమే వున్నారు.

రాష్ట్రంలో సగటున పెద్ద రైతులకు ఒక్కొక్క పంటలో ఎకరానికి రూ. 13వేల చొప్పున లాభం వస్తుందని చూశాము. పేద రైతులు కూడా పెద్ద రైతులతో సమానంగా పంటలు పండించారనుకుందాము. వారికున్నది స్వంతభూమే అని కూడా అనుకుందాము (కౌలుభూమి అయితే వచ్చిన లాభాన్ని కౌలే మింగేస్తుంది). స్వంతభూమే అయినా, పెద్దరైతులతో పోటీపడి పంటలు

పండించినా వారికి వచ్చే ఆదాయం (సగటున ఎకరానికి 13వేల చొప్పున) వారి కుటుంబ అవసరాలను తీర్చలేదు. ఒక పంట పండే మాగాణి ప్రాంతాల్లో సన్నకారు రైతుల సగటు భూమి 1ఎకరం 20సెంట్లు వుంటుంది. పెద్ద రైతులతో పోటీ పడి పంటలు పండించినా వారికున్న సగటు భూమి 1.2ఎకరాల్లో లభించే ఆదాయం రూ. 13000X1.2=15600లు మాత్రమే. అంటే, పెద్ద రైతులతో పోటీపడి పంటలు పండించినా, వారి ఆదాయం వారి అవసరాలకు ఏ మాత్రం సరిపోదు. వారి కుటుంబం కనీస స్థాయి జీవితం గడపాలన్నా యీ ఆదాయానికి (రూ.15600/-) 5రెట్లు అంటే, 78వేల రూపాయలు ఆదాయం కావాలి. కాని వ్యవసాయంలో వారి ఆదాయం 15600 మాత్రమే వుంది. యీ లెక్క ప్రకారం యీ కుటుంబ ఆదాయం దాదాపు 62వేల (78000-15600=62400) లోటులో వుంటుంది. ఇంత పెద్ద లోటును ఉత్పాదకతను, మద్దతు ధరలను పెంచటం ద్వారా మాత్రమే పూడ్చటం సాధ్యం కాదు. ప్రభుత్వం వాటితో పాటు మరి కొన్ని చర్యలు చేపట్టాలి.

తెలంగాణ రాష్ట్రం

తెలంగాణలోని 9గ్రామాల్లో మొత్తం 887.2 ఎకరాల్లో పండిన పంటలు, వాటిని

●● తెలంగాణ గ్రామాల్లో 16 శాతం కుటుంబాలు మాత్రమే గల పెద్ద రైతులు 44 శాతం భూమిని సాగుచేసి, 60 శాతం ఆదాయాన్ని స్వంతం చేసుకుంటున్నారు. మరొక పక్క అత్యధికంగా 84 శాతం కుటుంబాలు గల పేద రైతులు 56 శాతం భూమిని మాత్రమే సాగుచేస్తూ మొత్తం రైతుల లాభంలో 40 శాతాన్ని మాత్రమే రాబట్టుకో గలుగుతున్నారు.●●

అమ్మగా రైతాంగానికి వచ్చిన లాభాలను పరిశీలించటం జరిగింది. ఈ గ్రామాలలో వున్న సెన్సస్ కుటుంబాల మొత్తంలో 10 శాతం శాంపుల్ రైతు కుటుంబాలను వేరు చేస్తే అవి 155గా లెక్క తేలాయి. ఈ 155 రైతు కుటుంబాలను పరిశీలిస్తే అందులో పెద్ద రైతుల కుటుంబాలు 25 (16శాతం) వున్నాయి. మిగిలిన 130 (84శాతం) కుటుంబాలు పేద రైతులకు చెందినవే. అంటే తెలంగాణతో పోలిస్తే ఆంధ్రప్రదేశ్ లోనే పెద్దరైతులు ఎక్కువ మోతాదు లో వున్నట్లు అర్థమౌతుంది. తెలంగాణ గ్రామా ల్లో 16 శాతం కుటుంబాలు మాత్రమే గల పెద్ద రైతులు 44 శాతం భూమిని సాగుచేసి, 60 శాతం ఆదాయాన్ని స్వంతం చేసుకుంటు న్నారు. మరొక పక్క అత్యధికంగా 84 శాతం కుటుంబాలు గల పేద రైతులు 56 శాతం భూమిని మాత్రమే సాగుచేస్తూ మొత్తం రైతుల లాభంలో 40 శాతాన్ని మాత్రమే రాబట్టుకో గలుగుతున్నారు. ఆంధ్రప్రదేశ్ తో పోలిస్తే తెలంగాణలో మొత్తం వ్యవసాయ ఆదాయంలో పేద రైతుల వాటా కొంతమెరుగ్గానే వుంది. దానికి కారణం ఆంధ్రప్రదేశ్ కంటే తెలంగాణ లో పేదరైతులకు స్వంతభూములు కొద్దిగా యెక్కువగా వున్నాయి. అయినా పెద్ద రైతుల కంటే బాగా తక్కువే. తెలంగాణలో కూడా 44 శాతం భూమి 16 శాతం పెద్ద రైతుల వద్ద కేంద్రీకరించబడడం గమనించవచ్చు.

వ్యవసాయంలో

పేదరైతుల ఆదాయాలు

వ్యవసాయ రంగంలో రైతు కుటుంబాలు పొందుతున్న ఆదాయాలను పరిశీలిస్తే పెద్ద రైతులకు సగటున కుటుంబానికి రెండు లక్షల 12 వేల ఆదాయం వస్తుండగా, పేద రైతులకు సగటున కుటుంబానికి 27 వేలు మాత్రమే వస్తూ వుంది. ఇంత తక్కువ

ఆదాయాలతో పేద రైతులు తమ కుటుంబాలను పోషించగలగటం అసాధ్యం. రెండు పూటలా కడుపు నింపుకోవాలన్నా వారి వార్షిక ఆదాయాలు 80 వేలకు కొద్దిగా అటు యిటుగా వుండాలి. కాని వ్యవసాయంలో వారికి వస్తున్నది సగటున 27వేలు మాత్రమే. అందుకే వారు వ్యవసాయంతో పొట్ట గడవక ఇంతకు ముందు ఆంధ్రప్రదేశ్ విషయంలో చెప్పినట్లుగానే అనేక రకాల ఇతర పనులు చేస్తున్నారు. అయినా వారివి చాలీచాలని బతుకులే.

ఎకరానికి ఒక పంటకు సగటున వచ్చే ఆదాయాలను పరిశీలిస్తే పెద్ద రైతులకు అది రూ.14వేలు వుండగా, పేద రైతులకు అది రూ. 7వేలు మాత్రమే వుంది. అంటే పెద్ద రైతులు పేద రైతాంగానికి కంటే యకరానికి 2 రెట్లు అధికంగా వుత్పత్తి చేస్తున్నారని, అదే మోతాదులో లాభాలు కూడా సంపాదిస్తున్నారని అర్థమౌతుంది. పెద్ద రైతులకు, పేద రైతులకు వుత్పత్తి, లాభాలపరంగా యింత తేడా వుండడానికి కారణాలు ఆంధ్రప్రదేశ్ కు చెప్పినవే యిక్కడ కూడా వర్తిస్తాయి. ఇంత వరకు ఇచ్చిన లెక్కలన్నీ 9 గ్రామాల సగటు లెక్కలు. పెద్ద రైతులు, పేద రైతుల మధ్య వ్యత్యాసాలు రెండు ప్రాంతాల్లోనూ, 9 గ్రామాల్లోను దాదాపు ఇదే విధంగా ఉన్నాయి. (పట్టిక-2 చూడండి)

ఉదాహరణకు ఉత్తర తెలంగాణ గ్రామా ల్లో పెద్ద రైతులకు ఎకరానికి సగటు ఆదాయం

పట్టిక-2 : ఎకరా సగటు ఆదాయం, కుటుంబ సాలుసరి సగటు ఆదాయం. (వ్యవసాయంలో)				
ప్రాంతం	ఎకరాసగటు ఆదాయం		వ్యవసాయంలో కుటుంబ సాలుసరి సగటు ఆదాయం	
	పెద్ద రైతులు	పేద రైతులు	పెద్ద రైతులు	పేద రైతులు
ఉ.తెలంగాణ	11000	8000	158000	34000
ద.తెలంగాణ	15000	5000	242000	16000
తెలంగాణ	14000	7000	212000	27000

గమనిక : సంఖ్యలు వేలలోనే వున్నాయి. సౌలభ్యం కొరకు ఒకట్లు, పదులు, వందల స్థానాలను వుపేక్షించటం జరిగింది.

రూ. 11వేలు కాగా పేద రైతుల సగటు ఆదాయం రూ. 8వేలు మాత్రమే వుంది. అయినా పేద రైతులు ఆంధ్ర గ్రామాల కంటే ఈ గ్రామాల్లో కొంత మెరుగ్గా ఉన్నారని చెప్పాలి. దక్షిణ తెలంగాణ గ్రామాల్లో పెద్ద రైతులకు ఎకరానికి సగటు ఆదాయం రూ.15వేలు కాగా పేద రైతులకు అది రూ. 5వేలు మాత్రమే. కాని పేద రైతుల 9 గ్రామాల సగటు మాత్రం రూ. 7 వేలుగా లెక్క తేలింది.

విడివిడిగా గ్రామాలను పరిశీలించినా దాదాపు ఇదే పరిస్థితి తెలంగాణ గ్రామాల్లోనూ కనిపిస్తుంది. నాగార్జున సాగర్ ఆయ కట్టు కింద ఉన్న విప్లవమడక (ఖమ్మం) గ్రామంలో పెద్ద రైతుల ఎకరం సగటు ఆదాయం రూ. 9 వేలు. పెద్ద రైతుల్లో శాంపుల్ కుటుంబాలు మూడు ఉన్నాయి. వారిలో ఒకరు భూస్వామి, ఇద్దరు ధనిక రైతులు. భూస్వామి పూర్తిగా నష్టాలు రిపోర్టు చేయటంతో పెద్ద రైతుల సగటు తక్కువగా లెక్క తేలింది. అయినా పేద రైతుల ఎకరా సగటు వారికంటే తక్కువగానే వుంది. అది రూ.7వేలు మాత్రమే. 65 శాతం సాగునీటి సౌకర్యం (ప్రధానంగా బోరుబావులు) గల గంగదేవిపల్లి గ్రామంలో (వరంగల్) పెద్ద రైతుల ఎకరా సగటు ఆదాయం రూ. 17వేలు కాగా పేద రైతుల సగటు రూ. 10వేలు మాత్రమే. నూరు శాతం సాగునీటి వసతిగల బుడిమి (నిజామాబాద్) గ్రామంలో పెద్ద రైతుల సగటు రూ.10వేలు కాగా, పేద రైతుల సగటు రూ. 6వేలుగా వుంది. సర్వే జరిగిన సంవత్సరం ఈ గ్రామంలో పంటలు దెబ్బతిన్నాయని చెప్పారు. దక్షిణ తెలంగాణ గ్రామాల్లో కూడా దాదాపు ఇదే పరిస్థితి కనిపిస్తుంది. పేద రైతుల ఎకరం సగటు ఆదాయాలు పెద్ద రైతులకంటే బాగా తక్కువగానే ఉన్నాయి. ఉదాహరణకు జమిస్తాన్ పూర్ (మహబూబ్ నగర్) గ్రామంలో పెద్ద రైతుల ఎకరా సగటు రూ. 17వేలు ఉండగా పేద రైతులకు రూ. 2 వేలు నష్టంగా లెక్క తేలింది. ఈ గ్రామంలో 40 శాతం భూములకు మాత్రమే సాగునీటి వసతి వుంది. అలాంటప్పుడు సాధారణంగా పెద్ద రైతుల కుండే సాగునీటి వసతి చిన్న రైతులకు ఉండదు. రాయిపల్లి, డి. (మెదక్) నూరు శాతం సాగునీటి వసతి గల చెరకు పండే గ్రామం. అక్కడ పెద్ద రైతుల ఎకరం సగటు ఆదాయం రూ.14వేలు కాగా (యిక్కడ వున్న ఒక్క భూస్వామి నష్టాలు రిపోర్టు చేశాడు. కాబట్టి

పెద్ద రైతుల ఎకరా సగటు తక్కువగా లెక్క తేలింది). పేద రైతులకు అది రూ. 7వేలుగా వుంది. 70శాతం సాగునీటి వసతి గల వెంకే పల్లి గ్రామం (నల్గొండ)లో పెద్ద రైతుల ఎకరం సగటు చాలా యెక్కువగా రూ. 32 వేలు వుంది. (వీరిది అంతా స్వంతభూమి. సాగునీటి వసతి కూడా వుంది). కాని పేద రైతుల సగటు నాలుగు వేలు మాత్రమే. ఈ గ్రామాలన్నిటికీ సగటు లెక్కిస్తే అది పేద రైతులకు రూ. 7వేలుగా లెక్క తేలింది. ఇది ఆంధ్రప్రదేశ్ లో కంటే ఒకటిన్నర రెట్లు ఎక్కువగా ఉంది. అయినా తెలంగాణ పెద్ద రైతుల కంటే వీరి ఆదాయం బాగా తక్కువగా ఉంది.

పెద్ద రైతులకు వ్యవసాయంలో ఈ రాష్ట్రంలో కూడా సగటున ఎకరానికి రూ.14 వేలు లాభం లేదా ఆదాయం వస్తుందని చూశాము. ఆంధ్రప్రదేశ్ విషయంలో చెప్పినట్లుగానే పేద రైతులు పెద్ద రైతులతో పోటీపడి పంటలు పండించినా, వారు సాగు చేస్తున్నది స్వంతభూమే అయినా వ్యవసాయంలో వారికి లభించే ఆదాయంతో (ఎకరానికి రూ. 14వేల చొప్పున) వారి ఇల్లు గడవదు. ఆ రాష్ట్రం విషయంలో చెప్పినట్లుగానే ఇక్కడ కూడా సన్నకారు రైతుల ఆదాయం దాదాపు 5 రెట్లు పెరగవలసి ఉంటుంది. కుటుంబానికి కనీసం రూ. 80 వేల చొప్పున ఆదాయం వుంటేగాని వారి మనుగడ సాధ్యం కాదు. అంటే, అంత ఆదాయాన్ని ఇచ్చే భూమి వారికి కావాలి. లేదా దానికి ప్రత్యామ్నాయమైనా చూపాలి.

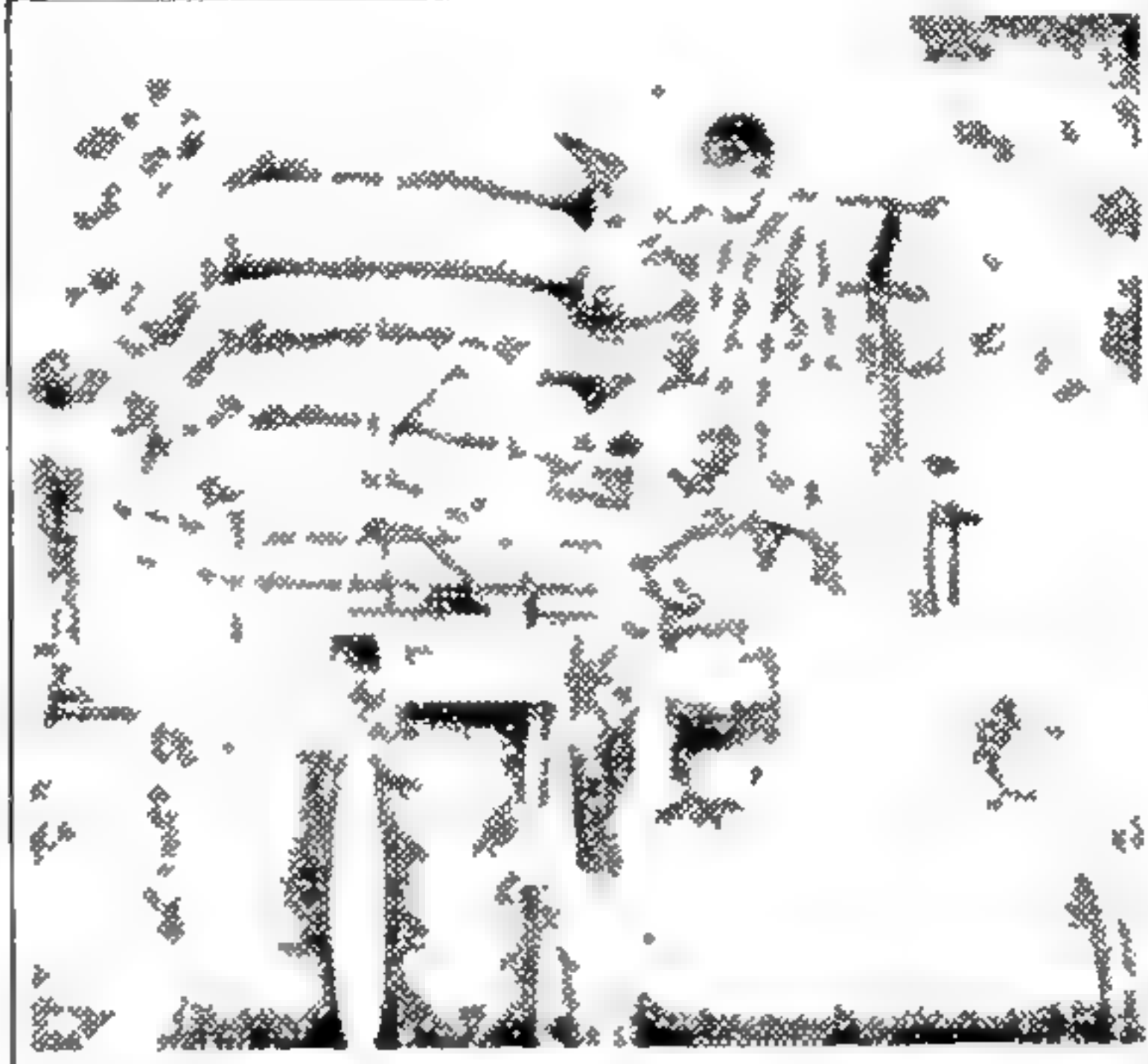
సన్నకారు రైతుల ఆదాయాన్ని ప్రస్తుతం ఉన్నదానికి 5 రెట్లు పెంచటం ఉత్పాదకత, మద్దతు ధరలు పెంచటం ద్వారా మాత్రమే సాధ్యపడదు. రెండు రాష్ట్రాలలోను సమస్య ఒక్కటే. కాబట్టి రెండు రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ఉత్పాదకతను పెంచటం, మద్దతు ధరలు ఇవ్వటంతో పాటు మరికొన్ని మౌలిక చర్యలు చేపట్టాలి.

పేద రైతులు కూలి పనులకు

పోవటం పరిష్కారం కాదు

ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రంలో పేదరైతులు వ్యవసాయంలో వచ్చే ఆదాయంతో బ్రతకలేక అనేక ఇతర పనులు చేస్తున్నారని చెప్పుకున్నాము. వాటిలో ప్రధానమైనవి (1) కూలి పనులు (2) కౌలు సేద్యం. కాని వారి మొత్తం ఆదాయంలో కూలి పనుల ద్వారా లభించే ఆదాయమే ప్రధాన భాగంగా ఉన్నది. కూలి భాగం మధ్య తరగతి రైతులకు 49 శాతం, చిన్నకారు రైతులకు 35 శాతం, సన్నకారు రైతులకు 64శాతంగా ఉంది. కాని వారి వ్యవసాయ రంగపు ఆదాయాలు మధ్య తరగతి రైతులకు 26శాతం,

“ తెలంగాణ రాష్ట్రంలో పరిస్థితి కొంత భిన్నంగా ఉంది. మధ్య తరగతి, చిన్నకారు రైతులకు కూలి ఆదాయం కంటే వ్యవసాయ ఆదాయమే కొద్దిగా ఎక్కువగా వున్నా కూలి భాగం కూడా గణనీయంగానే ఉంది. మధ్య తరగతి రైతులకు వ్యవసాయ ఆదాయం 33 శాతం కాగా వారికి కూలి ఆదాయం కూడా 26 శాతం వరకు వున్నది. చిన్నకారు రైతులకు కూలి ఆదాయం యింకా యెక్కువగా 34 శాతం వుంది.”

పెద్ద రైతుల ఆధీనంలో యంత్రాలు

చిన్నకారు రైతులకు 17శాతం, సన్నకారు రైతులకు 8 శాతంగా మాత్రమే ఉన్నాయని చూశాము. పై అంకెలను పరిశీలిస్తే వీరికి వ్యవసాయం కంటే కూలి పనులే ప్రధానమయ్యాయని అర్థమౌతుంది.

తెలంగాణ రాష్ట్రంలో పరిస్థితి కొంత భిన్నంగా ఉంది. మధ్య తరగతి, చిన్నకారు రైతులకు కూలి ఆదాయం కంటే వ్యవసాయ ఆదాయమే కొద్దిగా ఎక్కువగా వున్నా, కూలి భాగం కూడా గణనీయంగానే ఉంది. మధ్య తరగతి రైతులకు వ్యవసాయ ఆదాయం 33 శాతం కాగా వారికి కూలి ఆదాయం కూడా 26 శాతం వరకు వున్నది. చిన్నకారు రైతులకు కూలి ఆదాయం యింకా యెక్కువగా 34 శాతం వుంది. సన్నకారు రైతులకు అది మరింత ఎక్కువ. వారికి వ్యవసాయంలో 18శాతం ఆదాయం మాత్రమే వస్తుండగా కూలి మీద ఆదాయం 39శాతం ఉంది. కాబట్టి ఈ రాష్ట్రంలో కూడా పేదరైతులకు కూలి ఆదాయం ప్రధానంగానే ఉంది.

కాబట్టి రెండు రాష్ట్రాల్లోను కూలి పనుల కొరకు పేద రైతులు వ్యవసాయ కూలీలతో గట్టిగా పోటీ పడుతున్నారని చెప్పాలి. ఈ పోటీ కారణంగా కూలి పనులకు డిమాండు తగ్గి వ్యవసాయ కూలీల నిజ వేతనాలు పడిపోతున్నాయి. వారి పని దినాలు కూడా తగ్గిపోతున్నాయి.

ఇది ఇరువర్గాలకు నష్టదాయకమే.

ఈ రెండు రాష్ట్రాల్లోను పనిదినాలు, కూలి రేట్లు ఎంత హీనంగా వున్నాయో 60గ్రామాల నుండి సేకరించిన సమాచారాన్ని విశ్లేషించటం ద్వారా వ్యక్తమైంది. ఆంధ్ర రాష్ట్ర గ్రామాల్లో సగటున సంవత్సరానికి 131 రోజులు మాత్రమే పని దొరుకుతుంది. అక్కడ సగటు కూలిరేటు రు.171.63లు మాత్రమే. తెలంగాణలో కూడా వ్యవసాయ కూలీల పరిస్థితి దాదాపు ఇలాగే ఉంది. తెలంగాణ గ్రామాల్లో సగటు పని దినాలు సంవత్సరానికి 126 రోజులు. సగటు కూలి రు.169లు. అంటే, రెండు రాష్ట్రాలలోనూ పని దినాలు తక్కువ. రెండు రాష్ట్రాల్లోను వారికి 4 నెలల కంటే కొద్దిగా యెక్కువగా మాత్రమే పనిదొరుకుతుంది. మిగిలిన కాలమంతా యేమి చేయాలనే వెతుకులాటలోనే ఉంటారు. కూలిరేట్లు కూడా తక్కువే. పురుషుల సగటు కూలి రు.212లు మాత్రమే. కాని 300లు, 400లు, 500లు కూలి ఇస్తున్నాం అని చెబుతుంటారు. అలాంటి కూలిరేట్లు కాంట్రాక్టు, పీస్రేటు పద్ధతుల్లో ఉంటాయి. కాంట్రాక్టు, పీస్రేటు పనులలో ఎక్కువ కూలి వస్తుంది. కాని వారు రోజుకు 9,10 గంటలు పని చేస్తారు. ముఖ్యంగా పీస్రేటుతో పత్తి తీసేవారు, మిరపకాయలు కొసేవారు రోజుకు 10 గంటలకు పైనే పని చేస్తారు. ఈలాంటి కూలిరేట్లను దినకూలిరేట్లుగా మార్చి సగటు దినకూలి లెక్కిస్తే అది పురుషులకు 212లుగా లెక్క తేలింది. స్త్రీల కూలిరేట్లు మరింత హీనంగా వున్నాయి. వారి సగటు కూలి రు.124లు మాత్రమే ఉంది. అంటే పురుషుల కూలిలో సగం కంటే కొద్దిగా ఎక్కువ. పత్తి తీయటానికి ఇప్పటికీ దినకూలి రు.100లే.అయినా ఈ చాలీచాలని ఆదాయాలతోనే వ్యవసాయ కూలీలు సంవత్సరమంతా బతకాలి.

కూలి పనులు పేద రైతులకు ప్రధాన ఆదాయ వనరులుగా తయారైన మాట వాస్తవమే. కాని దాని వలన వ్యవసాయ కార్మి

“పై రేట్లను పరిశీలిస్తే కౌలురేట్లు రెండు రాష్ట్రాల్లోనూ, ముఖ్యంగా దక్షిణ కోస్తా జిల్లాలలో ఎంత ఎక్కువగా పెరిగి పోయాయో అర్థమౌ తుంది. ఒక సంవత్సరం కౌలు రైతుకు కొంత మిగిలితే మరుసటి సంవత్సరం ఆ మిగులులో పెద్ద భాగం పెరిగే కౌలు రూపంలో భూ యజమానికి పోతుంది. ఇట్లా కౌలు రైతులు కష్టపడి పెంచుకునే లాభాలను కూడా వారికి దక్కకుండా కౌలుకిచ్చిన కామందులు స్వాహా చేస్తున్నారు.”

కులు పనిదినాలు, కౌలిరేట్లు రెండింటిలోనూ నష్టపోతున్నారు. పేద రైతులు కూడా కౌలిరేట్లలో నష్టపోతున్నారు. కాబట్టి పేదరైతులు తమ సమస్యలకు పరిష్కారం వ్యవసాయ కౌలి రంగంలో కాదు. మరొకచోట వెతకాలి.

కౌలు సేద్యం కూడా సమస్యను పరిష్కరించలేదు

మరొక పక్క పనిదినాలు చాలక వ్యవసాయ కార్మికులు, తమకున్న భూమి చాలక పేదరైతులు కౌలు భూముల కొరకు తమలో తాము పోటీ పడుతున్నారు. దానితో కౌలు భూములకు డిమాండు పెరిగి కౌలురేట్లు విపరీతంగా పెరిగిపోతున్నాయి. ఆంధ్ర రాష్ట్రంలోని దక్షిణ కోస్తా జిల్లాల గ్రామాలలో 2013-14 సంవత్సరంలో రెండు పంటలు పండే పాత మాగాణి భూముల సగటు కౌలు 22వేల రూపాయలు. (అక్కడ ఇన్ని బస్తాల కౌలు అని వుంటుంది. దానిని డబ్బులోకి మార్చటం జరిగింది). అదే దక్షిణ కోస్తా జిల్లాలకు చెందిన మరొక ప్రాంతంలోని గ్రామాలలో ఆరుతడి పంటలైన పత్తి, మిరప, పసుపు పండే భూముల కౌలురేట్లు రూ. 15వేల నుండి 40 వేల వరకు ఉన్నాయి. ఇపంటల విషయంలో ముందస్తు కౌలు కూడా వసూలు చేస్తున్నారు. అదే ప్రాంతంలో ఒక పంట పండే మాగాణి భూమికి రూ. 10వేలకు పైగానే కౌలు రేటు ఉంది. రాయలసీమలో వర్షాధార భూముల సగటు కౌలురేటు రూ. 3వేలుగా ఉంది. ఉత్తర కోస్తా గ్రామాల్లో కూడా ఒక పంట పండే మాగాణి భూముల కౌలు రూ. 10వేల వరకు ఉంది.

తెలంగాణలో కూడా ఒక పంట పండే సాగునీటి వసతి గల భూముల సగటు కౌలు 10వేల రూపాయలు ఉంది. కాని రాయలసీమ కంటే ఇక్కడ వర్షాధార భూముల సగటు కౌలు రెట్టింపుగా - 6వేల రూపాయలు ఉంది. వర్షాధార భూముల్లో పత్తి సాగు తెలంగాణలో చాలా యెక్కువ. దీని వలన ఆ భూముల కౌలురేట్లు బాగా పెరిగి ఉండవచ్చు. కాని ఆ

భూములకు సాగునీరు ఉండదు. కాబట్టి ఇలాంటి భూముల్లో పత్తి పంట రిస్కుతో కూడి ఉంటుంది.

కౌలురేట్లే కాదు. కౌలు భూములు కూడా చాలా ఎక్కువగానే వున్నాయి. దక్షిణ కోస్తా పాత మాగాణి ప్రాంత గ్రామాలలో 70 నుండి 80శాతం వరకు కౌలు భూములే ఉన్నాయి. అక్కడ ఒక పంట పండే మాగాణి ప్రాంత గ్రామాల్లో కూడా కౌలు 60శాతానికి పైగానే వుంది. ఉత్తర కోస్తా గ్రామాల్లో కౌలుగాని, పాలుగాని 35 శాతం వరకు ఉండగా రాయలసీమలో అది 20 నుండి 25శాతం ఉంది. పత్తి రాకతో ఇప్పుడు ఇక్కడ కూడా కౌలు సేద్యం పెరుగుతూ ఉంది. ఆంధ్రకంటే తెలంగాణలో కౌలు వ్యవసాయం తక్కువగానే ఉంది. కాని గత 5,6 సంవత్సరాలుగా ఇది కూడా బాగా పెరుగుతూ ఉంది. ఇక్కడ పత్తి పండే ప్రాంతాల్లోను, మాగాణి భూములు గల ప్రాంతాల్లోను కౌలు భూములు ఎక్కువగా వున్నాయి. ఇప్పుడు అక్కడ 30 నుండి 35శాతం భూముల్లో కౌలు సేద్యం చేస్తున్నారు.

పై రేట్లను పరిశీలిస్తే కౌలురేట్లు రెండు రాష్ట్రాల్లోనూ, ముఖ్యంగా దక్షిణ కోస్తా జిల్లాలలో ఎంత ఎక్కువగా పెరిగిపోయాయో అర్థమౌ తుంది. ఒక సంవత్సరం కౌలురైతుకు కొంత మిగిలితే మరుసటి సంవత్సరం ఆ మిగులులో పెద్ద భాగం పెరిగే కౌలు రూపంలో భూ యజమానికి పోతుంది. ఇట్లా కౌలురైతులు కష్టపడి పెంచు కునే లాభాలను కూడా వారికి దక్కకుండా కౌలుకిచ్చిన కామందులు స్వాహా చేస్తున్నారు. ఈ రకంగా కౌళ్లు పెరుగుతూ వుంటే కౌలురైతులు ఎప్పటికీ కోలుకోలేరు. కాబట్టి సగం మంది కౌలురైతులు సప్తాల పాలవుతున్నారు. జరిగే ఆత్మహత్యల్లో సింహభాగం కౌలురైతులవే. కాబట్టి ఇప్పుడు జరుగుతున్నట్లుగా పేదరైతులు, వ్యవసాయ కూలీలు కౌలు సేద్యాన్ని ఆశ్రయించటం కూడా సమస్యకు పరిష్కారం కాదు.

పేద రైతులకు ఆదాయ భద్రత అవసరం
పేద రైతుల ఎకరా సగటు ఆదాయంలో

పేద రైతుల ఆదాయం మూడవ వంతు కూడా లేదని చూశాం. ఆదాయం తగ్గటం అంటే ఉత్పత్తి తగ్గడమే. వ్యవసాయ ఉత్పత్తులు పెరగటం లేదు, రైతాంగం అప్పుల పాలయింది, ఆత్మహత్యలు ఎక్కువయ్యాయి, వ్యవసాయం తీవ్ర సంక్షోభంలో వుంది అని చెబుతూ ఉంటారు. సంక్షోభానికి రకరకాల పరిష్కారాలు కూడా సూచిస్తూ ఉంటారు. కాని సంక్షోభానికి కారణాలు పేద రైతుల వ్యవసాయంలోనే ఉన్నాయి. పెద్ద రైతుల ఉత్పత్తిలో మూడవవంతు కూడా చేయలేకుండా ఉన్న పేద రైతాంగపు ఉత్పత్తి సామర్థ్యాన్ని పెంచి దానిని పెద్ద రైతుల స్థాయికి తెస్తే ఉత్పత్తి గణనీయంగా పెరుగుతుంది. కాని వారి ఉత్పత్తి సామర్థ్యం పెద్ద రైతుల స్థాయికి రావాలంటే వ్యవసాయాధారిత పరిశ్రమలను విస్తృతంగా ఏర్పాటు చేసి పేద రైతులు, వ్యవసాయ కూలీలలో పెద్ద భాగాన్ని పరిశ్రమలకు మళ్లించాలి. (2) మిగిలిన పేదలకు భూములు పంచాలి. వాటి ఉత్పాదకతను పెంచాలి. అది యెట్లాగో చూద్దాము.

వ్యవసాయాధారిత

చిన్న పరిశ్రమలను నెలకొల్పాలి

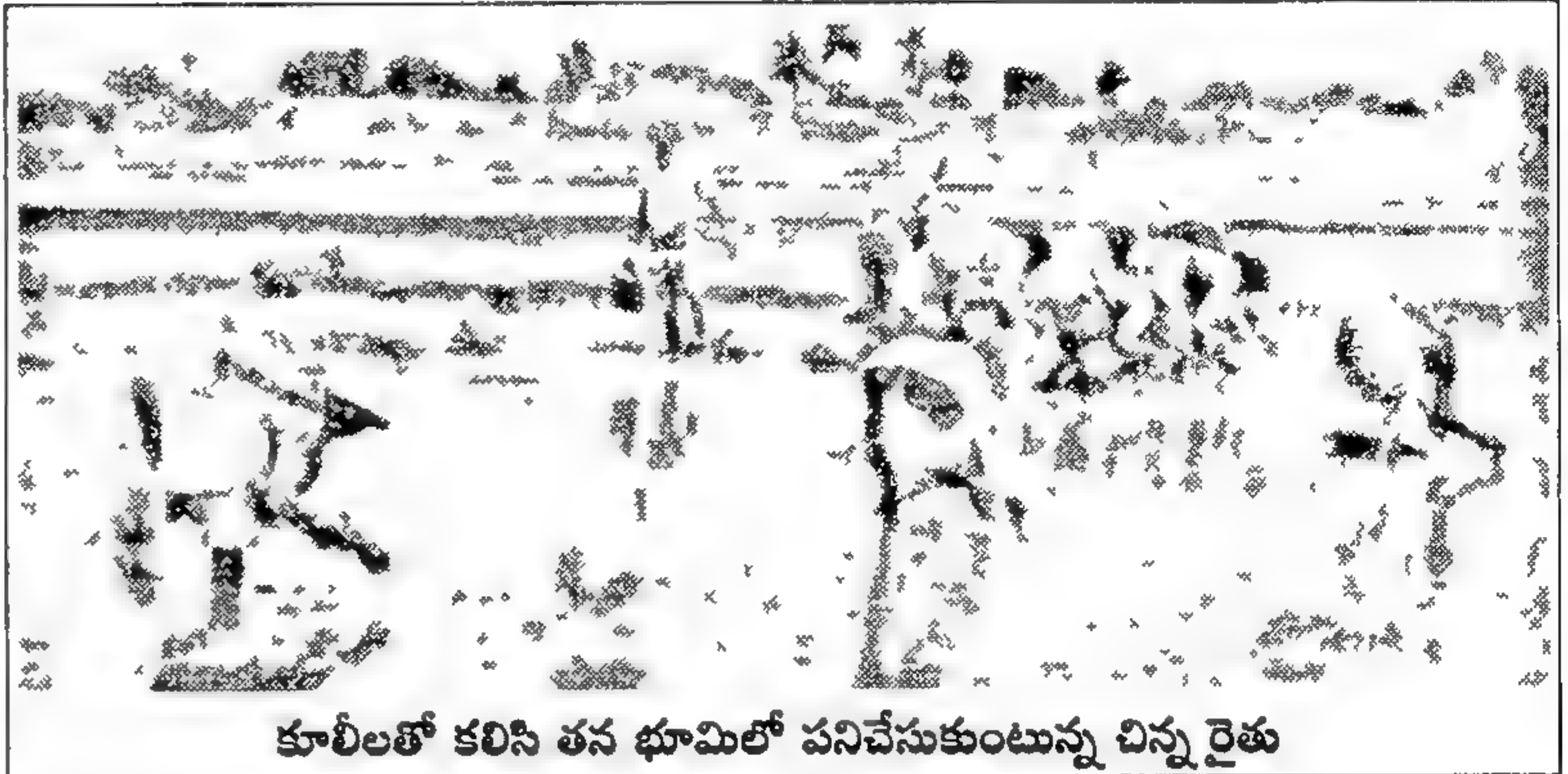
కాబట్టి శాశ్వత పరిష్కారం కావాలంటే పేద రైతులకు తగినంత సాగుభూమి ఇవ్వాలి. కాని అది ఇప్పుడు సాధ్య పడకపోవచ్చు. రెండవ ప్రత్యామ్నాయం పేదరైతులు, వ్యవసాయ కూలీలను పెద్ద మొత్తంలో పరిశ్రమలకు మళ్లించటం. కాని ఈ నయా వుదారవాద విధానాల కారణంగా వస్తున్న ఆధునిక పరిశ్రమల వలన కొత్తగా సృష్టించబడే ఉపాధి కంటే అది నాశనం చేసే ఉపాధి ఎక్కువగా ఉంటున్నది. కోటి జనాభా కలిగిన హైదరాబాద్ నగరంలో వచ్చిన కొద్ది అవకాశాలు కూడా హైటెక్ రంగంలోనే వచ్చాయి. ఆ రంగాల్లో ఇమడగలిగే గ్రామీణ పేదలు చాలా తక్కువగా ఉంటారు. కాకుంటే గ్రామీణ పేదలకు ఇక్కడ ఆటోడ్రైవర్లుగా, కారు డ్రైవర్లుగా, డెలివరీ బాయిస్ గా, అప్పార్టు మెంట్లలో వాచ్ మెన్లుగా, తోటమాలులుగా - ఇట్లా అనుత్పాదక రంగాల్లో కొన్ని అవకాశాలు వచ్చాయి. అంత మాత్రాన అవి ఉపాధి కల్పిస్తున్నట్లుగా అనుకోలేము. అవి కల్పించే ఈ ఉపాధులకంటే వాటి వలన మనం పోగొట్టుకునే ఉపాధి చాలా ఎక్కువగా వుంటుంది. సెజ్లు, అభివృద్ధి కారిడార్లలో ఇది చాలా స్పష్టంగా కనిపిస్తుంది. అందుకే దానిని ఉపాధి రహిత అభివృద్ధి అంటున్నాము. కాబట్టి ఆధునిక పరిశ్రమల స్థావన పరిష్కారం కాదు. విస్తృతంగా ఉపాధి పెరగాలంటే వ్యవసాయ ఆధారిత చిన్న పరిశ్రమలను విరివిగా నెలకొ

ల్పాలి. శ్రమ జీవుల నైపుణ్యాన్ని పెంచాలి. అప్పుడే పెద్ద మొత్తంలో పేదరైతులు, వ్యవసాయ కూలీలు వ్యవసాయ రంగాన్ని వదిలి పారిశ్రామిక రంగానికి మారతారు. కాని ఇంతటి తోనే సమస్య పూర్తిగా పరిష్కారం కాదు. మిగిలిన సమస్య పరిష్కారం కావాలంటే పరిశ్రమలకు తోడు భూపంపకాన్ని కూడా చేపట్టాలి. భూములు పంచాలి-ఉత్పాదకతను పెంచాలి ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రంలోని గ్రామాల్లో పేదరైతులు, వ్యవసాయ కార్మికులు కలిసి దాదాపు 67శాతం లేదా 58 లక్షల కుటుంబాలవారు ఉన్నారు. వారిలో గణనీయమైన భాగాన్ని పారిశ్రామిక రంగానికి మళ్లించగలిగితే వ్యవసాయం మీద వత్తిడి బాగా తగ్గుతుంది. కూలీలకు పనిదినాలు పెరుగుతాయి. కూలీలకు డిమాండు పెరిగి కూలిరేట్లు కూడా పెరుగుతాయి. కౌలు భూములకు డిమాండు తగ్గి కౌలురేట్లు కూడా బాగా తగ్గుతాయి. పరిశ్రమల విస్తరణతో పేదరైతులు, వ్యవసాయ కార్మికుల సంఖ్య బాగా తగ్గిపోతుంది. కాబట్టి ఇప్పుడు రాష్ట్రంలో వున్న భూవనరులతోనే మిగిలిపోయిన వారి కమతాల పరిమాణాన్ని పెంచవచ్చు.

పెద్ద రైతులు స్వంత సేద్యంలో మంచి పంటలే పండిస్తారు. మంచి లాభాలు కూడా తీస్తారు. కాని వారి భూములలో ఎక్కువ భాగం కౌలు భూములుగా ఉంటాయి. వారికి ఈ భూముల మీద శ్రద్ధ ఉండదు. భూసారాన్ని కాపాడే ప్రయత్నంగాని, దానిని అభివృద్ధి చేద్దామనే ఆలోచన గాని వారికి ఉండదు. వారి దృష్టి అంతా ఒప్పందం మేరకు కౌలుదబ్బు వసూలు చేసుకోవటంపైన, కౌలు రేటును పెంచటం పైనే ఉంటుంది. అలాంటి భూముల భూసారం క్రమంగా దెబ్బతింటుంది. ఉత్పాదకత తగ్గిపోతుంది. దానికి తోడు ఆ భూములను కౌలుకు తీసుకునే వారు ఎక్కువగా పేద రైతులు అయి ఉంటారు. ఎకరానికి పెద్ద రైతులు సంపాదించే దాంట్లో మూడవ వంతు కూడా వీరు సంపాదించలేకుండా ఉన్నారని ఇంతకు ముందే మనం చూశాము. అంటే పెద్ద రైతుల భూములు కౌలుకు ఇవ్వటం వలన ఉత్పత్తి బాగా దెబ్బతింటుంది. ఇలాంటి భూములు యెక్కువైతే మన ఆహార భద్రత ప్రమాదంలో పడవచ్చు. కాబట్టి ఇలాంటి భూములను ప్రభుత్వం సేకరించి గ్రామీణ పేదలకు పంచవచ్చు.

ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రంలో పెద్ద రైతులకు 44లక్షల ఎకరాల స్వంత భూములున్నాయి. వాటిలో కనీసం సగం భూములు కౌలుకు ఇచ్చి ఉంటారు. కాబట్టి అవి 22లక్షల ఎకరాలు

“పెద్ద రైతులు స్వంత సేద్యంలో మంచి పంటలే పండిస్తారు. మంచి లాభాలు కూడా తీస్తారు. కాని వారి భూములలో ఎక్కువ భాగం కౌలు భూములుగా ఉంటాయి. వారికి ఈ భూముల మీద శ్రద్ధ ఉండదు. భూసారాన్ని కాపాడే ప్రయత్నంగాని, దానిని అభివృద్ధి చేద్దామనే ఆలోచన గాని వారికి ఉండదు. వారి దృష్టి అంతా ఒప్పందం మేరకు కౌలుదబ్బు వసూలు చేసుకోవటం పైన, కౌలు రేటును పెంచటం పైనే ఉంటుంది.”

కూలీలతో కలిసి తన భూమిలో పనిచేసుకుంటున్న చిన్న రైతు

అవుతాయి. కాని తెలంగాణలో పెద్ద రైతులు తక్కువ. స్వంత భూములు కూడా తక్కువే. అవి 18 లక్షల ఎకరాలు మాత్రమే. ఇక్కడ కౌలుసేద్యం కూడా తక్కువే. అయినా వారి కౌలు భూములు 7లక్షల ఎకరాలు ఉంటాయి. వీటికి తోడు రెండు రాష్ట్రాల్లో లక్షలాది ఎకరాల సాగుకు లాయకైన బంజర్లు, పడావు భూములు ఉన్నాయి. తెలంగాణలో పంచదగిన భూములు కొంత తక్కువగానే ఉన్నాయి. కాని అవి కావలసిన పేదరైతులు, వ్యవసాయ కార్మిక కుటుంబాలు 80 శాతానికి పైగా, అంటే 42లక్షల కుటుంబాలు ఉన్నాయి. అయినా ఆంధ్రప్రదేశ్ కంటే తెలంగాణలో ఇప్పటికే పేదరైతులు, వ్యవసాయ కార్మికులకు స్వంత భూములు ఎక్కువగా ఉన్నాయి. దానికి తోడు 42 లక్షల కుటుంబాలలో గణనీయమైన భాగం పారిశ్రామిక రంగానికి మళ్లించబడుతుంది. కాబట్టి ఇప్పుడు అందుబాటులో ఉన్న భూములు పంచినా రెండు రాష్ట్రాల్లో పేదల కమతాల పరిమాణం బాగా పెరుగుతుంది.

ఆ విధంగా భూములు పంచితే అందరూ రైతులుగా మారుతారు. వారి కమతాల పరిమాణం పెరుగుతుంది. కనీసం అవసరాలు తీర్చుకోవడానికి ఇంకా లోటు ఉంటే వారు పెద్దరైతుల భూముల్లో కూలికి కూడా పోతారు. అట్లా వారి కనీసం అవసరాలు తీరతాయి.

అప్పుల ఊబి నుండి బయటపడతారు. కాని బంజరు, పడావు భూములను సాగులోకి తీసుకు రావటానికి ప్రభుత్వం పెట్టుబడి పెట్టాలి. వర్షాధార భూములన్నిటికీ ఒక్క పంటకు ప్రభుత్వ ఖర్చుతోనే సాగునీటి వసతి కల్పించాలి. క్రమంగా రైతులను సహకార రంగంలోకి ప్రవేశ పెట్టాలి. ఇన్పుట్ సబ్సిడీ కొనసాగాలి. విస్తరణ సర్వీసులు పునరుద్ధరించాలి. రసాయనిక ఎరువులు, పురుగు మందులతో వ్యవసాయ పంటలు విషతుల్యమయ్యాయి. కాబట్టి ఆర్గానిక్ ఫార్మింగ్ను ప్రోత్సహించాలి. ఈ మార్పులన్నీ ఉత్పాదకతను బాగా పెంచుతాయి. ఇప్పటికే లక్షల ఎకరాలు పంచి పెట్టామని కాంగ్రెసు ప్రభుత్వాలు గొప్పలు చెప్పుకుంటాయి. కాని వాటిలో ఎక్కువగా పట్టాలు అందని భూములు, పెద్ద రైతుల అధీనంలో ఉన్న భూములు, పెట్టుబడులు లేక పడావుగా పెట్టిన భూములు ఉంటాయి. వీటన్నిటినీ ఇప్పుడు సాగులోకి తెచ్చి పేదరైతులకు పట్టాలు ఇవ్వాలి. కార్పొరేట్ రంగానికి లక్షల కోట్లు అప్పులు రద్దు చేయటం, ఉదారంగా వారికి పన్ను రాయితీలు ఇవ్వటం చేసే ఈ ప్రభుత్వం పేదల మేలు కొరకు ఈ మాత్రం ఖర్చు పెట్టటం దాని బాధ్యత. రైతు ఉద్యమ బలంతో ఈ రెండు డిమాండ్లను సాధించుకోగలిగినప్పుడే పేదరైతాంగం సంక్షోభం నుండి బయట పడగలుగుతుంది. ✽

నయా ఉదారవాదం

ఆరోగ్యం

జెఎస్ మజుందార్

మోడీ ప్రభుత్వం 2014లో స్వచ్ఛ భారత్ మిషన్, ఆయుష్మాన్ భారత్ - జాతీయ ఆరోగ్య రక్షణ మిషన్ - అనే రెండు కార్యక్రమాలను ప్రకటించింది. ఆయుష్మాన్ భారత్ ను 2018 ఫిబ్రవరి నుండి ప్రధానమంత్రి జన ఆరోగ్య యోజనగా మార్చు చేశారు.

రెండో ప్రపంచ యుద్ధం ముగిసిన తర్వాత సామ్రాజ్యవాద దేశాలు పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచాన్ని పునర్నిర్మించడానికి మూడు వ్యవస్థలను నెలకొల్పాయి. అవి - వర్క్ బ్యాంకు (ప్రపంచ బ్యాంకు), ఐఎంఎఫ్ (అంతర్జాతీయ ద్రవ్య సంస్థ) గాట్ (వాణిజ్య పన్నులపై సాధారణ ఒప్పందం - జనరల్ అగ్రిమెంట్ ఆన్ ట్రేడ్ అండ్ టారిఫ్స్). సోవియట్ యూనియన్ పతనం తర్వాత, తూర్పు యూరప్ లో సోషలిజం వెనకపట్టు పట్టడంతో పెట్టుబడిదారీ ప్రపంచానికి నయా ఉదారవాదం కొత్త ఊపునిచ్చింది. నయా ఉదారవాద విధానాల అమలుతో గాట్ డబ్ల్యూ టీఓగా మారింది. డబ్ల్యూ టీఓ నిర్ణయాలకు సభ్యులందరి ఆమోదం కావాలన్న నిబంధన అత్యధికులు అంగీకరిస్తే చాలని మార్పుబడింది. అసలు పెట్టుబడిదారీ ఉత్పత్తి విధానంలో అంతర్గతంగా ఉన్న లోపం కార్మికుల దోపిడీ, కార్మికులకు సరైన ఆరోగ్యం, మందులు అందుబాటులో ఉండకుండా చేయటం, దాంతో కార్మికులు రోగాల బారిన పడి ఉత్పాదకత తగ్గుతుంటుంది. మళ్ళీ ఉత్పాదకత పెంచడానికి ఈ వ్యవస్థ ఆరోగ్య రక్షణ విధానాలను అమలు చేస్తుంటుంది.

మొదటిసారిగా మార్బ్, ఎంగెల్స్ పెట్టుబడిదారీ విధానానికి, ప్రజారోగ్యానికి ఉన్న సంబంధాన్ని విశ్లేషించారు. మార్బ్ ప్రజారోగ్యానికి, సమాజానికి ఉన్న సంబంధాన్ని నిశితంగా పరిశీలించారు. ఆనాడు వెలువడిన పార్లమెంటు, ఇతర ప్రభుత్వ రిపోర్టుల

ఆధారంగా బ్రిటన్ లోని కార్మికుల అధ్వానమైన ఆరోగ్య పరిస్థితిని విస్తృతంగా అధ్యయనం చేసి, పెట్టుబడి గ్రంథంలోని 'పెట్టుబడి సంఘం సాధారణ సూత్రం' అనే విభాగంలో వివరంగా పొందుపరిచారు. కార్మికులు ఆహారం ఎంత తీసుకుంటారనే దానిమీద ప్రత్యేకంగా శ్రద్ధపెడు తూనే జీవన స్థాయి, పరిశుభ్రత, వస్త్రధారణ కూడా అనారోగ్యానికి కారణాలుగా చెప్పారు. పేదరికానికి, అనారోగ్యానికి ఉన్న సంబంధాన్ని ఎత్తిచూపారు. పేదరికానికి అనారోగ్యానికి ఉన్న సంబంధం వ్యక్తిగతమైనది కాదని, సామాజికమైనదని ఒక కొత్త సిద్ధాంతాన్ని ప్రతిపాదించారు. వారి విశ్లేషణ తరువాత జాతీయ ఆరోగ్య రక్షణ విధానాలు రూపొందించబడ్డాయి. ఈ రక్షణ విధానాలలోని ప్రతి అంశం వెనక అనేక పోరాటాల చరిత్ర దాగి ఉంది.

మన దేశంలో ప్రజారోగ్య రక్షణలో భాగంగా 1999 లో వాజ్ పేయి ప్రభుత్వం 2012 నాటికల్లా ప్రతి ఇంట్లో మరుగుదొడ్డి ఉండాలన్న లక్ష్యంతో 'సంపూర్ణ పరిశుభ్రత క్యాంపెయిన్' ప్రారంభించింది. 2013కి అన్ని స్కూళ్ళు, అంగన్ వాడీ కేంద్రాలలో కూడా మరుగుదొడ్లు ఉండేట్లు చూడాలన్నది లక్ష్యం. ఆ ప్రభుత్వం తర్వాత వచ్చిన మన్మోహన్ ప్రభుత్వం 2012లో దీనికే కొన్ని మార్పులు చేసి నిర్మాణ భారత్ అని పేరు మార్చి 2022 కి ఈ లక్ష్యాన్ని చేరుకోవాలని నిర్దేశించుకుంది. ఆ తర్వాత 2014 లో వచ్చిన మోడీ ప్రభుత్వం స్వచ్ఛ భారత్ పేరుతో దేశంలో బహిరంగ మల విసర్జనను నిర్మూలించాలని లక్ష్యంగా పెట్టుకుంది. అయితే స్వచ్ఛ భారత్ కి అమెరికా 1.5 బిలియన్ డాలర్లను 2015లో గ్రాంట్ గా ఇచ్చింది. నిధులు విడుదలకు ముందు మూడో సంస్థ గ్రామాలలో బహిరంగ మల విసర్జన తగ్గి నట్లు చూపాలని నిబంధనను కూడా విధించింది.

ఆరోగ్యం సరుకుగా మారడం, మందుల పరిశ్రమల అభివృద్ధి ఆరోగ్యం సరుకుగా మారిన వెంటనే ఇదొక వ్యాపార కేంద్రంగా మారిపోయింది. ఇందులోకి కార్పొరేట్ ఆసుపత్రులు, పరిశోధనలు, రోగ నిర్ధారణ కేంద్రాలు, వైద్య పరికరాల తయారీ పరిశ్రమలు, ఆరోగ్యబీమా వగైరా చేరిపోయాయి. అన్ని పరిశోధనలు ప్రజారోగ్యం ప్రభుత్వం ఆధ్వర్యంలో ఉన్నప్పుడే ప్రజలకు ప్రయోజనాలు కలుగుతాయని స్పష్టంగా వెల్లడించాయి. ప్రజలెన్నుకున్న ప్రభుత్వానికి ప్రజల ఆరోగ్యం గురించి బాధ్యత ఉంటుంది. కార్పొరేట్ల ఆధ్వర్యంలో ప్రజారోగ్యం ఉంటే ఒక వైరుధ్యం ఏర్పడుతుంది. కార్పొరేట్లకు వారి పెట్టుబడులలో భాగస్వాములకు లాభాలను పంచాల్సిన చట్టపరమైన ఒడంబడికను నిలుపుకోవడం, రోగుల ప్రయోజనాలు కాపాడడం అనే వాటి మధ్య వైరుధ్యం ఉంటుంది. ఈ వెలుగులో మోడీ ప్రభుత్వం ఆయుష్మాన్ భారత్ స్క్రీమ్ ను పరిశీలిద్దాము.

ప్రజారోగ్య విధానం ప్రణాళికా విధానంలో అంతర్గత భాగం
స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన తర్వాత ప్రజారోగ్యం ప్రణాళికలో ఒక ముఖ్యమైన భాగంగా రూపొందింది. ప్రజలు ఆరోగ్యం కోసం ఖర్చు చేయలేనంత మాత్రాన అనారోగ్యం పాలవ్వకూడదని, ప్రజలకు ఆరోగ్య సేవలు అందుబాటులో ఉండాలని, అందుకు ప్రభుత్వాలు ఖర్చు చేయాలనీ, ప్రజలు భాగస్వాములు కావాలని కార్యక్రమాలు రూపొందించబడ్డాయి. అయితే వాటి అమలులో లోపాలు ఉండడం వల్ల వాటి ప్రయోజనాలు ప్రజలకు చేరలేదు.

2000 సంవత్సరానికల్లా 'అందరికీ ఆరోగ్యం' లక్ష్యాన్ని చేరుకోవాలన్న 1978 నాటి అల్మా అటా ప్రకటనలో భారతదేశం కూడా

భాగస్వామే. ఈ ప్రకటనలో ప్రాథమిక ఆరోగ్యం లో కుటుంబ నియంత్రణ, రోగనిరోధక టీకాలు, అంటురోగ నివారణ, సాధారణ రోగ నివారణ, అత్యవసర సేవలు, ఆరోగ్యం, విద్య, సరిపడి నంత పోషకాహారం అందుబాటులో ఉండడం, తాగునీరు సరఫరా చేర్చబడ్డాయి. దీని ఆధారం గా 1983 లో జాతీయ ఆరోగ్యవిధానం రూపొందించబడింది. ఇందులో 1.ఆరోగ్యవిద్య 2. ఆరోగ్య వాలంటీరులు 3.చికిత్స కోసం మెరుగైన ఆసుపత్రులకు పంపడం 4. అవసరమైన వారికి ఉచితంగా ప్రత్యేక సేవలను సమకూర్చడం ఇమిడి ఉన్నాయి.

2002లో ఎన్డిపీ ప్రభుత్వం నయా ఉదారవాద విధానాల కనుగుణంగా దీనిని నీరుగార్చి ఎంఎచ్పిగా మార్చింది. ఇంతకు ముందు రూపొందించిన విధానం మరీ అధిక లక్ష్యాలతో ఉందని, ఆర్థిక వనరులు, పరిపాలనా సామర్థ్యం అందుకు తగినంతగా లేవని, అందువలన కొత్త విధానం అమలు చేస్తున్నట్లు ఆనాటి ప్రభుత్వం చెప్పుకుంది. వైద్యం కార్పొరేట్ కరణకు నాంది పలికింది. వీటికి తోడు జాతీయ గ్రామీణ ఆరోగ్య మిషన్ 2005, జాతీయ పట్టణ ఆరోగ్య మిషన్ 2013లను కలిపి 2013 లో జాతీయ ఆరోగ్య మిషన్ గా రూపొందించారు. ఆశా పథకాన్ని ప్రజారోగ్య విధానంలో ఒక అంతర్భాగంగా చేసింది.

ప్రజారోగ్య రక్షణ అనుసంధాన వ్యవస్థ

2015 మార్చి నాటికి మన దేశంలో 1,53,655 సబ్ సెంటరు(ఎస్సీ), 25308 ప్రైమరీ హెల్త్ సెంటర్లు (పిహెచ్సీ), 5,396 కమ్యూనిటీ హెల్త్ సెంటర్లు(సిహెచ్సీ), జిల్లా ఆసుపత్రులు, మెడికల్ కాలేజీలు, పట్టణాలలో ఆసుపత్రులు, మునిసిపాలిటీల ఆధ్వర్యంలో సబ్ డివిజన్లలో డిస్పెన్సరీలు ఉన్నాయి. ఒక్కొక్క సబ్ సెంటర్ 5,000 జనాభాకు, గిరిజన ప్రాంతంలో అయితే 3,000 జనాభాకు సేవలందించాలి. ఇందులో ఒక ఏఎన్ఎం, ఎంఎచ్ డబ్ల్యూ ఉండాలి. వీరి ఖర్చులు కేంద్రం భరించాలి. ఇక పీఎచ్సీలలో మెడికల్ ఆఫీసర్, పారామెడికల్ స్టాఫ్ ఉండాలి. వీటి ఖర్చులు కూడా కేంద్రం భరించాలి. ఇది 30,000 జనాభాకి ఒకటి ఏర్పరచాలి. మారుమూల ప్రాంతాలలో అయితే 20,000 జనాభాకి ఒకటి ఉండాలి. ఒక్కొక్క పిఎచ్సీ 6 ఎస్సీలను పర్యవేక్షిస్తుంది. ఎస్సీల నుండి వచ్చిన కేసులను చూస్తుంది. వీటి ఖర్చు రాష్ట్రాలు భరించాలి. ఒక్కొక్క సిఎచ్సీ 1,20,000 జనాభాకు సేవలను అందిస్తుంది. మారుమూలలో అయితే 80,000 జనాభాకు సేవలు అందిస్తుంది.

**వార్తా పత్రికల రిజిస్ట్రేషన్
(రూలు 8వ ఫారం IV ప్రకారం)
మార్క్సిస్టు మాసపత్రిక ప్రచురణ వివరాలు**

1. ప్రచురణ స్థలం	:	విజయవాడ
2. ఏ రకమైన పత్రిక	:	మాసపత్రిక
3. ముద్రాపకుని పేరు	:	బి.వి.రాఘవులు
చిరునామ	:	1-1-60/2,ఎం.బి.భవన్,
ఆర్.టి.సి క్రాస్ రోడ్స్,
హైదరాబాద్ -20.
4. ప్రచురణ కర్త పేరు	:	బి.వి.రాఘవులు
చిరునామ	:	1-1-60/2,ఎం.బి.భవన్,
ఆర్.టి.సి క్రాస్ రోడ్స్,
హైదరాబాద్ -20.
5. సంపాదకుని పేరు	:	ఎస్.వెంకట్రావు
చిరునామ	:	డోర్.నెం.27-30-4
ఎమ్.బి.విజ్ఞానకేంద్రం
గవర్నర్ పేట, విజయవాడ
- 520002
6. పత్రిక యాజమాన్యం	:	భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ (మార్క్సిస్టు)
ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్ర కమిటీ,

బి.వి.రాఘవులు అను నేను పైన పేర్కొన్న వివరాలు విశ్వసనీయమైనవని ఇందు మూలముగా తెలియజేస్తున్నాను.

సం/-

బి.వి.రాఘవులు
ప్రచురణ కర్త

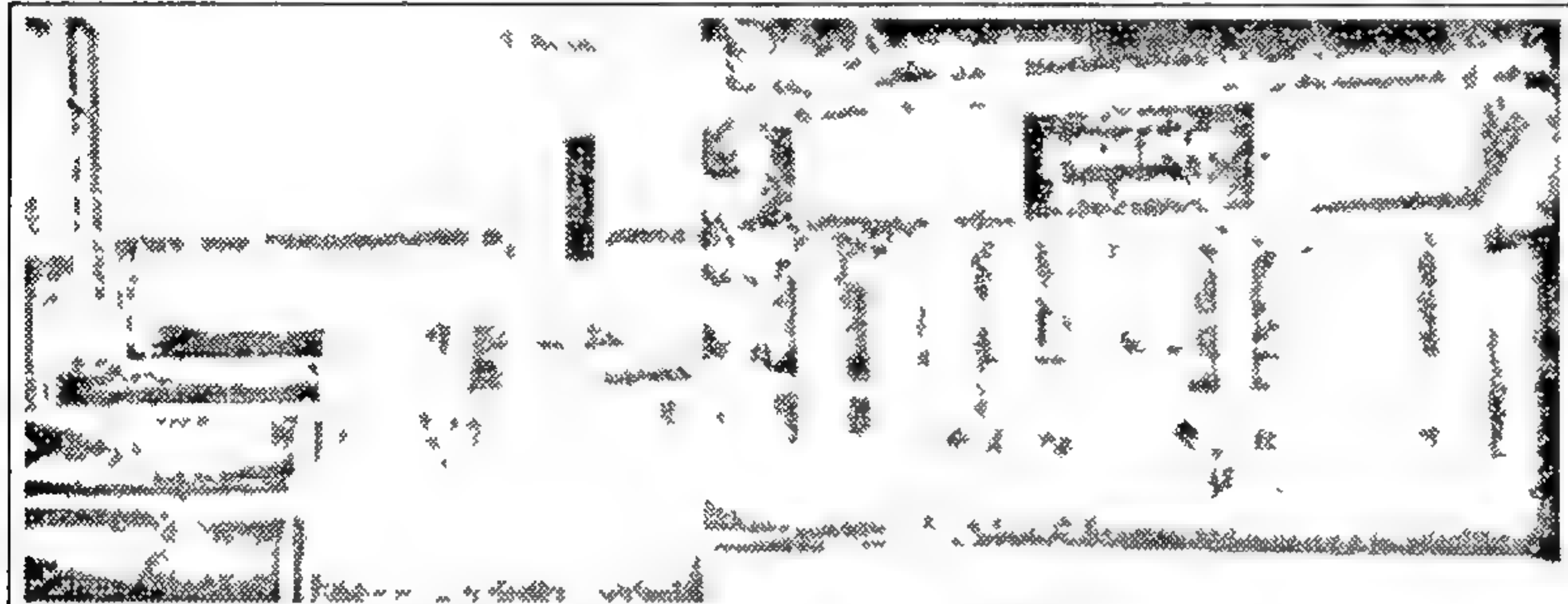
**దేశంలో తక్కువ స్థాయిలో ఉన్న
ఆరోగ్య సూచికలు, లోపాలు**

ఇన్ని ఉన్నప్పటికీ అమలుచేసే విధానాలలో లోపాల కారణంగా ప్రపంచంలోనే భారతదేశ ప్రజారోగ్య సూచి అతి తక్కువ స్థాయిలో ఉంది. 2016 అక్టోబర్ నాటికి లాన్సెట్ మెడికల్ జర్నల్ అధ్యయనం ప్రకారం 195 దేశాల ఆరోగ్య సూచీలలో భారతదేశం 154 వ స్థానంలో ఉంది. ప్రపంచ జీవితకాలంతో పోలిస్తే భారతదేశంలో జీవితకాలం తక్కువగా ఉంది. ప్రపంచంలో ప్రసవ సమయంలో జరుగుతున్న తల్లుల మరణాలలో 20 శాతం, శిశు మరణాలలో 25 శాతం భారతదేశంలోనే జరుగుతున్నాయి. వెయ్యిమందిలో అరవై తొమ్మిది మంది ఐదేళ్లు నిండకుండానే మరణిస్తున్నారు.

53 శాతం మంది అంటువ్యాధులతో మరణిస్తున్నారు. ప్రజారోగ్య వ్యవస్థ సరైన నిధులులేక, మౌలిక వసతులు లేక, డాక్టర్లు లేక, పరిపాలనా వైఫల్యాల వలన విఫలమవుతున్నదని ఆరోగ్యం, కుటుంబ సంక్షేమంపై ఏర్పాటుచేసిన పార్లమెంటరీ కమిటీ 2016 మార్చి 8 న సమర్పించిన నివేదికలో పేర్కొన్నది.

2014 నాటికీ దేశంలో 7.5 లక్షల డాక్టర్లు ఉన్నారు. అంటే సగటున ప్రతి 1,674 మంది పౌరులకి ఒక డాక్టర్ ఉన్నట్టు లెక్క. ఈ సంఖ్య వియత్నాం, అల్బేరియా, పాకిస్తాన్లకన్నా తక్కువ. 2014-15 డబ్ల్యూహెచ్ టి నివేదిక ప్రకారం గ్రామీణ ప్రాంతంలో 18,000 ఏఎన్ఎం పోస్టులు ఖాళీగా ఉన్నాయి. వీటికి తోడు మౌలిక సదుపాయాల లోపం. ఇదంత

“ ఈ ఒక్క పథకానికి 2018 కేంద్ర బడ్జెట్లో ప్రభుత్వం రూ 1,200 కోట్లు 1.53 లక్షల ఎస్సెలకు మందులు కొనడానికి, రోగనిర్ధారణ పరీక్షలు నిర్వహించడానికి కేటాయించింది. మరి మౌలిక వసతుల లోపాలను, డాక్టర్ల కొరతను ఎలా అధిగమిస్తారో తెలియజేయలేదు. అంటే ప్రైవేటు సంస్థలతో అనుసంధానమే దీని లక్ష్యం అనుకోవలసి ఉంటుంది. బిజెపి పాలిత రాజస్థాన్ లో ప్రైవేటీకరణ ప్రక్రియ అప్పుడే మొదలయింది. ”

సిబ్బంది ప్రాథమిక సదుపాయాలు లేని విఆర్ పురం మండలం జీడిగుప్ప గ్రామ ప్రాథమిక ఆరోగ్య కేంద్రం

దారుణంగా ఉందంటే 62.3 శాతం పి హెచ్ సి లలో మాత్రమే నీరు, 81.3 శాతం పి హెచ్ సి లలో మాత్రమే విద్యుత్తు, 47.4 శాతంలో ప్రసవం చేసే గదులు, 45.4 శాతం పి హెచ్ సి లలో మాత్రమే లాబరేటరీ వసతులు ఉన్నాయి. ఆరోగ్యం కాపాడుకోడానికి పెరుగుతున్న ఖర్చులు ప్రజలను అప్పులపాలు చేస్తున్నాయి.

ఇప్పుడు అధికారంలో ఉన్న మోడీ ప్రభుత్వం అంతంతమాత్రంగా ఉన్న పాత విధానాలను ధ్వంసం చేసి కొత్త విధానాలను ప్రవేశ పెడుతున్నది. నయా ఉదారవాద విధానాల అమలుతో ఆరోగ్య రక్షణ లాభాల పంటకు మంచి వ్యాపార కేంద్రంగా మారింది. ప్రభుత్వ ఆరోగ్య రక్షణ స్థానాన్ని ఆరోగ్య బీమా ఆక్రమిస్తున్నది. భారతదేశంలో ప్రజారోగ్యం రెండు రకాల దాడులను ఎదుర్కొంటున్నది. 1. ఆరోగ్య రక్షణ ప్రైవేటు పరం కావడం. 2. ప్రైవేటు బీమా కంపెనీలకు ఆరోగ్య రక్షణ తరలిపోవడం. 2022 నాటికి భారతదేశం, కొత్త ఆయుష్మాన్ భారత్ గా అవతరిస్తుందని అనడంలో అంతరార్థం ఇదే. ఈ రెండింటినీ మోడీ ప్రభుత్వ ప్రధానమైన పథకాలుగా చూపటానికి బిజెపి ప్రయత్నం చేస్తున్నది.

2017 జాతీయ ఆరోగ్య విధానం, ప్రైవేటీకరణకు మార్గం

2002 ఎన్ హెచ్ పి స్థానంలో జాతీయ

ఆరోగ్య విధానం (ఎన్ హెచ్ పి-2017) పెట్టడానికి నాలుగు కారణాలు చూపారు. 1. అంటు రోగాలు కాకపోయినా, క్రిముల ద్వారా వ్యాపించే రోగాలు పెరిగి ఆరోగ్య కాపాడుకునే క్రమంలో ప్రాధాన్యతలు మారడం. 2. ఆరోగ్య రక్షణ పరిశ్రమగా అభివృద్ధి చెందడం 3. ఆరోగ్య రక్షణ ఖర్చులు విపరీతంగా పెరగడం 4. ప్రజారోగ్యం కోసం బడ్జెట్లో కేటాయింపులు పెరగడం. మిగిలినవన్నీ పక్కకుపోయి ‘ఆరోగ్య రక్షణ పరిశ్రమ’ మాత్రం కేంద్రంగా మిగిలింది. ఎన్ హెచ్ పి -2017 ఆరోగ్యం సమకూర్చే కేంద్రాలుగా సబ్ సెంటర్లను అభివృద్ధి చేయాలని నిర్ణయించారు. దీనికి నిధులు కేంద్రం ఇస్తుంది. నయా ఉదారవాద విధానాలు అమలు చేయడం మొదలయినప్పటి నుండి ప్రపంచవ్యాప్తంగా ఆరోగ్యం ప్రైవేటు రంగంలోకి వెళుతుండడం మనం ఇక్కడ గమనించాలి.

ఆయుష్మాన్ భారత్ : ప్రైవేటు సంస్థలకు ఆరోగ్యాన్ని అప్పగించే కార్యక్రమం

ఈ ఒక్క పథకానికి 2018 కేంద్ర బడ్జెట్లో ప్రభుత్వం రూ 1,200 కోట్లు 1.53 లక్షల ఎస్సెలకు మందులు కొనడానికి, రోగనిర్ధారణ పరీక్షలు నిర్వహించడానికి కేటాయించింది. మరి మౌలిక వసతుల లోపాలను, డాక్టర్ల కొరతను ఎలా అధిగమిస్తారో తెలియజేయలేదు. అంటే ప్రైవేటు సంస్థలతో అనుసంధానమే దీని

లక్ష్యం అనుకోవలసి ఉంటుంది. బిజెపి పాలిత రాజస్థాన్ లో ప్రైవేటీకరణ ప్రక్రియ అప్పుడే మొదలయింది. 42 గ్రామీణ పి హెచ్ సిలను విష్ ఫౌండేషన్ సంస్థకు 2016లో, 13 పట్టణ జిల్లా పి హెచ్ సిలను 2017లో అప్పగించి మరో 50 గ్రామీణ పి హెచ్ సిలను ప్రైవేటు వారికి అప్పజెప్పేందుకు ప్రణాళికలు సిద్ధంగా ఉన్నాయి. ప్రతి పిఎచ్ సికి రూ. 30 లక్షలు కేటాయించి ప్రభుత్వం యజమాన్యాన్ని ప్రైవేటు వారికి అప్పజెప్పే ప్రయత్నంలో ఉంది. ఛత్తీస్ ఘడ్ లో కూడా ఆయుష్మాన్ భారత్ ప్రకటన కాగానే 2018 మార్చిలో ప్రభుత్వ ఆధ్వర్యంలో ఉండే 9 సి హెచ్ సిలు, రాయపూర్ లో ఉన్న 4 రాష్ట్ర ప్రభుత్వ కేంద్రాలు, స్టీల్ సిటీ నడిపే 2 కేంద్రాలు పిపిపి పద్ధతిలో నడపాలని నిర్ణయించారు. పట్టణ కేంద్రాలలో కూడా డాక్టర్ల కొరతను కారణంగా చూపారు.

ఉత్తరప్రదేశ్ లో బిజెపి పభుత్వ ఆరోగ్య శాఖామాత్యుడు కేంద్ర ఆయుష్మాన్ భారత్ పథకంలో భాగంగా వెయ్యి ఆసుపత్రులను పిపిపి విధానంలో నిర్మిస్తున్నట్లు, ప్రతి సి హెచ్ సికి మూడు ఎకరాల భూమిని కేటాయిస్తున్నట్లు, ఎర్నెస్ట్ అండ్ యంగ్ కి ప్రాజెక్ట్ తయారీని అప్పజెప్పినట్లు, ఉన్న డాక్టర్ల కొరతను తీర్చడానికి కూడా కాంట్రాక్టు పద్ధతిలో డాక్టర్లను నియమించుకునే విధంగా బెండర్ వేస్తున్నట్లు ప్రకటించారు. 2017 లో నీతి ఆయోగ్ అంటురోగాలు కాని రోగాల నివారణకి వినియోగించే 30 పిపిపి కాంట్రాక్టులలో అనుసరించవలసిన కొన్ని సూచనలు చేసింది. చేయవలసిన చెల్లింపులకు రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలను బాధ్యులను చేసి, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు సకాలంలో చెల్లింపులు చేయకపోతే పెనాల్టీ కట్టాలని చెప్పింది. ఇందువల్ల వ్యాపారం అంతరాయం లేకుండా జరుగుతుందట !

బడ్జెట్లో తగ్గిన కేటాయింపులు

మోడీ ప్రభుత్వం జాతీయ ఆరోగ్య విధానం 2017, ఆరోగ్య రంగానికి కేటాయింపులను స్థూల జాతీయ ఉత్పత్తిలో 2025 నాటికి 1.5 శాతం నుండి 2.5 శాతానికి పెంచాలని నిర్ణయించుకున్నా వాస్తవానికి 2018-19లో 2017-18లో సవరించిన బడ్జెట్ కేటాయింపులు 50,078.6 కోట్ల కన్నా కేవలం 5 శాతం పెంచింది. మొత్తం ఆరోగ్య బడ్జెట్ కేటాయింపులు అంతకు ముందు బడ్జెట్ లో కేటాయించిన 2.4 శాతం నుండి 2.1 శాతంకు పడిపోయింది. మోడీగారి ప్రత్యేకపథకం పరిస్థితి ఇది.

బీమా దిశగా ఆయుష్మాన్

భారత్ -ఎన్ హెచ్ ఎస్

మోడీగారి మరో ప్రత్యేక పథకం, 10

కోట్ల పేద, నిరుపేద కుటుంబాలలోని ప్రతి కుటుంబానికి 2018-19 ఆర్థిక సంవత్సరంలో అనారోగ్యాల బారిన పడినప్పుడు రూ 5 లక్షల వరకు అసరా. దీని గురించి ఇదివరకటి ఆరోగ్యశాఖ కేంద్ర కార్యదర్శి సుజాతా రావు ఇలా అన్నారు “ఎన్ హెచ్ పిఎస్ మరింత ముఖ్యమైన అంశాన్ని లేవనెత్తుతుంది. ఇది రాజ్యాన్ని సేవ చేయాల్సిన స్థానం నుండి దబ్బునిచ్చే వానిగా మారింది. అయితే దబ్బు ఎవరికి ఇస్తున్నది? కార్పొరేట్ ఆసుపత్రులకు. ప్రైవేట్ భీమా కంపెనీలకు”. అందుకే అపోలో ఆసుపత్రి ఎండి సునీతా రెడ్డి ఈ పథకం తమకెంతో ఉపకరిస్తుందని అన్నారు. 2000-2017 మధ్య కాలంలో రోగనిర్ధారణ కేంద్రాల వ్యాపారం రూ 3.45 లక్షల కోట్లకు పెరిగిందని జాతీయ కుటుంబ ఆరోగ్య సర్వే -3 తెలియచేస్తుంది.

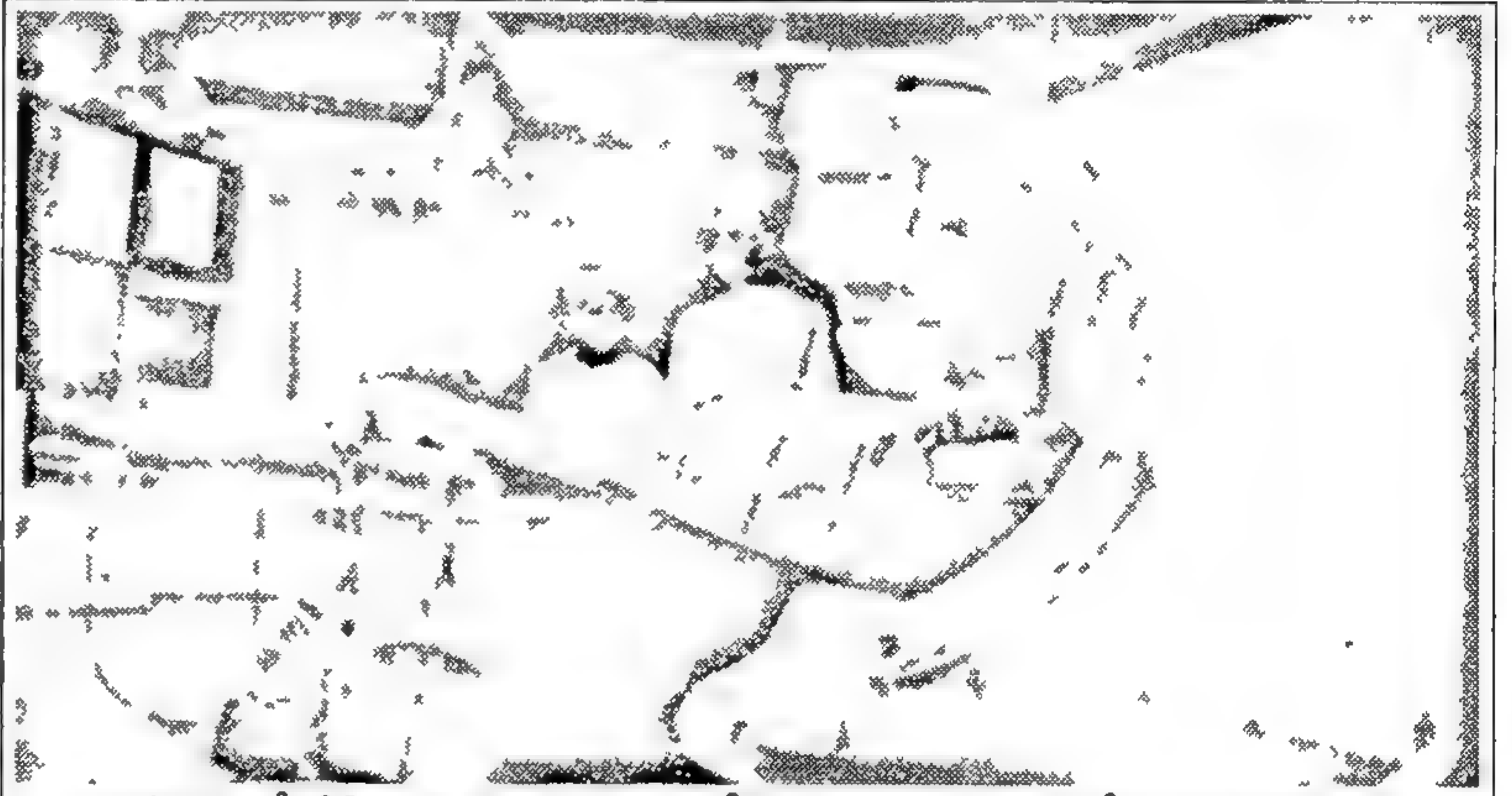
2000-2017 మధ్య పట్టణాల్లో 70 శాతం పల్లెల్లో 63 శాతం వైద్యరంగం ప్రైవేటు చేతుల్లోకి వెళ్ళిపోయింది. పెరుగుతున్న ప్రైవేటు రంగ ఆసుపత్రులలో మదుపులు పెట్టడానికి అనువుగా ఎఫ్ డిఐ విధానంలో 2016లో మార్పులు చేశారు. భీమా రంగంలో ఏ అనుమతుల అవసరం లేకుండా 49 శాతం ఎఫ్ డిఐ పెట్టుబడులుగా పెట్టవచ్చు. 2017 లో రెండు ప్రభుత్వ భీమా కంపెనీలలో ప్రభుత్వం తన వాటాను అమ్ముకుంది. 2018 లో ప్రభుత్వం 3 భీమా కంపెనీలను విలీనం చేయాలని అనుకుంటున్నది.

మన్మోహన్ ప్రధానమంత్రిగా ఉన్నప్పుడే కొత్తగా వచ్చే భీమా కంపెనీలలో వందశాతం ఎఫ్ డిఐ పెట్టవచ్చని, పాత వాటికి మాత్రమే ముందుగా అనుమతులు తీసుకుని విదేశీ పెట్టుబడులు పెట్టుకోవచ్చునని నిర్దేశించారు. ఇప్పుడిక నయాఉదారవాద విధానాల అమలు వల్ల ఇదివరకు దేశం విడిచి వెళ్ళిపోయిన కంపెనీలన్నీ తిరిగి రావడం మొదలు పెట్టాయి. మోడీ ప్రభుత్వం ఇప్పుడు దేశంలో ఉన్న ఫార్మా కంపెనీలలో 74 శాతం ఆటోమాటిక్ గా విదేశీ పెట్టుబడులను పెట్టడానికి అనుమతించింది. ఫార్మా కంపెనీలకు, భీమా కంపెనీలకు, ప్రైవేటు ఆసుపత్రులకు భారతదేశ ఆరోగ్య మార్కెటును అప్పజెప్పేందుకు ఎన్ హెచ్ పిఎస్ ఉపయోగపడుతున్నది.

భీమా కంపెనీలకు ఇబ్బడిముబ్బడి లాభాలు

ఐఆర్ డిఎ అంచనా ప్రకారం ఒక్క 2016 లోనే 11 భీమా కంపెనీలు కలిసి రూ 10,000 కోట్ల లాభాలు సంపాదించాయి. 2018 మార్చి 21 న ప్రారంభమైన ఆయుష్మాన్ భారత్ - జాతీయ ఆరోగ్య రక్షణ పథకం 2018

“2000-2017 మధ్య పట్టణాల్లో 70 శాతం పల్లెల్లో 63 శాతం వైద్యరంగం ప్రైవేటు చేతుల్లోకి వెళ్ళిపోయింది. పెరుగుతున్న ప్రైవేటు రంగ ఆసుపత్రులలో మదుపులు పెట్టడానికి అనువుగా ఎఫ్ డిఐ విధానంలో 2016లో మార్పులు చేశారు. భీమా రంగంలో ఏ అనుమతులు అవసరం లేకుండా 49 శాతం ఎఫ్ డిఐ పెట్టుబడులుగా పెట్టవచ్చు. 2017 లో రెండు ప్రభుత్వ భీమా కంపెనీలలో ప్రభుత్వం తన వాటాను అమ్ముకుంది.”

అవసరం లేకపోయినా వివిధ రకాల పరీక్షలు నిర్వహిస్తున్న ప్రైవేటు ఆసుపత్రులు

సెప్టెంబర్ 25 నుండి ప్రధానమంత్రి జన ఆరోగ్య యోజనగా మారుతుందని ప్రధాని ఆగష్టు 15న ఎర్రకోట నుండి ప్రకటించారు. రూర్థండ్ లో మొదటిగా ఈ పథకాన్ని ప్రారంభించాలని నిర్ణయించారు. పిఎం-జెఎవైలో కేంద్రం నుండి అమలవుతున్న కార్యక్రమాల్ని - రాష్ట్రీయ స్వాస్థ్య భీమా యోజన, సీనియర్ సిటిజెన్ హెల్త్ ఇన్సూరెన్సు స్కీమ్లు, రాష్ట్రాలు అమలుచేస్తున్న పథకాలను కూడా ఇందులో విలీనం చేయాలనుకుంటున్నారు. కేంద్ర, రాష్ట్ర సంబంధాలలో మోడీ ఆలోచనలకు అనుగుణంగా ఉండే విధంగా ఒక కేంద్ర సహకార సమాఖ్య ఆయుష్మాన్ భారత్ హెల్త్ ప్రొటెక్షన్ మిషన్ కౌన్సిల్ (ఏబి-హెచ్ పిఎంసి) ని ఏర్పాటుచేశారు. దీనిలో కేంద్ర ఆరోగ్య కుటుంబ సంక్షేమశాఖ మంత్రి, రాష్ట్ర ఆరోగ్యశాఖ మంత్రి సభ్యులుగా ఉంటారు. భీమా ప్రీమియం 60:40 నిష్పత్తిలో చెల్లించవలసి ఉంటుంది. ఇది కార్పొరేట్ రూపంలో ఉంటుంది. దీని సిఇఓగా ఒక మెంబర్ సెక్రటరీ ఉంటారు. ఇదొక సొసైటీగా రిజిస్టర్ చేయబడుతుంది. ప్రతి రాష్ట్రంలో ఒక స్టేట్ హెల్త్ ఏజెన్సీ (ఎన్ఎచ్ ఏ) ఉండాలి. వీరి పైనే స్కిం నిర్వహణ బాధ్యత ఉంటుంది. కేంద్రం నుంచి వచ్చే నిధులు ఏబి

-ఎన్ఎచ్ పిఎం నుండి నేరుగా ఎన్ హెచ్ పి లకు చేరతాయి.

హెచ్ డబ్ల్యూ సి లకు అత్యవసర మందుల సరఫరా ఇదివరకే చెప్పుకున్నట్టు 2018-19 ఆర్థిక సంవత్సరానికి హెచ్ డబ్ల్యూ సి లకి ప్రాథమిక ఆరోగ్యానికి రూ.1,200 కోట్లు కేటాయించారు. ఈ మందులు ఎవరు సరఫరా చేస్తారు? జన ఔషధ స్టోర్స్ అనే ప్రైవేటు సంస్థకి సరఫరా బాధ్యతను అప్పజెప్పారు. ఈ జన ఔషధ స్టోర్స్ 2008లో యుపిఎ ప్రభుత్వ హయాంలోనే ఏర్పాటు చేయబడింది. బ్యారో అఫ్ ఫార్మా పిఎస్ యుస్ అఫ్ ఇండియా, ఐదు ప్రభుత్వ మందుల కంపెనీలు - ఇండియన్ డ్రగ్స్ అండ్ ఫార్మనూటికల్ కంపెనీ (ఐడిపిఎల్), హిందూస్థాన్ ఆంటిబయోటిక్ లిమిటెడ్ (ఎచ్ఎఎల్) బెంగాల్ కెమికల్ అండ్ ఫార్మాస్యూటికల్ లిమిటెడ్ (బిసిపిఎల్) కర్ణాటక ఆంటిబయోటిక్ అండ్ ఫార్మాస్యూటికల్స్ లిమిటెడ్ (కేపిపిఎల్), రాజస్థాన్ డ్రగ్స్ అండ్ ఫార్మాస్యూటికల్స్ లిమిటెడ్ (ఆర్డిపిఎల్)లను కలిపి గుర్గామ్ లోని ఐడిపిఎల్ ఆఫీస్ ని కేంద్ర ఆఫీస్ గా చేసుకుని సొసైటీ చట్టం కింద 2010లో రిజిస్టర్ చేశారు. నిర్ణయించిన ధరలకు జనరిక్ మందుల అమ్మకాల సరఫరాను నియంత్రించేందుకు ‘జన ఔషధ స్టోర్స్’

“దేశంలోని మెడికల్ ప్రాక్టీషనర్స్ అందరూ లంచగొండులని మందుల కంపెనీల నుండి లంచాలు తీసుకుంటున్నారని 2018 ఏప్రిల్ 15-23 మధ్యలో లండన్ నుండిమన ప్రధానమంత్రి ప్రకటించారు. వారిపై చర్యలు తీసుకోవడానికి ఎంసిఐ నిబంధనలు ఉన్నాయి. కానీ లంచాలిచ్చే మందుల కంపెనీలపై చర్యలు తీసుకోవడానికి ఎటువంటి చట్టాలు లేవు.”

అనే ఒక వ్యవస్థను రూపొందిస్తున్నామని చెప్పుకున్నారు. 2017లో మోడీ ప్రభుత్వం కూడా ప్రభుత్వ రంగంలో అత్యవసర మందుల సరఫరా లేకపోతే దేశ ఆరోగ్య రక్షణ దెబ్బతింటుందని ఒప్పుకున్నారు. కానీ నీతి ఆయోగ్ ప్రభుత్వరంగ మందుల కంపెనీలను అమ్మకానికి పెట్టింది. అందువలన మందుల సరఫరా కోసం ప్రైవేటు రంగంపైనే ఆధారపడవలసి వచ్చింది. మోడీ ప్రభుత్వం కేటాయించిన రూ 1,200 కోట్లు 1.53 లక్షల హెచ్ డబ్ల్యుసి ల ద్వారా ప్రాథమిక ఆరోగ్య రక్షణ పేరుతో ప్రైవేటు మందుల కంపెనీలను పోషించడానికి ఉపయోగ పడ్డాయి.

ఆరోగ్య వ్యవస్థకార్పొరేటీకరణ

అంతేకాదు, మోడీ ప్రభుత్వం బీమా, ఆస్పత్రుల ప్రైవేటీకరణ, మందుల అమ్మకాల ప్రైవేటీకరణతో ఊరుకోలేదు. అమెజాన్, వాల్మార్ట్ వంటి ఇ-రిటైల్ వ్యాపారులకు మందుల అమ్మకాలకు అనుమతులిచ్చింది. దీంతో మందులు రిటైల్గా అమ్ముకునే 7.5 లక్షల మంది వ్యాపారులు తమ ఉపాధిని కోల్పోయారు. అంతేకాదు, ఒక్కొక్క మందుల దుకాణంలో పనిచేస్తున్న ఇద్దరు లేక ముగ్గురు జీతగాళ్ళు కూడా తమ ఉపాధిని కోల్పోయారు. అందువలన 2017 మే 30న వారందరు సమ్మె చేశారు.

ఉన్నత విద్యను ప్రైవేటీకరించాలన్న ఉద్దేశంతోనే మోడీ ప్రభుత్వం మెడికల్ కౌన్సిల్ అఫ్ ఇండియా స్థానంలో నేషనల్ మెడికల్ కమిషన్ బిల్ని ప్రవేశ పెట్టింది. దీనికి వ్యతిరేకంగా 2018 జనవరి 2న 3 లక్షల మంది డాక్టర్లు 12 గంటలు దేశవ్యాప్తంగా సమ్మె చేశారు. ఆ రోజును బ్లాక్ డేగా ప్రకటించారు. ప్రైవేటు ఆసుపత్రులతో సహా అన్ని ఆసుపత్రులలోను రోగులను చూసేందుకు నిరాకరించారు. నేషనల్ మెడికల్ కమిషన్ని నిరాకరించారు. ఇందుకు ప్రధానంగా ఐదు కారణాలు చెప్తున్నారు.

1. మెడికల్ కౌన్సిల్ అఫ్ ఇండియా ఒక ఎన్నికయిన వ్యవస్థ. రాష్ట్రాలు, విశ్వవిద్యాల

యాలు ఎన్నికలలో పాల్గొంటాయి. అవే వైద్య విద్యను, ప్రాక్టీస్ని స్వయంగా నియంత్రించు కుంటాయి. కానీ నేషనల్ మెడికల్ మిషన్ ఒక నియమించబడిన వ్యవస్థ. ఇది కేంద్ర ప్రభుత్వ ఆధ్వర్యంలో ఒక బోర్డుని నియమించడం ద్వారా పనిచేస్తుంది.

2. ఒక మెడికల్ కాలేజీని స్థాపించాలంటే ఎంసిఐ అనుమతి కావాలి. కానీ ఎన్ఎంసిలో అటువంటి అనుమతులు ఏమీ అక్కర్లేదు.

3. ప్రతిపాదిత ఎన్ఎంసి లో ప్రైవేటు మెడికల్ కాలేజీలలో ఇప్పుడున్న మేనేజిమెంట్ కోటాను 15 శాతం నుండి 60 శాతంకు పెంచారు. ప్రభుత్వం నియంత్రించే కోటా 85 శాతం నుంచి 40 శాతానికి పడిపోతుంది. ఫీజు యాజమాన్యం ఇష్టానుసారం మీద ఆధార పడి ఉంటుంది. ఇది ఎస్సీ, ఎస్టి, అర్థికంగా వెనుకబడిన తరగతులకు నష్టదాయకం.

4. ప్రతిపాదిత ఎన్ఎంసి ప్రకారం ఏ విదేశీ డాక్టర్ అయినా మన దేశంలో ప్రాక్టీస్ చేయవచ్చు. ఎటువంటి ఆటంకాలు ఉండవు. అదేసమయంలో ఇండియన్ మెడికల్ డిగ్రీ పొందిన వారు మాత్రం ప్రాక్టీస్ చేయడానికి లైసెన్స్ కోసం పరీక్ష రాయాల్సి ఉంటుంది. అంటే స్వదేశీ డాక్టర్లకు ఒక నియమం, విదేశీ డాక్టర్ల కి ఒక నియమం. అంటే ద్వంద్వ ప్రమాణాలు ఉంటాయన్నమాట.

5. ఎన్ఎంసి ఆయుర్వేదం, హోమియోపతి, యోగ, యునాని, నేచురోపతి మొదలైన వైద్య విద్యలు చదివిన వారు ఒక బ్రిడ్జ్ కోర్సు తీసుకుని అలోపతి వైద్యం చేయవచ్చు అని చెబుతున్నది. ఇది నష్టదాయకం. లంచాలిచ్చిన మందుల కంపెనీలను శిక్షించడానికి ఎటువంటి చట్టం లేదు. 2016 ఫిబ్రవరి 3 న లక్ష మంది మెడికల్ రిప్రజెంటేటివ్స్ సమ్మె చేశారు. వారి ఉద్యోగులకు సంబంధించిన డిమాండ్లతో పాటు మందుల ధరలు తగ్గించాలని, తయారీ ఖర్చుల ఆధారంగా మందుల ధరలు నిర్ణయించాలని,

అత్యవసర మందులపై జిఎస్టీని తొలగించాలని, ప్రభుత్వ రంగ మందుల కంపెనీలను తిరిగి నెలకొల్పాలని, 1954 మందుల చట్టం ప్రకారం, 1994 లోని సుప్రీంకోర్టు 5 సభ్యుల కాన్స్టిట్యూషన్ బెంచ్ తీర్పుకి అనుగుణంగా లంచాలిచ్చే మందుల కంపెనీలపై చర్యలు తీసుకోవాలని డిమాండ్ చేశారు.

దేశంలోని మెడికల్ ప్రాక్టీషనర్స్ అందరూ లంచగొండులని మందుల కంపెనీల నుండి లంచాలు తీసుకుంటున్నారని 2018 ఏప్రిల్ 15-23 మధ్యలో లండన్ నుండిమన ప్రధానమంత్రి ప్రకటించారు. వారిపై చర్యలు తీసుకోవడానికి ఎంసిఐ నిబంధనలు ఉన్నాయి. కానీ లంచాలిచ్చే మందుల కంపెనీలపై చర్యలు తీసుకోవడానికి ఎటువంటి చట్టాలు లేవు. ఈ సంగతి అడిగితే మోడీ ఈజ్ అఫ్ డూయింగ్ బిజినెస్ పేరుతో లంచాలు ఇచ్చేవారిపై చర్యలు తీసుకునే చట్టాలు చేయ నిరాకరిస్తున్నారు.

మందుల ధరల నియంత్రణ

ఇరవైయేళ్లు పార్లమెంటు లోపల, బయట చర్చించిన తర్వాత 1970, ఇండియన్ పేటెంట్ చట్టం రూపొందించబడింది. దీని ప్రకారం మందుల ధరలపై నియంత్రణ విధించారు. 1975 లో హాథీ కమిటీ, మందుల ఉత్పత్తులపై పేటెంట్లు ఉండకూడదని సిఫారసు చేసింది. అత్యవసర సరుకుల చట్టంలోని 3వ విభాగం కింద ది డ్రగ్ కంట్రోల్ ప్రెస్ ఆర్డర్ 1979 లో జారీ చేయబడింది. ఉత్పత్తి ధరల ఆధారంగా మందులను 3 కేటగిరీలుగా విభజించారు. 1. అత్యవసర మందులు 2. ముఖ్యమైన మందులు 3. మిగిలిన మందులు ఉన్నాయి - వీటిని 40 శాతం, 55 శాతం, 100 శాతం ఉత్పత్తి ధరలకన్నా ఎక్కువకి అమ్మవచ్చు. ఎక్స్ యిజ్ పన్ను అదనం. రిటైలర్ 16 శాతం అదనంగా కలుపుకుని అమ్మవచ్చు.

కేల్కర్ కమిటీ సిఫారసుల కనుగుణంగా 1987 డిపిసిఓ ఇవ్వబడింది. దీంతో ఒకటి రెండు క్యాటగిరీలలో ఉన్న చిట్టాని తగ్గించడమే కాదు ధరల నియంత్రణల నుండి తొలగించారు కూడా. డబ్ల్యూటిఓ, మర్రకేష్ సమావేశం ముగిసిన తరువాత నయా ఉదారవాద విధానాల కనుగుణంగా ఉత్పత్తులపై పేటెంట్ లకు ఒప్పుకున్నారు. తర్వాత 1995లో ఈ చట్టాలను మరింత నీరుగార్చారు. అత్యవసర మందుల చిట్టాను 170 నుండి 76కు తగ్గించారు. వీటిపై మాత్రమే ధరల నియంత్రణ ఉంటుంది.

ఉత్పత్తి ధర కంటే 100 శాతం, అదనంగా ధరలను నిర్ణయించగల మందుల చిట్టాను పొడిగించారు. 2013 లో ఇచ్చిన డిపిసిఓ

అంతకు ముందు ఇచ్చిన దానికి పూర్తిగా భిన్నంగా ఉంది. 2003 మార్చిలో సుప్రీంకోర్టు రెండు కొత్త దిశానిర్దేశాలు చేసింది. 1.మందుల ధరలు నియంత్రణ 2.అత్యవసర మందుల చిట్టా తయారుచేయడం. ఈ నిర్దేశానికనుగుణంగా ప్రభుత్వం జాతీయ అత్యవసర మందుల చిట్టాను తయారు చేసింది. ఒకటి లేదా ఒకటికన్నా ఎక్కువ మిశ్రమ మందులు గల 348 మందులను గుర్తించి డిపిసిఓ 2013లో సమర్పించింది. కానీ మందుల ధరలను నిర్ణయించే పద్ధతిని మార్చివేసింది. ఇదివరకు ఉన్న ఉత్పత్తి ధరలకు బదులుగా మందుల ధరలు మార్కెట్లో మొత్తం అమ్మకాలలో 1 శాతం, కన్నా ఎక్కువ ఉన్నటువంటి అన్ని కంపెనీల మందుల ధరలు, జెనెరిక్ మందుల ధర కలిపి సరాసరి మందుల ధర నిర్ణయించాలి. దానికి 16 శాతం చిల్లర అమ్మకందారుల లాభాన్ని కలిపి ఎంటర్పైని నిర్ణయించాలి. భారతదేశంలో మందుల ధరలను నిర్ణయించడానికి అమెరికాలోని ఫార్మాన్ 500 లిస్ట్, ఐఎంఎస్ హెల్త్ ధరలను తీసుకుంది. మార్కెట్ ఆధారిత గణాంకాలు ఆయా కంపెనీలలో అందుబాటులో ఉన్న మూలాల నుండి గ్రహించడం జరుగుతుందని క్లాజ్ 9లో పేర్కొన్నారు. ఐఎంఎస్ హెల్త్ ఆ తర్వాతి కాలంలో మరో అమెరికన్ కంపెనీతో కలిసి క్విటీల్స్ ఐఎంఎస్ గా మారిపోయింది. ఇది ఆరోగ్య సమాచార టెక్నాలజీ, క్లినికల్ ట్రయిల్స్, బిటఫార్మాస్యూటికల్స్ అభివృద్ధి చేస్తుంది. వాణిజ్యసేవలను అవుట్ సోర్సు చేస్తుంటుంది. డిపిసిఓ 2013 మరో క్లాజును కూడా చేర్చింది. దీనిప్రకారం మందుల ఉత్పత్తిదారుడు ఏప్రిల్ మాసంలో, అంతకు ముందు ఏడాది హోల్సేల్ సూచికకన్నా, అదనంగా వేసుకుని గరిష్ట రిటైల్ ధరను నిర్ణయించుకోవచ్చు. ఇందుకు ఎవరి అనుమతి పొందవలసిన పనిలేదు. అంతేకాదు, డిపిసిఓ 2013 అంతకు ముందున్న డిపిసిఓ 1995లో ఉన్న ఏ మందుల ధరలను తగ్గించలేదు. పైగా అప్పుడున్న గరిష్ట మందుల ధరలపై నియంత్రణలను తొలగించింది. అత్యవసర మందుల చిట్టాను కుదించింది. పైగా ఇప్పుడు 348 మందులని ఎన్ఎల్ఈఎం చిట్టాలో చేర్చడమే కాక వాటిపై ప్రతి ఏడాది ధరలు పెంచుకోవడానికి అనుమతించింది. ఎన్ఎల్ఈఎం చిట్టాలో ఉన్న 348 మందులను 376 కి 2015లో పెంచింది. ఫలితంగా మందుల ధరలు విపరీతంగా పెరిగిపోయాయి. పైగా డిపిసిఓ 2013లో ఎన్ఎల్ఈఎం కి అవల ఉన్న మందుల ధరలపై ఏ విధమైన నియంత్రణ

“అప్పుడున్న గరిష్ట మందుల ధరలపై నియంత్రణలను తొలగించింది. అత్యవసర మందుల చిట్టాను కుదించింది. పైగా ఇప్పుడు 348 మందులని ఎన్ఎల్ఈఎం చిట్టాలో చేర్చడమే కాక వాటిపై ప్రతి ఏడాది ధరలు పెంచుకోవడానికి అనుమతించింది. ఎన్ఎల్ఈఎం చిట్టాలో ఉన్న 348 మందులను 376కి 2015లో పెంచింది. ఫలితంగా మందుల ధరలు విపరీతంగా పెరిగిపోయాయి.”

Health Insurance
Personal & Caring
The Health Insurance Specialist

లాభాలు దండుకుంటున్న ప్రైవేటు ఆరోగ్యబీమా కంపెనీలు

లేదు. ఇవి మార్కెట్ ధరలకు అనుగుణంగా ఉంటాయి. మోడీ ప్రభుత్వం పేరుకి నియంత్రణ అంటున్నది గాని వాస్తవంలో నియంత్రణలన్నీ పూర్తిగా ఎత్తివేసింది. భారత ప్రభుత్వ ఫార్మాస్యూటికల్ విభాగంలోని ది నేషనల్ ఫార్మాస్యూటికల్ ప్రెసింగ్ అథారిటీ ఇప్పటికి 700 మందుల ధరలకుమాత్రమే గరిష్ట ధరను నిర్ణయించింది. ఇవి వాటి డోసేజీకి అనుగుణంగా బలానికి అనుగుణంగా, డిపిసిఓ 2013 క్లాజ్ 14(1) ప్రకారం ఉన్నాయి. దీనినే మోడీ పేదల కోసం మందులధరలను తగ్గించినట్టు చెప్పుకుంటున్నారు. జిఎస్టి ని నిర్ణయించడంలోనూ దగా జిఎస్టిలో ఇదివరకు ఎక్సైజ్ పన్ను (పరిమాణం-ధర ఆధారంగా స్థిరంగా ఉండేది) వ్యాట్ (రిటైల్ ధరపై ఆధారపడినది) కలిపి ఉండేవి. ఇప్పుడు సిఈడి స్థానంలో సిజిఎస్టి వచ్చింది. ప్రతి ఎంటర్పై ధరతోను ఇది పెరుగుతూ వస్తున్నది. మందుల ధరలు విపరీతంగా పెరుగుతున్నాయి. జిఎస్టి అమలులో మోడీ ప్రభుత్వం దగా చేస్తున్నది. 74 అత్యవసర మందులపై 2017 జులైన ఉన్న రేటు పై జిఎస్టి పడుతుందని నోటిఫికేషన్ ఉంది (12/2012.) కానీ డిపిసిఓ 1995 స్థానంలో డిపిసిఓ 2013 వచ్చింది. ఇందులో అత్యవసర మందులు లేనేలేవు. నిజానికి ఎన్ఎల్ఈఎం

మీద ఆధారపడిన మందులపై ఎక్సైజ్ పన్నును యుపిఎ ప్రభుత్వం, చాలా రాష్ట్ర ప్రభుత్వాలు ఇదివరకు తొలగించాయి. జిఎస్టి అమలుకు ముందు సుప్రీంకోర్టు ఆదేశాల కనుగుణంగా అత్యవసర మందుల పై పన్నులే లేవు. 2013 జులై 29 నోటిఫికేషన్ తో యుపిఎ ప్రభుత్వం ఎన్ఎల్ఈఎంలో ఉన్న 348 మందుల ఫార్ములేషన్స్పై ఎక్సైజ్ పన్నును తొలగించింది. అంతేకాదు ఇతర అనేక మందులపై కూడా ఎక్సైజ్ పన్నును తొలగించింది. 6 శాతం ఎక్సైజ్ పన్నును కొన్ని మందులపై విలువ ఆధారంగా 2012 మార్చి 17, 2013 జులై 29 నోటిఫికేషన్స్ తో వేసింది. కానీ మోడీ ప్రభుత్వం ఈ నోటిఫికేషన్స్ ని రద్దు చేసింది. కనీస జిఎస్టి 5 శాతం, కేవలం 74 మందుల పైనే ఉంది. ఎన్ఎల్ఈఎం లో ఉన్న మందులపై 12 శాతం జీఎస్టి ఉంది. మిగిలిన వాటిపై అంతకంటే మరింతఎక్కువ ఉంది. జిఎస్టి లో 50 శాతం, కేంద్ర ప్రభుత్వానికి పోతుంది. అంటే ఇది వరకు ఎక్సైజ్ పన్ను లేని మందులపై కూడా ఇప్పుడు కేంద్రం పన్ను వసూలు చేస్తున్నది. ఫలితంగా అత్యవసర మందుల ధరలు వెంటనే పెరిగిపోయాయి. నేషనల్ ఫార్మాస్యూటికల్ ప్రెసింగ్ అథారిటీకి గరిష్ట ధరలను పెంచక తప్పడం లేదు. ✽

భారత్ లో మహిళలపై గృహ హింస

సూరజ్ జాకోబ్, శ్రీపర్ణ చటోపాధ్యాయ

భారతదేశంలో గృహహింసకు లోనయిన మహిళలు తమ చేదు అనుభవాలను ఎవ్వరితోనూ పంచుకోరు, ఎవ్వరి సహాయం ఆశించరు. అలా పంచుకున్న వారి అనుభవాలతో ఓ పిరమిడ్ లాంటి నివేదిక తయారుచేశాం. అనధికార మార్గాలు, అనగా పుట్టింటి వారి, స్నేహితుల ద్వారా సేకరించిన సమాచారం బాధితులకనుకూలంగా కొద్ది మోతాదులో లభిస్తుంది. అతితక్కువ శాతం స్వచ్ఛంద సేవా సంస్థలను, పోలీసులను ఆశ్రయిస్తారు. ఈ రెండు మార్గాల ద్వారా తప్ప సమాచారం గణాంకాల రూపంలో లభించడం కష్టం. గృహహింస జరిగే నేపథ్యాలను/ సంఘటనలను లేదా బాధితులకు సహాయం అందే విధానాలను, ఈ వ్యాసంలో పొందుపరచడం జరిగింది.

గృహహింస దుష్పరిణామాలు ఆర్థికంగా, సామాజికంగా, ఆరోగ్యవరంగా కేవలం మహిళలపైనేగాక, కుటుంబంలోని చిన్నారులపై, కుటుంబం మొత్తంపై ప్రభావం చూపుతాయి. ఇది భారతదేశంలో ఓ తీవ్రమైన సమస్య. ప్రతి ముగ్గురు మహిళల్లోనూ ఖచ్చితంగా ఒకరు, జీవితంలో ఏదో ఒక సమయంలో బాధితులవు తున్నారు. చట్టపరంగా “గృహహింస” ఓ నేరం. ఇండియన్ పీనల్ కోడ్ ఐపిసి 1983, సెక్షన్ 498ఎ ప్రకారం, గృహహింస నిరోధక చట్టం 2005 ప్రకారం, గృహహింస క్రిమినల్ నేరంగా భారత రాజ్యాంగం పరిగణిస్తుంది. చట్టపరంగా భద్రత ఉన్నప్పటికీ, ఆధునిక భారతదేశంలో లింగవివక్ష కారణంగా గృహహింస మాత్రమే గాక, భయంకరమైన అత్యాచారాలు సైతం నానాటికి ఉద్యమమవుతున్నాయి. అని సిమిస్టర్డ్ మోహతా 2010లోనే తేల్చిచెప్పారు. గృహహింస, లింగవివక్ష ఆధారంగా జరుగు తున్న అత్యాచారాలను నిరోధించడానికి కుటుంబాలలో మార్పు రాకపోవడం బాధాకరం.

మహిళలను సమానంగా చూడటం దేశ ప్రగతి, అభివృద్ధికి ప్రతీక. మహిళా

సమానత్వమనే బారోమీటర్ ద్వారానే దేశాభివృద్ధి గణించబడుతుంది. ఈ సమస్యను చర్చించా లంటే గృహహింసకు లోనవుతున్న వారి గణాంకాలుండాలి. ప్రాథమికంగా తమపై జరిగే హింసను రిపోర్టు చేయాలి. కానీ భారతదేశంలో ప్రాథమిక దశలోనే రిపోర్టు అందుకునే వ్యవస్థ లేదు. జరిగిన సంఘటన పట్ల యథాలాపన, ఆసుపత్రికి వెళ్లి చికిత్స పొందే క్రమంలో గృహహింస గూర్చి చెప్పలేకపోవడం, అనుమాన స్పద స్థితిలోనే చికిత్స పొందడం మాత్రమే జరుగుతుంది.

భారతదేశంలో బలీయంగా నాటుకు పోయిన, పితృస్వామ్య వ్యవస్థ కేవలం కుటుంబాలకు మాత్రమే పరిమితం కాదు. చట్టంలో సైతం దీని వేళ్లు బలీయంగా నాటుకుని ఉండడం వలన గృహహింస కేవలం కుటుంబాల అంతర్గతవ్యవహారంగానే పరిగణించబడుతుంది. దీనికి ఉదాహరణగా కొన్ని రాష్ట్రాల హైకోర్టు లిచ్చిన “గృహహింస కారణంగా శరీరంపై గాయాలయితే తప్ప పోలీసులు కేసును స్వీకరించ రాదని”లాంటి తీర్పులు దేశంలోని స్థితికి ప్రతీ కలని 2012లోనే రెడ్డి పేర్కొన్నారు. అంతేగాక, “సేవ్ ఇండియన్ ఫ్యామిలీ ఫౌండేషన్” లాంటి సంస్థలు మగవారి హక్కులను కాపాడే వ్యవస్థలు గా గుర్తింపబడుతూ భారత శిక్షాస్మృతి 498(ఎ) ను వ్యతిరేకించడం కూడా ఇందుకు నిదర్శనం.

జరుగుతున్న గృహహింసను ప్రాథమికం గా రిపోర్టు చేయడమంటే మౌనాన్ని వీడటమే! అంతేగాదు.. హింసకు బంధనాలు వేయడమే. రిపోర్టు చేయడమంటే ప్రమాదాన్ని ఆహ్వానించ డమే. ఎందుకంటే ఈ చర్యను కుటుంబాలు హర్షించవు, అంగీకరించవు. పోలీసుల నుండి అవమానాలు ఎదుర్కోవాలి. అంతేగాక గృహ హింస ప్రతీకార దిశలో మరింత తీవ్రతరం అవుతుంది. కుటుంబపరంగా సామాజికంగా, వ్యవస్థాగతంగా, ఎదురయ్యే అననుకూల పరిస్థి తులతో పాటుగా, మానసికంగా ఎదురయ్యే వేద

న ఇవన్నీ కలగలసి సమస్య నుండి బయట పడటాన్ని రకరకాలుగా ప్రభావితం చేస్తాయి.

ఈ గృహహింస విషయంలో నిర్దిష్టమైన స్పష్టత మూడు అంశాలలో ఉండాలి. అవి ప్రప్రథమంగా సహాయం కోరడం, రిపోర్టు చేయడం, ఉన్న సమాచారాన్ని పంచుకోవడం వైద్య విద్యా పరిభాషలో సహాయం ఆశించడం. అంటే ప్రణాళికాబద్ధంగా సమస్యను ఎదుర్కొనే కోణంలో స్పష్టమైన గమ్యం దిశగా సాగటమే.

నేషనల్ ఫ్యామిలీ హెల్త్ సర్వే మూడవ రౌండు (ఎన్ఎఫ్ హెచ్ఎస్-3) ఆధారంగా ముంబైలోని ఓ మురికివాడలోని జాతుల లెక్కల ఆధారంగా గృహహింసకు సంబంధించి ప్రణాళికా బద్ధమైన గణాంకాలను అందించాలన్న లక్ష్యంతో ఈ వ్యాసంలో ప్రయత్నించాం. ప్రధా నంగా గృహహింసను ప్రపంచం దృష్టికి తీసుకు రావడంలోని సమస్యలను చర్చించదలిచాం! ఇది రెండురకాలు. అవి 1. అధికారికంగా జరిగే రిపోర్టు 2. అనధికారికంగా లభించే సమా చారం. అధికారిక సమాచారంలో కుటుంబం, స్నేహితులు, పోలీసులు కలగలసి చాలా విశాల పరిధిలో, ప్రతినిధులలో, స్పష్టమైన అధికారిక లెక్కలతో ఇది నిర్మించబడుతుంది. అంతేగాక గృహహింస రిపోర్టు చేయకపోవడంలోని సమ స్యల కోణాలను సైతం ఈ వ్యాసం చర్చిస్తుంది. ఎన్ఎఫ్ హెచ్-3 సమాచారం ప్రకారం గృహ హింసకు లోనవ్వని మహిళలు భారతదేశంలో లేరు. 74 శాతం ఈ సమస్యను సమాజం దృష్టికి తీసుకురారు. ఎవ్వరితోనూ చర్చించరు. ఇది చాలా తీవ్రస్థాయిలోని సమస్య. అందువలన, గృహహింస రిపోర్టు చేయడం చేయకపోవడం వెనకున్న అంతర్లీనమైన సమస్యలను ఈ వ్యాసం చర్చించదలచుకుంది.

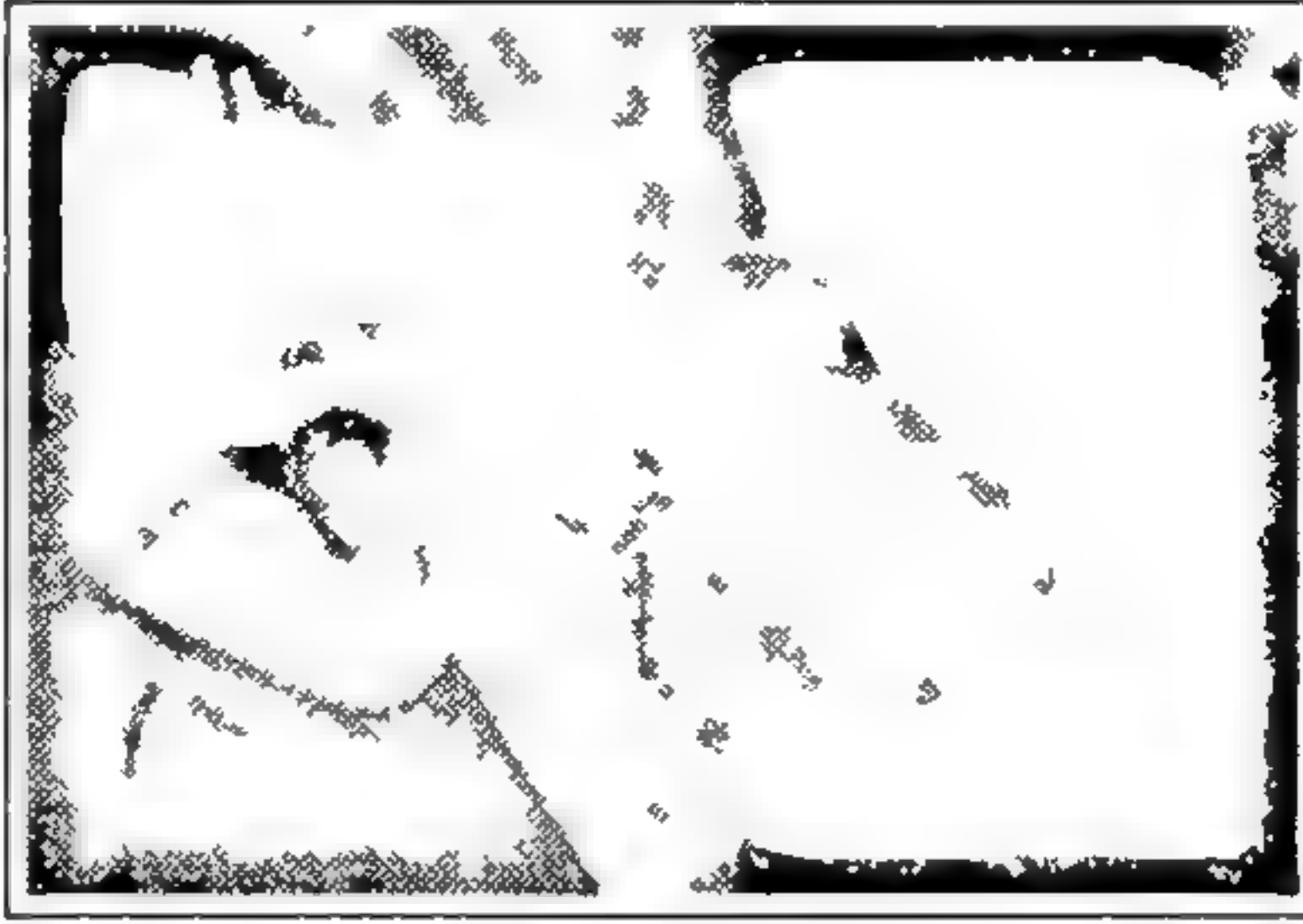
ది పిరమిడ్ ఆఫ్ రిపోర్టింగ్

గృహహింస గూర్చి సహజంగా చాలా తక్కువ సమాచారం అందుతుంది. కుటుంబం, స్నేహితుల ద్వారానే అధిక సమాచారం అందు తుంది. కెనడాకు చెందిన జాన్సన్ 2008లో అందించిన సమాచారం ప్రకారం యునైటెడ్ స్టేట్స్ స్టాటిస్టిక్స్ వారు నిర్వహించిన తొమ్మిది దేశాల “ఇంటర్నేషనల్ వయోలెన్స్ ఎగ్రెస్సెన్స్ ఉ మెన్ సర్వే (ఐవిఎడబ్ల్యుఎస్) వారి నివేదిక వివరాలు ఈ విధంగా ఉన్నాయి. 54 శాతం మంది బాధితులు తమ సమస్యను కుటుంబా ల్లోనూ, 39 శాతం స్నేహితులతోనూ లేదా ఇరుగు పొరుగువారితోనూ 17 శాతం మంది తాము నివసించే సమాజంలోని సాంఘిక సంక్షేమ సంస్థలతోనూ, 12 శాతం మంది పోలీసు వారికి తెలియజేస్తారు. వరల్డ్ హెల్త్ ఆర్గనైజేషన్ వారు సైతం ఇంచుమించు ఇలాంటిదే మరో నివేదిక 2005లో గార్నియా, మొరేనో

వారి ద్వారా ప్రచురించారు. దీని ప్రకారం కేవలం 13 శాతం మంది మహిళలు మాత్రమే గృహహింస నుండి బయటపడటానికి సహాయం అర్థిస్తున్నారు. ఇది కూడా వారి కుటుంబం, స్నేహితుల ప్రోత్సాహం వలననే!

గృహహింసకు లోనయిన మహిళలు, తొలుతగా తమ తల్లిదండ్రుల నుండి సహాయాన్ని అర్థిస్తారు. అధికారిక లెక్కల ప్రకారం పరిశీలించినా కోర్టులు, కౌన్సిలింగ్ సెంటర్ల ద్వారా పరిగణనలోకి వచ్చే బాధితులు సైతం, తమ కుటుంబ వ్యవస్థలోనే ఇమడాలనుకుంటున్నారు తప్ప భర్తనుండి విడిపోవడమో, విడాకులు కోరడమో చేయడం లేదు. ముంబైలో 2013లో నిర్వహించిన క్షినికల్ స్టడీ ద్వారా వెలువడిన ప్రధానాంశం. “గృహ హింసకు సంబంధించిన సమాచారం వెలువరచడానికి మహిళలు ముందుకు రారు. వారి బాధలు కేవలం స్నేహితుల ద్వారా, అధికశాతం పుట్టింటి వారి ద్వారానే వెలువడతాయి. దీనికి ప్రధాన కారణం, సామాజిక అవమానాలు, తప్పు ఎవరిదైనా మహిళలపైనే నిందారోపణలు చేయడం, స్నేహితులు, ఇరుగుపొరుగు చిన్నచూపు చూస్తారన్న అభద్రతా భావం వలన దాక్షిణ్యకు తమ సమస్యలు వెల్లడించినప్పటికీ, సమాజం ముందు మహిళలు నోరు విప్పరు. “బాధిత మహిళలకు అండదండగా ఇరుగుపొరుగు సహకరిస్తారు. కానీ అది కేవలం ఆ మహిళ తప్పు లేదన్న భావన కలిగితేనే.” 2015లో స్పెల్ రోడ్ ఢిల్లీలోని - అల్పదాయ వర్గ మహిళలపై ఓ సర్వే నిర్వహించగా, వెలువడిన ఫలితం ప్రకారం” బాధిత మహిళ తమ ఇంట తాత్కాలిక రక్షణ కోరిన సమయాలలోనూ, లేదా ఆమె హింస భరిస్తున్న సంఘటనను ప్రత్యక్షంగా చూసినప్పుడో, గృహహింసకు సంబంధించిన విషయాలలో సాక్షులుగా ముందుకు రావడం, బాధితులకు మానసిక అండదండగా నిలబడడం, అవసరార్థం సలహాలివ్వడం జరుగుతుంది. “జరిగిన సంఘటన గూర్చి చట్టపరిధిలోకి గృహహింస బాధితులు ప్రవేశిస్తే అందులో మొదటగా కుటుంబం ఉండగా, చివరలో పోలీసులుంటున్నారు.” ఇక్కడ కుటుంబమంటే కేవలం ‘పుట్టిల్లు’ మాత్రమే! తోడబుట్టినవారు. అత్తింటివారు ఈ సమూహంలో లేకపోవడం విశేషం. పరిచయస్థులు, స్నేహితులు, ఇరుగు పొరుగు, సమాజంలోని సన్నిహితులు, పనిచేసే ప్రాంతంలోని సహోద్యోగులు. మహిళా మండలు లు లాంటి సామాజిక సంస్థలు సైతం పోలీసుల పరిధిలోకి రాక ముందే రాజీ చేసి, కుటుంబాలను కలిపి ఉంచే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు.

“సర్వేలో పాల్గొన్న 21,207 మంది మహిళలు కూడా ఏదో ఒక రూపంలో గృహహింసకు లోనయిన వారే! వీరిలో 75 శాతం మందికి ఏ రూపంలోనూ సహాయం లభించలేదు. అధిక శాతం మందికి పుట్టింటి నుండే సహాయం లభిస్తుంది. వాస్తవానికి 19 శాతం మంది మహిళలకు పుట్టింటి నుంచీ ఎలాంటి సహాయ సహకారం అందకపోవడం విశేషం.”

డబ్ల్యూహెచ్ఓ వారి లెక్కల ప్రకారం 28 శాతం మంది తాము అనుభవిస్తున్న గృహహింస గూర్చి ఎవ్వరితో ఒక్కమాటకూడా చెప్పుకోరు. కుటుంబం స్నేహితులు, చట్టం, వేటితోనూ తమ అవస్థ గురించి చెప్పరు. పెద్ద కుటుంబాలలో సైతం ఇదే పరిస్థితి ఎందుకని మహిళలు గృహ హింస పట్ల నోరు మెదపడం లేదు?

దీనికి ప్రధానంగా అనేకానేక కారణాలున్నాయి. మొదటిది ఆత్మాభిమానం లేకపోవడం, మహిళలు తమ స్వీయ గౌరవాన్ని నిలుపులేక పోవడం, ఇతరులపట్ల నమ్మకం లేకపోవడం, ఆశలేకపోవడం, అన్నింటికీ మించి కారణభూతులైన వ్యక్తుల నుండి కొత్త సమస్యలు ఎదురవుతాయన్న భయం కారణాలంటారు. వ్యక్తులుగా పంచుకోవడం పక్కనబెడితే సమస్యను వ్యవస్థ పరంగా ఎదుర్కొనాలంటే మరిన్ని కారణాలు, ప్రధానంగా కుటుంబ సమస్యను నలుగురిలో చర్చించడం తప్పుగా భావించడం. వ్యవస్థా పరంగా అత్యంత తక్కువ సహకారం అందడం, చట్టాల పట్ల, అవి అందించే రక్షణ పట్ల అవగాహన లేకపోవడం, పితృస్వామ్య భావజాలమే అన్ని రంగాలలో ప్రతిఫలించడం.

గృహహింసను పదుగురిలో ప్రస్తావిస్తే సమాజం ఆ కుటుంబం పట్ల చిన్నచూపు చూస్తుందన్న భావం కూడా కారణం. “మహిళ సాధికారత” అన్న మాటను వినడానికి సమాజం ఇష్టపడకపోవడం కూడా కారణంగా ఉంది.

పురుషాధిక్యత భారతీయ సమాజంలో ఎంత తీవ్రంగా ఉందంటే పుట్టింటివారు సైతం సమస్య ఎదుర్కొంటున్న మహిళనే సర్దుకోమని

చెబుతారు. 2012లో చౌదరి, కనకరత్నం తమ నివేదికలలో చట్టపరమైన సహాయాన్ని అందుకోవడంలో సైతం బాధిత మహిళలను అనుమానంగా చూడటం వలన కూడా వారు ముందుకు రావడం లేదు.

గృహహింస బాధితులు తమ సమస్యలు వైద్యసిబ్బందిలో సైతం చర్చించడానికి సిద్ధంగా లేరు.

నివేదికల సమాచారం ఆధారంగా విశ్లేషణ

ఎన్ఎఫ్హెచ్ఎస్-3 లెక్కల ప్రకారం దాదాపు 20,000 మంది మహిళలను భిన్న మార్గాలలో గృహహింస గూర్చి ప్రశ్నించగా 31 శాతం మాత్రం స్పందించారు. “గృహ హింసకు లోనవుతూ- మీరెందుకు సహాయాన్ని అర్థించరు” అని ప్రశ్నించగా “ఎవరినుండి సహాయం అందుకోగలం? అంటూ తిరిగి వారే ప్రశ్నించడం గమనార్హం. సర్వేలో పాల్గొన్న 21,207 మంది మహిళలు కూడా ఏదో ఒక రూపంలో గృహహింసకు లోనయిన వారే! వీరిలో 75 శాతం మందికి ఏ రూపంలోనూ సహాయం లభించలేదు. అధిక శాతం మందికి పుట్టింటి నుండే సహాయం లభిస్తుంది. వాస్తవానికి 19 శాతం మంది మహిళలకు పుట్టింటి నుంచీ ఎలాంటి సహాయ సహకారం అందకపోవడం విశేషం. అత్తింటి వారి నుండి 9 శాతం, పరిచయస్థుల ద్వారా 6 శాతం, చట్టపరంగా కేవలం 1 శాతం సహాయం మాత్రమే అందడం గమనార్హం. గృహహింస తీవ్రస్థాయికి చేరినప్పుడు తమ సమస్యను చెప్పుకుంటారు కానీ సమస్య చాలా స్వల్పంగా భావించినప్పుడు అస్సలేవ్వరూ నోరు మెదపరు. కేవలం 1.48 శాతం మహిళలు మాత్రం సమస్య అత్యంత తీవ్రమైనప్పుడు మాత్రమే పోలీసుల వద్దకు వెళతారు.

నివేదికలో విధానాలను అర్థం చేసుకోవడం

ఎన్ఎఫ్హెచ్ఎస్-3 లాంటి నివేదికలు గృహహింసకు సంబంధించి అందించిన సమాచారం కొన్ని పరిధులకు లోబడి ఉంది.

“నిజమే.. అతను రోజూ నన్ను హింసిస్తాడు. శరీరంపై గాయాలు సైతం స్పష్టంగానే కనిపిస్తున్నాయి. గతంలో కొట్టిన దెబ్బల వల్ల ఏర్పడ్డ గాయాల తాలుకా మచ్చలే ఇవి!” అంటూ శరీరంపై గాయాల ఆనవాళ్లు చూపించింది. “ఈ కారణంగా మీరు డాక్టరుని సంప్రదించారా” అని ప్రశ్నించగా, “లేదు ఎందుకంటే కుటుంబ పరంగా నాకు ఎలాంటి సహకారం లేదు. తల్లిలేదు. తండ్రిలేదు.. మా మేనత్త ఎంతకాలం నాకు అండగా నిలబడ గలదు? 99

అందువలన 2005-06 మధ్యకాలంలో ఛటో పాథ్యాయ అనే రచయిత ఈశాన్య ముంబైలోని వెనకబడిన వర్గాల వారు నివసించే కొన్ని ప్రాంతాలలో గృహహింసకు సంబంధించి సేకరించిన గణాంకాలను పరిశీలిద్దాం.

1400 కుటుంబాలు నాలుగు హౌసింగ్ సొసైటీలలో నివసిస్తున్నారు. ఒక్కొక్క సొసైటీ పరిధి 200-500 ఇళ్ళు కాగా కేవలం 52 మంది మహిళలు మాత్రం అధ్యయనంలో సహకరించడానికి ముందు కొచ్చారు. పాల్గొనేవారికి సంబంధించిన ఎలాంటి సమాచారం, ఏ రూపం లో వెల్లడించబోమన్న నిర్దిష్ట హామీ తర్వాతనే వారు సహకరించారు. అసలు పేర్లు, వారిని గుర్తించే సంబంధిత సమాచారం ఏమాత్రం వెల్లడించలేదు.

28-52 సంవత్సరాల మధ్య వయస్సులో నున్న ఈ మహిళలు దాదాపు అందరూ శారీరక, మానసిక వేదనకు లోనయిన వారే! కేవలం ఒక్కరు మాత్రమే పోలీసులకు ఫిర్యాదు చేశారు. చిత్రమైన విషయం ఏమనగా దాదాపు అందరూ తమ సమస్యను తొట్టతొలుత పుట్టింటి వారితోనే చెప్పుకున్నారు. 28 మందిలో 20 మంది మహిళలు అత్తింటి వారితో తమ గోడు చెప్పుకోగా కేవలం ఇద్దరికి మాత్రమే సానుభూతి లభించింది. కేవలం ఒకే ఒక్క మహిళ పోలీసులకు ఫిర్యాదు చేసింది. అది కూడా చట్టపరమైన ఫిర్యాదుగా వారు స్వీకరించలేదు. కేవలం మౌఖికంగానే స్వీకరించారు. మహిళను సరిదిద్దే వ్యవస్థగా, అదుపు తప్పిన వారిని గాడిలో పెట్టే అస్త్రంగా గృహహింసను భావించడం దౌర్భాగ్యం.

ఈ సమాచారం, పిరమిడ్ లోని సమాచారంతో సరిపోలడం గమనార్హం. గృహహింసకు సంబంధించిన ఫిర్యాదులగూర్చి ఈ నివేదిక తేల్చిన అంశాలు.

1. సమస్య మొదట పుట్టింటివారికే తెలుస్తుంది. వారినుండి సహాయ సహకారాలు అందినట్లయితే, అధికార వర్గాల దృష్టికి సమస్య వచ్చే అవకాశాలు ఎక్కువ. పుట్టింటినుంచే

సహకారం అందని సమయంలో, మరీ ముఖ్యంగా పితృస్వామ్య భావజాలం బలంగా ఉన్న పుట్టిళ్లలో వివాహ వ్యవస్థ గూర్చి, భర్త యొక్క ప్రత్యేకత గూర్చి, విడిపోయినట్లయితే సమాజం నుండి ఎదుర్కోవలసిన అవస్థల గురించి అధిక ఒత్తిడి ఉంటుంది.

ఈ నివేదిక అందించిన మరికొన్ని ఆసక్తికర అంశాలు ఏమనగా అధికారికంగా ఫిర్యాదు చేయాలంటే అడ్డువచ్చే అంశాలు. ప్రధానంగా అధికారులపట్ల విశ్వాసం లేకపోవడం. మరీ ముఖ్యంగా పోలీసుల పట్ల నమ్మకం లేకపోవడం. సామాజిక సంస్థలు, మహిళా మండళ్లు ఈ దిశగా సహకరించినప్పటికీ వాటి పరిధి, బాధితులకు మనోధైర్యానిచ్చి, అధికారులకు ఫిర్యాదు అందే వరకూ సహాయం చేయడంలో లోపాలు. అయితే ఈ సంస్థలు తమతమ సిద్ధాంతాలకు, వాటిని అనుసరించే వ్యక్తులకు పరిమితమై పనిచేస్తాయి. అంటే గృహహింస సమస్య కూడా సిద్ధాంతాల పరిధిలోనిదే. అందువలననే అధిక శాతం మహిళలు, మరీ ముఖ్యంగా మైనారిటీ వర్గ మహిళలు వీటి జోలికేపోరు. కొన్నికొన్ని కులాల్లో, మతాల్లో మహిళలపై చేయి చేసుకోవడం తమకు లభించిన హక్కుగా భావించడం కూడా వాస్తవం. అదుపు తప్పుతున్న భార్యను సరిదిద్దే కర్తవ్యం భర్తది అని గృహహింసను మన సమాజం సమర్థించటం శోచనీయం.

అధికారికంగా ఫిర్యాదు చేయడం

అనధికారికంగా ఫిర్యాదు చేయడంలో బాధితులు అనుసరిస్తున్న మార్గాలను ఈ విభాగంలో పరిశీలిద్దాం.

ఫిర్యాదు చేసే సమయంలో పుట్టింటివారి సహకారం లోపించడం: ఏ సమస్య అయినా చెప్పుకోవడంలో/ పంచుకోవడంలో, మహిళకు తొలి మార్గం పుట్టిల్లు. ఈదిశగా కొన్ని ఉదాహరణలు చూద్దాం. 50 లో పడిన ప్రీతికి, తన సమస్యను చర్చించడానికి పుట్టిల్లే ప్రధానం.. వారి సహాయం లేకుంటే ఫిర్యాదు అధికారికంగా నమోదు చేసుకునే ఆధారమే ఆమెకు లేదు. భర్త

కేవలం మానసిక హింసేగాక, శారీరకంగా సైతం హింసించడం వలన శరీరంపై బలమైన గాయాలే తగిలాయి అయితే ఈ సమస్యను చెప్పుకోవడానికి ఆమెకు పుట్టిల్లే లేదు కారణం ఆమె వివాహమైన కొద్ది కాలానికే తల్లిదండ్రు లిద్దరూ మరణించారు. తోడబుట్టిన సోదరికి, ఆమెకు సత్సంబంధాలు లేవు. కొద్దో గొప్పో సహకారం అందించగలిగే బంధువు మేనత్త మాత్రమే ఆమె వివాహం చేసుకున్న వ్యక్తి అన్యమతస్థుడు. ఆ కారణంగా మేనత్త సహకారం సైతం నామమాత్రం.

ఇదే విషయాన్ని కాస్త లోతుగా పరిశీలిస్తూ ప్రశ్నించగా “నిజమే.. అతను రోజూ నన్ను హింసిస్తాడు. శరీరంపై గాయాలు సైతం స్పష్టంగానే కనిపిస్తున్నాయి. గతంలో కొట్టిన దెబ్బల వల్ల ఏర్పడ్డ గాయాల తాలుకా మచ్చలే ఇవి!” అంటూ శరీరంపై గాయాల ఆనవాళ్లు చూపించింది. “ఈ కారణంగా మీరు డాక్టరుని సంప్రదించారా” అని ప్రశ్నించగా, “లేదు ఎందుకంటే కుటుంబపరంగా నాకు ఎలాంటి సహకారం లేదు. తల్లిలేదు. తండ్రిలేదు.. మా మేనత్త ఎంతకాలం నాకు అండగా నిలబడ గలదు? అందుకే కష్టమో! నష్టమో నేనే భరిస్తున్నాను” అని చెప్పింది.

పుట్టిల్లే ప్రధాన మార్గం:

30 సంవత్సరాల వయస్సున ‘రీటా’కు ముగ్గురు సంతానం. భార్యను వదిలేసి భర్త ముంబై వెళ్లిపోయాడు. వాస్తవానికి ఆమె ఒరిస్సా రాష్ట్రవాసి. భర్త వదిలి వెళ్లిపోగా ప్రస్తుతం ఆమెకు ఓ బంధువు ఆధారంగా ఉన్నాడు. ముగ్గురు పిల్లల్లో ఆఖరివాడు పసిగుడ్డు. ఆమె తల్లిదండ్రులు, సోదరులు ప్రధాన ఆధారం. డబ్బుంతా తాగుడికి ఖర్చుపెట్టి దుర్వాసనాల పాలైన ఆమె భర్త కుటుంబాన్ని పస్తులుపాలు చేసిన క్రమంలో, ఆమె పుట్టింటివారందరినీ సహకారం గూర్చి ఆమె “నా తల్లిదండ్రులు, మా అన్నయ్యలిద్దరూ నన్ను వదిలిపెట్టలేదు. ఆమె నా చిన్నచెల్లి, చిన్న కూతురు, ఎన్ని ఇబ్బందులెదురైనా, ఆమెను పోషించడంమా బాధ్యత అంటూ నన్ను నా పిల్లలను పోషించడమే గాక ఒకరోజు నా భర్తతో గొడవపడి నా సోదరుడు అతన్ని కొట్టాడు కూడా” అంటూ వివరించింది.

అధికశాతం మహిళలు గృహహింసకు లోనయ్యి పుట్టింటికి రావాలంటే తమ తల్లిదండ్రులు తమను భారంగా భావిస్తారన్న ఆందోళనకు లోనవుతారు. మరీ ముఖ్యంగా తమ సంతానభారం వలన సమస్యను కేవలం తమకే పరిమితం చేసుకుంటారు.

ఉదాహరణకు 35 సంవత్సరాల సచీహ్ ఓ ఇంట్లో పనిమనిషిగా చేస్తుంది. ఆమెకు ముగ్గురు బిడ్డలు. ఆమె భర్త మరణానికి ముందు రోజూ తాగి వచ్చి ఆమెను శారీరకంగా హింసించేవాడు. ఆమె తల్లిదండ్రులు పేదవారు. తండ్రికి వృద్ధాప్యం సోదరుడు కూడా తాగుబోతే! అతను తల్లినే సరిగ్గా చూసుకునేవాడు. అలాంటి కుటుంబం నుండి కూడా పుట్టిల్లుగా బట్టి సచీహ్ సహాయం అర్థించింది. అందుకామె తల్లి "మీరు పగలంతా బాగానే ఉంటారు. సాయంత్రం సమస్యతో వస్తారు. మీరు రావడం వలన రాత్రి మూడు నిద్రభంగం కలగడమే గాకుండా ఇంట్లో స్థలం కూడా చాలడం లేదు.. అక్కడే నువ్వు సర్దుకుని బ్రతకవచ్చుగదా" అంది. అందువలన, భర్త తాగివచ్చి తన్నినా, బిడ్డలతో గుమ్మం బయట దుప్పటి కప్పుకుని, ముగ్గురు బిడ్డలతో వాకిట్లోనే రాత్రి తెల్లారే వరకూ గడిపేది తప్ప పుట్టింటికి వెళ్లేది కాదు." భర్త మరణం తర్వాత తన బిడ్డలను పోషించుకుంటూ తన ఇంట్లోనే ఉంటుంది. అడపాదడపా అవసరాన్ని బట్టి మాత్రమే పుట్టింటి గడప తొక్కుతుంది.

అధికారిక ఫిర్యాదులు చేయడంలో అడ్డంకులు : భారతదేశంలో పేదలకు పోలీసులతో సంబంధాలు క్లిష్టంగా ఉన్నాయి. రాజ్యం ఏర్పరిచే నిబంధనలనే పోలీసులు అనుసరిస్తారు. పేదల గృహాలు, ఆస్థులు అవసరార్థం ధ్వంసం చేస్తారు తప్ప, తగు నష్టపరిహారం చెల్లించరు. 2015లో కస్టడిలోని మహిళలపై అత్యాచారాలు సైతం మరో కోణం. అందువలన గోటితో పోయేది గొడ్డలితో ఎందుకన్న సామెతలాగా గృహ హింస జరిగినా అధికశాతం మహిళలు మౌనాన్నే ఆశ్రయిస్తున్నారు.

25 సంవత్సరాల ఉమ కులాంతర వివాహం చేసుకుంది. అతడు తరచూ ఆమెపై చేయిచేసుకుంటాడు. కానీ ఆమె ఎవ్వరికీ ఫిర్యాదు చేయదు. ఎందుకంటే ఆమె దృష్టిలో పోలీసులు, లాయర్లు, విడాకులు అన్నీ చెడ్డవే! అలా ఎందుకు భావిస్తున్నారని ప్రశ్నించగా, ఆమె సమాధానం ఇలా ఉంది.

"నిజంగా నా దృష్టిలో అవి చెడ్డవే! తాగుడు ప్రభావం తగ్గిన తర్వాత అతని మనస్సు శాంతిపడిన అనంతరం, ఇరువురం కూర్చుని సమస్యను చర్చించుకుంటే పరిష్కారం లభిస్తుంది తప్ప చట్టపరంగా కాదు. అందుకే అతను నాపై హింసకు దిగినప్పుడు నేను పుట్టింటికి వెళతాను. రెండు రోజులుండి వచ్చేస్తాను తప్ప ఎవ్వరికీ చెప్పను. అతని కోపం దిగిన తర్వాత ప్రశాంతంగా ఉన్నప్పుడు నా వాదన వినిపిస్తాను".

“ఈ నివేదికలో సైతం అధికశాతం మహిళలు ఇదే ఆలోచనతో ఉన్నారు. సమస్య తీవ్రమైనప్పుడు పుట్టింటిని ఆశ్రయిస్తారు. మరీ భరించలేనప్పుడు మాత్రమే మరో వివాహం చేసుకుంటారు. లేదా కొందరు ఆత్మహ్యతతో జీవితం ముగిస్తారు. సర్వేలో పాల్గొన్న దాదాపు అందరు మహిళల మనోగతం పోలీసుల పట్ల ఒక్క తీరుగానే ఉంది. ఎవ్వరూ పోలీసులను నమ్మడం లేదు. 99

కుతుబుల్లాపూర్ మండలం దుండిగల్ లో కట్నం కోసం భార్యను వేధిస్తున్న భర్త

ఈ నివేదికలో సైతం అధికశాతం మహిళలు ఇదే ఆలోచనతో ఉన్నారు. సమస్య తీవ్రమైనప్పుడు పుట్టింటినాశ్రయిస్తారు. మరీ భరించలేనప్పుడు మాత్రమే మరో వివాహం చేసుకుంటారు. లేదా కొందరు ఆత్మహ్యతతో జీవితం ముగిస్తారు. సర్వేలో పాల్గొన్న దాదాపు అందరు మహిళల మనోగతం పోలీసుల పట్ల ఒక్క తీరుగానే ఉంది. ఎవ్వరూ పోలీసులను నమ్మడం లేదు. పోలీసుల వైఖరి నమ్మబుద్ధి కాదని, ఎవరు లంచం ఇస్తే వారి తరపున వకుల్ తీసుకుంటారని, పోలీసుల ప్రవేశం వలన నమాజంలో కుటుంబ గౌరవం పలచబడుతుందని తేల్చి చెప్పారు. అధికశాతం మహిళలు ఆర్థికంగా భర్తపై ఆధారపడి ఉండడం మరో సమస్య. విడాకుల వలన సమస్య తీరదనే ఇంచుమించుగా అందరి అభిప్రాయం. మహిళా సంఘాల సహకారం బాధిత మహిళ కున్నప్పటికీ గృహహింస కారణంగా విడాకులకు మాత్రం మహిళలు అంగీకరించడం లేదు.

సామాజిక సంస్థల/ స్వచ్ఛంద సంస్థల పాత్ర: గృహహింస బాధితుల సమస్యను పరిష్కరించడంలో మహిళా మండలాల పాత్ర గూర్చి చాలామంది మహిళలకు ప్రాథమిక అవగాహన కూడా ఉండదు. సహజంగా

మహిళా మండళ్లు కుటుంబ తగాదాల విషయంలో మధ్యవర్తులుగా వ్యవహరిస్తారు. మహిళలకు భిన్న అంశాలలో శిక్షణనిచ్చి ఆర్థిక స్వావలంబన దిశగా వారు అడుగులు వేసే స్థైర్యానిస్తారు. స్త్రీలకు రకరకాల పోటీలు ఏర్పాటుచేసి విజేతలకు బహుమతులిస్తారు. అంతేగాక ఎన్నికల సమయంలో మహిళలను చైతన్య వంతులను చేస్తారు.

ఉదాహరణకు దుర్గ, మరాఠీ మహిళ. ఆమెకు ఇద్దరు బిడ్డలు. నిత్యం తాగుడుకు అలవాటుపడ్డ ఆమె భర్త, వ్యసనాన్ని వదలక పోవడం వలన అతని ఆరోగ్యం చెడింది. దుర్గ అవకాశం లభించినప్పుడల్లా చిన్న చిన్న ఉద్యోగాలు చేసేది. మహిళామండలి కార్యక్రమాలలో పాల్గొనేది. ఆమె పెద్ద కుమారుడి ఆదాయానికి చేదోడు వాదోడుగా ఆమె సంపాదన కూడా తోడయి కుటుంబపోషణ జరిగేది. గృహహింస గూర్చి ప్రశ్నించగా ఒకటి రెండు సందర్భాలలో ఆమె భర్త ఆమెను చెంపదెబ్బలు కొట్టడం గూర్చి చెప్పింది. అయితే మిగిలిన మహిళల మాదిరిగా “భార్యను కొట్టడం భర్త హక్కు” అనే భారతీయ మానసిక ధౌర్యాన్ని నిలదీసింది. తనను కొట్టిన భర్తను ఎదిరించింది” హింసకు లోనయినప్పుడు పుట్టింటికి చేరుకోవడమో, పోలీసులను

●● సాటి మహిళల వేదనను అర్థం చేసుకునే సహృదయత కలిగి ఉండటానికి మరో కారణం స్త్రీలు తమను తాము సాటి మహిళల సమస్య లలో ప్రతిఫలించజేసుకోవడం, విశ్వమానవ సోదరీభావాన్ని కలిగి ఉండడం. ఏది ఏమైనప్పటికీ తమ మధ్యలో నివసించే మహిళలు నిజంగా గృహహింస బాధితులే అన్న భావన బలంగా కలిగితేనే ఇరుగుపొరుగు సాయం చేయడానికి వస్తారు. లేకుంటే ఆమె భార్య అయినా, సోదరి అయినా లేక తల్లి అయినా.. సమాజం పట్టించుకోదు. ●●

అశ్రయించడమోగాక ఎదిరించింది. మహిళా మండలి కార్యక్రమాలలో పాల్గొనడం వలన, స్త్రీగా ఆమెకున్న హక్కులను గూర్చి అవగాహన ఏర్పరుచుకోగలిగింది.

మహిళలందరి విషయంలో ఇది సాధ్యమా? అని ప్రశ్నించితే, అందరికీ ఇది వర్తించదు. కారణం చాలా మహిళా మండళ్లలో అవినీతి చోటు చేసుకోవడం. అధిక శాతం సనాతన ఆచార వ్యవహారాలనే పట్టుకొని వేళ్లాడటం, కేవలం కొందరికి ఆధిపత్యంలోనే వ్యవహారాలు కొనసాగడం, వంటి దుర్లక్షణాలు సైతం మహిళా మండళ్లలో కొనసాగుతున్నాయి. అయితే ప్రాథమికంగా మహిళా మండలులు కార్యక్రమాలలో దుర్గ పాల్గొనడం వలన, ఆమెకు తన హక్కుల పట్ల అవగాహన, తన సమస్యను తానే పరిష్కరించుకోగల సత్తా ఏర్పడింది.

మరో ఉదాహరణగా.. మహిళలతో జరిపిన సంభాషణ చూద్దాం.

ప్రశ్న: భర్త మనస్తత్వం తెలిసి కూడా అతనితో చర్చిస్తే పరిస్థితి మారుతుందా?

జ: మారదు. ఎందుకంటే భర్తలుగా మగ వాళ్లు సమస్యను అర్థం చేసుకోరు.. అయినప్పటికీ చర్చించాల్సిందే.. అప్పటికీ అతను వినకపోతే ఇరుగుపొరుగుకు చెప్పాలి. ఎందుకంటే అతను కొడుతున్నప్పుడు అడ్డువచ్చి అతన్ని పట్టుకుని ఆపేది వాళ్లేగాబట్టి..

ప్ర: ఇరుగుపొరుగు కాపాడుతారా? అలా ఎప్పుడైనా జరిగిందా?

జ: అలాగే జరుగుతుంది. చాలా సందర్భాలలో నిరూపించబడింది.

ప్ర: ఒక వ్యక్తి తాగి వచ్చి కొడుతుంటే అది తప్పని కుటుంబం సభ్యులు చెబుతారా? ఇరుగు పొరుగు చెబుతారు?

జ: ఎప్పుడు సహాయపడేది. సలహా చెప్పేది ఇరుగుపొరుగు మాత్రమే! కుటుంబం ఎప్పుడూ తమ కొడుకువైపే ఉంటారు. కొడుతున్నప్పుడు అడ్డుపడేది, స్త్రీ యొక్క శారీరక మానసిక వేదనను అర్థం చేసుకుని అడ్డుపడేది ఇరుగుపొరుగు

మాత్రమే. “మహిళల పరిస్థితి పట్ల గృహహింసకు అడ్డుపడటంలో ఇరుగుపొరుగు వారి పాత్ర రెండురకాలు. మొదటిది కుటుంబాలు కలసి పక్కపక్కన నివసించడం. రెండవది గొడవలు పబ్లిక్ స్పాస్ న్స్ గా ఉండి, వారి ప్రశాంతతకు సైతం భంగం వాటిల్లడం.

సాటి మహిళల వేదనను అర్థం చేసుకునే సహృదయత కలిగి ఉండటానికి మరో కారణం స్త్రీలు తమను తాము సాటి మహిళల సమస్య లలో ప్రతిఫలించజేసుకోవడం, విశ్వమానవ సోదరీభావాన్ని కలిగి ఉండడం. ఏది ఏమైనప్పటికీ తమ మధ్యలో నివసించే మహిళలు నిజంగా గృహహింస బాధితులే అన్న భావన బలంగా కలిగితేనే ఇరుగుపొరుగు సాయం చేయడానికి వస్తారు. లేకుంటే ఆమె భార్య అయినా, సోదరి అయినా లేక తల్లి అయినా.. సమాజం పట్టించుకోదు.

ముగింపు: ఈ వ్యాసం ప్రధానంగా గృహహింసకు లోనయిన మహిళలు తమ సమస్యను ఎవరికి ఏ స్థాయిలో ఫిర్యాదు చేస్తున్నారు (కుటుంబం, పరిచయస్థులు, అధికారిక వ్యవస్థ) అన్న అంశాల ఆధారంగా సాగింది. 20 వేల మంది మహిళలను సర్వేలో భాగ స్వాములను చేయగా తమ సమస్యను కుటుంబం లో గానీ, ఆస్తులతో గానీ చెప్పుకునే వారు నామమాత్రంగానే ఉన్నట్లు తేలింది. కొద్దో గొప్పో సమస్యను చెప్పుకున్నప్పటికీ అది ఈ వ్యాసంలో చూపిన పిరమిడ్ లోని అంచెలంచె లుగానే సాగింది. పుటిండివారు అగ్రస్థానంలో ఉండగా అత్తిండివారు ఆఖరిస్థానంలో ఉన్నారు. చట్టపరంగా శిక్షపడిన వారు అత్యల్పం.

అధికారిక ఫిర్యాదులను, అనధికార ఫిర్యాదులను పోల్చగా, పుట్టిండివారితో గానీ, మిత్రులతోగానీ మహిళలు తమ సమస్యను చెప్పుకోవడంలో కూడా సామాజిక పరిస్థితులు దోహదపడుతూ మహిళలను మౌనమూర్తులు గానే మిగులుస్తున్నారు. అందుకే వ్యవస్థను బలీయం చేయవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది.

గృహహింసను పోలీసుల దృష్టికి తీసుకు రావడంలో మహిళలు ముందుకు రాకపోవడానికి కారణం. అక్కడ ఎదురయ్యే అదనపు సమస్యలు. అందుకే మహిళామండళ్లు మరింత బలోపేతం అవ్వవలసిన అవసరం ఉంది సమస్య తీవ్రత ఎక్కువయినప్పుడు సమాజం సైతం సానుకూలంగా వ్యవహరిస్తుంది తప్ప. సమూలంగా తొలగించాలన్న దిశగా కృషి జరగడం లేదు. భవిష్యత్తులో ఈ దిశగా మార్పు రావా లంటే రెండు పరిష్కార మార్గాలున్నాయి మొదటిది అత్తిండివారి దృక్పథంలో మార్పు రావడం. “భార్యను కొట్టడం, హింసించడం ఆమెను సక్రమ మార్గంలో పెట్టడానికి భర్తకు లభించిన సహజహక్కు”గా భావించక, అతని ప్రవర్తనను అదుపులో ఉంచే దిశగా శిక్షణ ఇవ్వాలి. ఇవి సిద్ధాంతపరంగా బాగానే ఉంటాయి. అయితే మహిళామండళ్లు ఈ దిశలో ముఖ్యపాత్ర నిర్వహించాలి.

రెండవది, సహాయాన్ని అన్వేషించడంలో మహిళల పాత్ర. మారాల్సిన విధానం జిల్లా స్థాయిలోనూ, అంతకన్న దిగువస్థాయిలోనూ లింగవివక్ష కారణం ఏర్పడే అవరోధాలు. సమాజంలో అట్టడుగు స్థాయిలో నున్న మహిళలకు సమాజం నుండి బలమైన సామాజిక వ్యవస్థల మద్దతు అవసరం. స్త్రీలకు తమకున్న హక్కుల పట్ల అవగాహన కల్పించడం, సమస్యను పరిష్కరించజేసే వ్యవస్థల సమాచారం అందివ్వడమేగాక, ఆ దిశగా నైతిక బలం ఇవ్వడం. కర్నాటకలోని సెక్స్ వర్కర్లకు ఇలాంటి సమస్య తీవ్రంగా ఉత్పన్నమయినప్పుడు వారికి అండదండలుగా నిలబింది కెహెచ్ పిటి. 2015 అనగా కర్నాటక సెక్స్ వర్కర్లు యూనియన్. సమస్య తీవ్రమైనప్పుడు మాత్రమే పోలీసులు కలగజేసుకుంటారు. కాబట్టి మహిళలు ఈ సమస్య పట్ల మహిళలే అధిక అవగాహన కల్పించుకోవలసిన సామాజిక బాధ్యత ఉంది. భారతదేశంలో సమగ్రంగా పరిశీలించినప్పుడు ఇటీవల కాలంలో 2015లో అస్సాం లో 1200 మంది మహిళలపై సర్వే జరుపగా 64 శాతం మంది తమ సమస్యను అధికారిక ఫిర్యాదు రూపంలో ఇచ్చారని తేలింది. దీనికి ప్రధానకారణం, గ్రామీణ స్థాయినుండి మహిళా సమితులు విశేషకృషి జరపడం, మహిళల్లో అవగాహన పెంచగలగడం. ఏదిఏమైనప్పటికీ ప్రాంతాలు వేరైనా, సమస్య మాత్రం ఒక్కటే. గృహహింసకు అతీతులు కాదే మహిళా అన్నట్లున్న భారతీయ సమాజంలో మహిళలకు నైతిక బలాన్ని అందించాల్సిన సామాజిక బాధ్యత అందరిదీ. అనువాదం: డాక్టర్ శమంతకమణి

ఫ్రెడరిక్ ఎంగెల్స్

ఎం శివరామకృష్ణన్

హెగెల్ రచనల నుండి ప్రేరణ పొందిన ఫ్రెడరిక్ ఎంగెల్స్ నాస్తిక ఆలోచనా విధానం వైపు తన దిశను మార్చుకున్నాడు. కార్లమార్క్స్ కంటే రెండు సంవత్సరాలు చిన్నవాడైన ఫ్రెడరిక్ ఎంగెల్స్ ప్రప్రథమం రైన్ ప్రావిన్స్ లో ఉన్న చిన్న పారిశ్రామిక పట్టణమైన బర్మన్ 1820 నవంబర్ 29న జన్మించాడు. వస్త్ర పరిశ్రమకు కేంద్రంగా ఉన్న బర్మన్, ఎల్బెర్ ఫీల్డ్ జంట నగరాలుగా ప్రాచుర్యం పొందాయి. సుమారుగా 200 చిన్న - మధ్యతరహా చేనేత పరిశ్రమలు, స్పిన్నింగ్ మిల్లులు, రంగుల అద్దకం షాపులు బర్మన్ లో ఉన్నాయి. ఫ్రెడరిక్ ఎంగెల్స్ తండ్రి, ఫ్రెడరిక్ సీనియర్ పారిశ్రామిక వేత్త. అతను ఇంగ్లాండ్ లోని మాంచెస్టర్ లో ఎర్మిన్ పత్తిమిల్లులో భాగస్వామిగా ఉన్నాడు. ఫ్రెడరిక్ సీనియర్ మత పరమైన ఆచారాలను, సంప్రదాయాలను ఖచ్చితంగా పాటించే వ్యక్తి కావడం వల్ల ఫ్రెడరిక్ ఎంగెల్స్ కూడా ఆ భావజాల మార్గంలోనే పెరిగాడు. ఎంగెల్స్ ప్రాథమిక విద్యను పుర పాలక పాఠశాలలో పూర్తి చేశాడు. 14 ఏళ్ల వయసులో ఎంగెల్స్ ప్రప్రథమం అత్యంత ఖరీదైన విద్యాసంస్థ అయిన ఎల్బెటర్ ఫీల్డ్ వ్యాయామ పాఠశాలలో చేరాడు. ఎంగెల్స్ అక్కడ లాటిన్, గ్రీకు, జర్మన్, ఫ్రెంచ్ భాషలను నేర్చుకున్నాడు. చరిత్ర, భూగోళం, గణితం, భౌతిక శాస్త్రాలను అధ్యయనం చేశాడు. ఉపాధ్యాయులు పాఠశాలలో తెలివిగల విద్యార్థులకి తత్వశాస్త్రాన్ని పరిచయం చేశారు. ఎంగెల్స్ చరిత్ర, జర్మన్ సాహిత్యంలో ఆసక్తి కనపరిచాడు. సెలవు రోజుల్లో బర్గెన్ లో ఉన్న కుటుంబ సభ్యులతో కలిసి ఉన్నాడు. ఎంగెల్స్ బర్మన్ లో ఉన్న సమయంలో కార్మికులు, వారి కుటుంబాలు పడుతున్న భయానకమైన పరిస్థితులను కళ్లారా చూశాడు.

కర్మాగారాల్లో కార్మికులు చాలా ఎక్కువ గంటలు పని చేయవలసి వచ్చేది. నివాస యోగ్యమైన గృహనిర్మాణ సౌకర్యాలు లేకుండానే కార్మికులు చాలా ఎక్కువ గంటలు పని

చేస్తున్నారు. కార్మికుల్లో ఎక్కువ మంది ఇళ్ళ మెట్ల దగ్గర, గృహాల కింద, స్తంభాల వద్ద అమానుష పరిస్థితుల్లో జీవిస్తున్నారు. కార్మికుల శ్రమను క్రూరంగా దోచుకుంటున్న ఫ్యాక్టరీ యజమానుల్లో తన తండ్రి కూడా ఉన్నాడన్న విషయాన్ని ఎంగెల్స్ గుర్తించాడు. ఇలాంటి వారే ఏసు ఆశీర్వాదం పొందడానికి విధేయతతో చర్చిలకి వెళ్లేవారు. ఎంగెల్స్ తల్లి చిల్లర ఖర్చుల కోసం ఇచ్చిన డబ్బు మొత్తాన్ని జాలితో పేద కార్మికులకు ఇచ్చేసేవాడు. ఎంగెల్స్ అనుసరిస్తున్న మానవతా వాదం, అందుకనుగుణమైన జీవన పద్ధతులను, కుటుంబ సభ్యులతో పాటు ముఖ్యంగా అతని తండ్రి కూడా ఇష్టపడలేదు. మతపరమైన అంశాలపై, సంప్రదాయాలపై ఎంగెల్స్ అడుగుతున్న ప్రశ్నలను కూడా ఇష్టపడలేదు. తండ్రికి, కొడుక్కి మధ్య తరచూ జరిగే తగాదాలకి కుటుంబ సభ్యులు సాక్షులుగా నిలవాల్సి వచ్చింది. ఎంగెల్స్ నాస్తికుడుగా మారిపోయే ప్రమాదం ఉందని ఎంగెల్స్ తండ్రి భావించాడు. భయంతో సీనియర్ ఎంగెల్స్ ఎంగెల్స్ చదువును మధ్యలో మాన్పించి వెనువెంటనే వ్యాపారంలో ఉంచాడు. మెట్రిక్యులేషన్ పరీక్షను పూర్తి చేయడానికి,

యూనివర్సిటీ విద్యను కొనసాగించటానికి ఎంగెల్స్ తన తండ్రిని వేడుకుంటే ఆయన ఆ అభ్యర్థనను తిరస్కరించాడు. ఎంగెల్స్ పాఠశాల లో ఫైనల్ పరీక్షలు పూర్తి చేసిన వెంటనే బర్మన్ లో తన నాన్న నడుపుతున్న వ్యాపార సంస్థలో చేరాడు.

ప్రప్రథమం 4 పెద్ద నగరాల్లో బర్మన్ నగరం ఒకటి. బర్మన్ లో ఉన్న మొదటి రోజు నుండి ఎంగెల్స్ ఖాళీ సమయంలో జర్మన్ ప్రచురణలను ఆసక్తిగా చదివాడు. బర్మన్ లో ఎంగెల్స్ ఎల్బెర్ ఫీల్డ్ రచనలను చదివే క్రమంలో తనకు తెలియకుండానే ప్రగతిశీల భావాలకు, ఆలోచనలకు మరింత దగ్గరయ్యాడు. 1834 తర్వాత భూస్వామ్య శక్తులకు వ్యతిరేకంగా రాజకీయంగా ప్రజల్లో వస్తున్న వ్యతిరేకతను తీవ్రంగా అణిచివేసేందుకు, కార్యకలాపాలను నిలిపివేసేందుకు పాలకులు తీవ్రంగా ప్రయత్నించినప్పటికీ వాటిని నిరోధించలేకపోయారు. ఉదారవాద, ప్రజాస్వామ్య ఆలోచనలను తుడిచి పెట్టలేకపోయారు. భూస్వామ్య శక్తులకు వ్యతిరేకంగా సైద్ధాంతిక పోరాటం నిలకడగా కొనసాగింది. రాజరికానికి, భూస్వామ్య విధానాలకు వ్యతిరేకంగా పోరాడుతున్న డెమోక్రాట్ల భావజాలానికి యువకుడైన ఎంగెల్స్ సహజంగానే ఆకర్షించబడ్డాడు.

ఎంగెల్స్ తండ్రి వ్యాపార సంస్థ ఇంగ్లాండ్, స్పెయిన్, హాలెండ్ సంస్థలతో వ్యాపార సంబంధాలను కలిగి ఉంది. అందువల్ల ఈ సంస్థలతో వ్యాపార లావాదేవీలు నడపడానికి ఇంగ్లీష్, స్పానిష్, డచ్ భాషలను నేర్చుకోవల్సివచ్చింది. ఈ కాలంలోనే ఎంగెల్స్ హెగెల్ పుస్తకాలను చదివేందుకు, హెగెల్ నుండి ప్రేరణ పొందేందుకు అవకాశం కలిగింది. మార్క్స్ మాదిరిగానే, ఎంగెల్స్ కూడా హెగెల్ తత్వశాస్త్రం నుండి ప్రేరణ పొందాడు. ఆసమయంలో మార్క్స్, ఎంగెల్స్ ఒకరికి మరొకరు పరిచయం లేదు! తెలియదు!

అనువాదం: కె హరికిషోర్

ఎన్నికలలో బిజెపిని ఓడించటంపై కేంద్రీకరించాలి

- బి.వి.రాఘవులు

ప్రజాశక్తి మేనేజ్మెంట్ శాఖలో వచ్చిన ప్రశ్నలు

ఇటీవల జరిగిన ఐదు రాష్ట్రాల ఎన్నికలలో లెఫ్ట్ డెమోక్రటిక్ ఫ్రంట్ (ఎల్ డిఎఫ్) ఏర్పాటుకు చేసిన కృషి ఏమిటి? ఫలితాలను గూర్చి వివరించగలరు?

2018 నవంబర్, డిసెంబర్ నెలలలో ఐదు రాష్ట్రాల్లో అసెంబ్లీ ఎన్నికలు జరిగాయి. ఈ ఎన్నికల్లో బిజెపికి గట్టి ఎదురుదెబ్బ తగిలింది. ఛత్తీస్ గఢ్, రాజస్థాన్, మధ్యప్రదేశ్ లో బిజెపి అధికారాన్ని కోల్పోయింది. బిజెపికి తిరుగులేదన్న భ్రమ పటాపంచలైంది. తెలంగాణలో గతంలో ఉన్న ఐదు స్థానాలకు గాను ఒక్కదాన్నే గెలుచుకోగలిగింది. అధికారాన్ని కోల్పోయినా, సీట్ల సంఖ్య తగ్గినా, ఓటింగ్ రీత్యా బిజెపి బలాన్ని తక్కువగా అంచనా వేయకూడదు. రాబోయే పార్లమెంట్ ఎన్నికల్లో మతవైషమ్యాలను రెచ్చగొట్టి తిరిగి బలాన్ని పుంజుకోవాలన్న ప్రయత్నాలు చేస్తున్నది. ఆ ప్రయత్నాలను కూడా తిప్పికొట్టి బిజెపి, ఆర్ఎస్ఎస్ పన్నాగాలను లౌకికవాదులు అడ్డుకోవాలి.

ఐదు రాష్ట్రాల్లో రాజస్థాన్ మినహా వామ పక్షాలకు ప్రాతినిధ్యం లభించలేదు. రాజస్థాన్ లో సిపిఎం రెండు అసెంబ్లీ స్థానాలను గెలుచు కుంది. గతంలో ఉన్న 0.9 శాతం నుండి ఓట్లను 1.2 శాతానికి పెంచుకున్నది. ఈ మధ్య కాలంలో వామపక్షాలు నిర్వహించిన రైతాంగ ఉద్యమాల ప్రభావం సిపిఎం సాధించిన మెరుగైన ఫలితాలలో కనిపిస్తున్నది. ఛత్తీస్ గఢ్, మధ్యప్రదేశ్ రాష్ట్రాల్లో వామపక్షాల బలం చాలా పరిమితం అయినందున కొద్ది స్థానాల్లో మాత్రమే పోటీ చేశాయి. ఓటింగ్ బలం కూడా నామ మాత్రంగానే ఉన్నది. తెలంగాణలో కూడా సిపిఎం ఆధ్వర్యంలో ఏర్పడి ఎన్నికల్లో పోటీచేసిన బహుజన లెఫ్ట్ ఫ్రంట్ ఓటింగ్ కూడా నామమాత్రంగానే ఉంది. గతంలో ఉన్న ఓటింగ్ శాతం కూడా ఈ ఎన్నికల్లో తగ్గింది.

ఈ ఐదు రాష్ట్రాల్లోనూ లెఫ్ట్ డెమోక్రటిక్ ఫ్రంట్ లనేవి ఏర్పడలేదు. తెలంగాణ మినహా మిగతా రాష్ట్రాల్లో సిపిఐ, సిపిఎం మధ్యలో మెరుగైన స్థాయిలో సర్దుబాటు జరిగింది. రాజస్థాన్ లో సిపిఐ, సిపిఎం మరికొన్ని చిన్నచిన్న పక్షాలతో కలిపి ఒక కూటమిగా ఏర్పడి ఎన్నికల్లో

పోటీచేయడం జరిగింది. తెలంగాణలో కూడా అటు టీఆర్ఎస్ తో ఇటు కాంగ్రెస్, టిడిపిలతో ఒడంబడికలు కుదుర్చుకోవడం రాజకీయంగా సాధ్యం కాదు. ఈ పరిస్థితిలో సిపిఎం ఒంటరి గా నిలవాల్సి వచ్చింది. ఉన్నంతలో ఒంటరి పాటు కాకుండా చిన్న చిన్న పార్టీలను, సామాజిక శక్తులను కూడగట్టి బహుజన లెఫ్ట్ ఫ్రంట్ ను ఏర్పాటు చేసి ఎన్నికల్లో పోటీచేయడం జరిగింది. సిపిఐను రాబట్టడానికి ప్రయత్నించినా అది కాంగ్రెస్ కూటమితో చేరడంతో ఆ ప్రయత్నం జయప్రదం కాలేదు. గత్యంతరం లేని పరిస్థితిలో సిపిఎం పరిమితమైన బలం కలిగిన బిఎల్ఎఫ్ తో ముందుకు పోవాల్సి వచ్చింది. బిఎల్ఎఫ్ కానీ రాజస్థాన్ లో ఏర్పాటయిన కూటమి గానీ ఎన్నికల సందర్భంగా అవసరమైన కలయికలు తప్ప వామపక్ష ప్రజాతంత్ర సంఘటనలు కావు. రాబోయే కాలంలో వామపక్ష ప్రజాతంత్ర సంఘటన సాధన కోసం ఇటువంటి ప్రయత్నాలు కొనసాగించాల్సి ఉంటుంది.

తెలంగాణలో బిఎల్ఎఫ్ ఏర్పాటు ద్వారా కృషి చేసినప్పటికీ ఎన్నికల్లో సీట్లు రాకపోయినా ఓట్ల శాతం గణనీయంగా పడిపోవడం, చర్చ నీయాంశంగా ఉంది. కారణాలు తెలియజేయగలరు?

తెలంగాణ రాష్ట్రంలో సిపిఎం చొరవతో బహుజన లెఫ్ట్ ఫ్రంట్ ఏర్పడి, ఎన్నికల్లో పోటీ చేసింది. ఒక్కస్థానాన్ని కూడా గెలుచుకోలేక పోయింది. సిపిఎం గత ఎన్నికల్లో పొందిన ఓట్లు కూడా ఈ ఎన్నికల్లో రాలేదు. పార్టీ ప్రజా పునాది బలహీనపడడాన్ని ఇది సూచిస్తున్నది. ఓట్లు పడిపోవడానికి అనేక కారణాలు ఉన్నాయి. రెండు బలమైన కూటముల మధ్య ఓటర్లు విభజించబడటం, ప్రధానపార్టీలు గత ఎన్నికల కన్నా మించి విస్తారంగా డబ్బును ఖర్చు చేయడం, పాలకపార్టీ అయిన టీఆర్ఎస్ ఓటర్లను ఆకర్షించేందుకు ప్రవేశపెట్టిన సంక్షేమ పథకాలపై ఓటర్లకు నమ్మకం కుదరడం అధికార యంత్రాంగం ఏకపక్షంగా ప్రభుత్వానికి సహకరించడం విభజన సెంటిమెంటును టీఆర్ఎస్ జయప్రదంగా వినియోగించుకోవడం వంటి అంశాలు పాలకపార్టీకి తోడ్పడటమే కాకుండా మన పార్టీ ప్రజాపునాదిపై కూడా

కొంత ప్రభావం చూపించాయి. ఈ అంశాలతో పాటు మన బలమైన స్థానాల్లో పార్టీగా పోటీ చేసే మన శక్తియుక్తులన్నింటిని వాటిపై కేంద్రీకరించి ఎన్నికల్లో కృషి చేయలేకపోవడం కూడా మన ఓటింగ్ శాతం తగ్గడానికి కారణమైంది. ఈ అంశాలను పార్టీ రాష్ట్ర కమిటీ గమనించింది. లోపాలను అధిగమించేందుకు కృషి చేస్తున్నది.

చంద్రబాబు నాయుడు ఏర్పాటు చేసిన బిజెపి వ్యతిరేక కూటమి సమావేశానికి మనం కూడా హాజరయ్యాం. చంద్రబాబు నిజంగా బిజెపి వ్యతిరేక పోరాటం చేస్తున్నాడా?

కేసిఆర్ కాంగ్రెస్, బిజెపి వ్యతిరేక ఫ్రంట్ ఏర్పాటుకు కృషి చేస్తానంటున్నాడు. మన పార్టీ వైఖరి ఏంటి? మన జాతీయ మహాసభలలో బిజెపియేతర, కాంగ్రెసేతర పక్షాలతో కలిసి పనిచేస్తామని పిలుపు ఇచ్చాం కదా! కేసిఆర్ ని కలుపుకొని వెళ్తామా?

2019 ప్రథమార్థంలో పార్లమెంట్ ఎన్నికలు జరగబోతున్నాయి. ఈ ఎన్నికలకు గాను బిజెపికి వ్యతిరేకంగా అఖిల భారత స్థాయిలో మహా కూటమి ఏర్పడాలన్న చర్చ చాలా కాలం నుంచి జరుగుతున్నది. ఈ మధ్య ఆంధ్రప్రదేశ్ ముఖ్యమంత్రి చంద్రబాబునాయుడుగారు ఈ కూటమి గురించి మరింత ప్రచారం చేస్తున్నాడు. వివిధ పార్టీల అఖిల భారత నాయకులతో సంప్రదిస్తున్నారు. మరోవైపు గతంలో ముందుకు వచ్చి కొంత కాలం నుండి మరుగున పడిపోయిన షెడరల్ ఫ్రంట్ నినాదాన్ని బయటికి తీసి దాని కోసం తెలంగాణ ముఖ్యమంత్రి చంద్రశేఖర రావుగారు ప్రయత్నాల ప్రారంభించారు. మార్క్సిస్టు పార్టీ మొదటినుండి అఖిల భారత స్థాయిలో మహాకూటమిగానీ, షెడరల్ ఫ్రంట్ గానీ సరైన ఫలితాలు ఇవ్వవని, రాష్ట్ర స్థాయిలో విభిన్న ప్రయోజనాలతో పనిచేసే పార్టీలను అఖిల భారత స్థాయిలో ఒక తాటిపైకి తీసుకొచ్చే ప్రయత్నం జయప్రదం కాదని భావిస్తున్నది. ఈ ప్రయత్నాల కన్నా ఏ రాష్ట్రానికి ఆ రాష్ట్రంలో బిజెపిని ఒంటరిపాటు చేసి దానికి వ్యతిరేకంగా ఉండేటటువంటి శక్తులన్నీంటి మధ్య ఓట్లు చీలకుండా చేయడం బిజెపిని ఓడించే

(మిగతా 35వ పేజీలో)

కా॥ నరసింహయ్య

(2వ పేజీ తరువాయి)

డంటే ఆమె ఎంత ప్రభావశీలో అర్థమవుతుంది. వారి ముగ్గురు కుమారులు పోరాటబాట పట్టినవారే. నేను సైతం ప్రపంచాగ్నికి సమిధనొక్కటి అహుతిచ్చాను! అని మహాకవి శ్రీశ్రీ చెప్పినట్లు అందరూ ఉద్యమంలో అలుపెరుగని కార్మికులే. పెద్దబబ్బాయి చంద్రం 1965లో ప్రభుత్వ నిర్బంధ డిటెన్షన్లకు వ్యతిరేకంగా గేయం రాశారు. చదువుకునే రోజుల్లో విద్యార్థి సంఘాన్ని ఏర్పరిచారు. హెచ్ఎయల్లో పని చేస్తూ సిఐటియును స్థాపించి, ఆ కార్మికుల సమస్యల సాధన కోసం 11 రోజులు సమ్మెలో పాల్గొని నిరాహార దీక్ష చేశారు. రెండవ కుమారుడు తెలకపల్లి రవి భారతదేశంలో సుప్రసిద్ధ సంపాదకుల్లో ఒకరైన ప్రఖ్యాత జర్నలిస్టు ప్రజాశక్తి సంపాదకులుగా పని చేశారు. టెలివిజన్లో జరిగే రాజకీయ, సామాజిక చర్చల్లో విరివిగా పాల్గొనే మేధావి. ఈయన కథకులు, విమర్శకులు. 1974లో కామ్రేడ్ ఎల్బిజి సమక్షంలో కర్నూల్లో స్వీయ కవిత చదివి ఆయనచే ప్రసంశలందుకున్నారు. అప్పటి నుండి సాహిత్యానికి, ఉద్యమానికి జీవితాన్ని త్యాగం చేసి దేశమంతా పర్యటిస్తూ సదస్సులు, సమావేశాల్లో పాల్గొంటూ సాహితీ ప్రపంతి రాష్ట్ర అధ్యక్షులు కొనసాగుతున్నారు. మూడవ అబ్బాయి హరింద్రనాథ్ శర్మ ఎస్ఎఫ్ఐ

ముఖ్యకార్యకర్తగా పనిచేసి విద్యార్థుల పార్టీ శాఖకు కార్యదర్శిగా పని చేశారు. తెలకపల్లి నరసింహయ్య మేనల్లుడు జంధ్యాల రఘుబాబు కవి, కథకులు. అంతేకాకుండా ప్రజాశక్తి దినపత్రికలో ప్రతి బుధవారం హాస్య చతురోక్తుల, రాజకీయ చమక్కుల చురక సంహిత శీర్షికను నిర్వహించారు. సాహిత్యపరంగానే కాక రాజకీయంగాను బలమైన పునాది వేసుకున్న లబ్ధప్రతిష్ఠులు. విద్యార్థి దశ నుండి ఎస్ఎఫ్ఐ లోనూ, ప్రస్తుతం ఇన్సూరెన్సు యూనియన్లో కీలక బాధ్యతల్లో ఉన్నారు. 1998లో దేశాభిమాని సాహితీ సంఘాన్ని స్థాపించటంలో కీలకభూమిక పోషించారు. తెలకపల్లి నరసింహయ్య, కెఎస్సార్ మూర్తి, మురళీమోహన్, యంపి బసవరాజు, జంధ్యాలరఘుబాబు, అంజిబాబులతో కమిటీ ఏర్పడింది. ఒక పేరెన్నికగల రాజకీయవేత్త కాదు సాహితీవేత్త కూడా. మహాకవి శ్రీశ్రీ జయంతి సందర్భంగా స్వయంగా శ్రీశ్రీ సంద్య సమస్యలు అనే కవితను చదివి వినిపించారు. దేశాభిమాని సాహిత్య అప్పటి సిపిఎం నాయకులు మూర్తిని నాయకులుగా నియమించి సంస్థను ఏర్పాటు చేసి సాహిత్య కార్యక్రమాలను చేశారు. 2002లో సాహితీప్రపంతిగా మార్పు అయిన తర్వాత యంపి బసవరాజు కన్వీనర్గా, కెంగార మోహన్ కో-కన్వీనర్గా సమన్వయ కమిటీ ఏర్పాటుకు కృషి చేశారు. తను తీర్చిదిద్దిన కవులు, కథకుల రచనలు ప్రచురితమైతే ఫోను

ద్వారా సంభాషించి సలహాలు సూచనలు చేస్తున్నారంటే ఆయనకు సాహిత్యమంటే ఎంత మక్కువ వుందో తెలుస్తుంది. ఈ వ్యాస రచయిత అయిన నేను ప్రపంచీకరణపై రాసిన మొదటి కవితా సంపుటి విన్యాసం తెలకపల్లి నరసింహయ్య గారికి అంకితమివ్వడమైనది. 1946లో కాంగ్రెసు పార్టీలో ఉన్న నరసింహయ్య 1948లో యూత్ కాంగ్రెస్ సభ్యుడయ్యారు. 1949లో కర్నూలు జిల్లా బోర్డుకు జరిగిన ఎన్నికల్లో కాంగ్రెస్ అక్రమాలకు పాల్పడటంతో దానిని వ్యతిరేకించి బయటికొచ్చారు. కమ్యూనిజం వైపు ఆకర్షితులై అంచలంచెలుగా ఎదిగి పార్టీకోసం, ప్రజాసంక్షేమం కోసం తుదిశ్వాస వరకు పరితపించారు. పార్టీలో పదవులకోసం ఏనాడు పరితపించని నేతగా సౌమ్యులుగా పేరొందారు. ఆ పేరు వింటేనే ఒక గౌరవం ప్రతి ఒక్కరిలో తొణికిసలాడుతుంది. 1984లో నందమూరి తారకరావు ముఖ్యమంత్రిగా ఉన్నప్పుడు ఏర్పాటు చేసిన భారీ ప్రాజెక్టుల నిర్మాణానికి హైపవర్ కమిటీ వేశారు. అందులో ఆయనను సభ్యులుగా నియమించా రంటే ఆయన కార్యదీక్షపై ఎంత నమ్మకమో అర్థమవుతుంది. భావకవిత్వాన్ని రాస్తున్న నన్ను అభ్యుదయ కవిత్వం వైపు పయనించేలా తీర్చిదిద్దిన వ్యక్తి. సాహితీప్రపంచానికి నన్ను పరిచయం చేసిన రచయిత తెలకపల్లి నరసింహయ్య. 91 సంవత్సరాల నిండు జీవితం గడిపిన నరసింహయ్య 2019 జనవరి 18న కన్నుమూశారు. ✽

ఎన్నికలలో బిజెపిని ఓడించటంపై కేంద్రీకరించాలి

(34వ పేజీ తరువాయి)

పోరా టాన్ని ముందుకు తీసుకెళ్లగలదని భావిస్తున్నది. అందుకే బిజెపికి వ్యతిరేకంగా వైరుధ్యాలతో కూడిన అఖిల భారత కూటముల కన్నా రాష్ట్ర స్థాయి సహకారానికి పార్టీ ఎక్కువ ప్రాధాన్యత ఇస్తున్నది. పార్లమెంట్ సమావేశాల ముందు చంద్ర బాబునాయుడు చొరవతో ఢిల్లీలో సమావేశం జరిగింది. ఈ సమావేశం ప్రధానంగా బిజెపి, కేంద్రప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా పార్లమెంట్ సమావేశాల్లో పార్టీల మధ్య సమన్వయం, సహకారం గురించి చర్చించింది. మహాకూటమి ఏర్పాటు గురించి కొంతమంది మాట్లాడినప్పటికీ సమావేశం అటువంటి నిర్ణయానికి రాలేదు. వైరుధ్యాలతో కూడి ఉన్న పార్టీల మధ్య అటువంటి అంగీకారం కుదరడం సాధ్యం కాదని సిపిఎం చెబుతున్న విషయం ఈ సమావేశం సందర్భంగా కూడా వెల్లడైంది. సిపిఎం మొదటి నుండి పార్లమెంట్ సమావేశాల సందర్భంగా ప్రతిపక్ష లౌకిక పార్టీల సమన్వయం లో భాగస్వామిగా ఉంటున్నది. ఆ ఉద్దేశ్యంతోనే పైన పేర్కొన్న సమావేశంలో కూడా పాల్గొన్నది.

కలకత్తాలో మమతాబెనర్జీగారి ఆధ్వర్యం లో జరిగిన సమావేశంలో కూడా బిజెపిని వ్యతిరేకించే విషయంలో ఏకాభిప్రాయం వ్యక్తమైంది తప్ప మహాకూటమి ఏర్పాటు విషయంలో కాదు. యుపిలో ఇప్పటికే కాంగ్రెస్ లేకుండా బహుజన సమాజ్ పార్టీ, సమాజ్ వాది పార్టీలు ఎన్నికల ఒడంబడిక

కుదుర్చుకున్నాయి. బెంగాల్లో బిజెపి, తృణమూల్కు వ్యతిరేకంగా ఎన్నికలలో పోరాడాలని సిపిఎం నిర్ణయించు కుంది. కేరళలో సిపిఎం, కాంగ్రెస్ కూటముల మధ్య ప్రధాన పోటీ జరుగుతుంది. ఢిల్లీలో కాంగ్రెస్ తో ఒడంబడిక ఉండదని ఆప్ ప్రకటించింది. ఆంధ్రలో ఒంటరిగానే పోటీ చేస్తామని కాంగ్రెస్ అధిష్ఠానం ప్రకటించింది. వివిధ రాష్ట్రాల్లో వ్యక్తమౌతున్న ఈ విభిన్న ధోరణులను పరిగణనలోకి తీసుకుంటే ఏ రాష్ట్రానికి ఆ రాష్ట్రంలో బిజెపిని ఓడించడంపై, బలహీనం చేయడంపై కేంద్రీకరించడం ఆచరణయోగ్యమైన ఎత్తుగడని తేలుతున్నది. పైన పేర్కొన్న అంశాలు ఫెడరల్ ఫ్రంట్ ప్రయత్నాలకు కూడా వర్తిస్తాయి. బిజెపి ఓటమిపై ఎన్నికలకు ముందు కేంద్రీ కరించి, ఎన్నికల తర్వాత బిజెపియేతర ప్రభుత్వం ఏర్పాటు చేసే అవకాశం వచ్చినప్పుడు కూటమి ఏర్పాటు గురించి ఆలోచించాలి. అప్పుడు వివిధ ప్రతిపక్ష లౌకిక పార్టీల బలబలాలను బట్టి లౌకిక ప్రజాతంత్ర ప్రభుత్వ ఏర్పాటులో ఎవరి స్థానం ఏమిటి అనేది నిర్ణయం చేసుకోవచ్చు. బిజెపిని అధికారానికి రానివ్వకుండా లౌకిక ప్రజాతంత్ర ప్రభుత్వాన్ని ఏర్పాటు చేయడానికి ఎన్నికల తర్వాత సిపిఎం తన శాయశక్తుల కృషి చేస్తుంది. ఆ సమయంలో టీఆర్ఎస్ గానీ మరేపార్టీగానీ బిజెపికి వ్యతిరేకంగా ఎటువంటి వైఖరి తీసుకుంటుంది అనేదాన్ని బట్టి ఆ పార్టీల వట్ల సిపిఎం తన వైఖరిని నిర్ణయించుకుంటుంది. ✽

వలస పాలన వైఫల్యంతో పెరిగిన మతోన్మాదం

బిపన్ చంద్ర

“భారత ఆర్థిక విధానంలోని వలసవాద స్వభావం, వలసవాద వెనుకబాటుతనం, భారత ఆర్థిక విధానాన్ని అభివృద్ధి పరచడంలో వలసవాద అశక్తత యొక్క సహ ఉత్పాదకతలలో మతతత్వం ఒకటి. ఫలితంగా వచ్చిన ఆర్థిక ప్రతిష్టంభన, భారతీయ సమాజంలో విభజనకు, వైరుధ్యానికి, అలాగే మార్పుకు అనుకూలమైన పరిస్థితులను సృష్టించాయి.

“20వ శతాబ్దం అంతటా ఆర్థిక పారిశ్రామికాభివృద్ధి, విద్య, ఆరోగ్యం ఇతర సామాజిక, సాంస్కృతిక సేవల అభివృద్ధి ఏ మాత్రం జరగలేదు. సామాజిక, ఆర్థిక పరిస్థితులు నిరంతరం క్షీణిస్తుండడంతో మధ్యతరగతి, దిగువ మధ్య తరగతులకు చెందిన విద్యార్థులు భూమిపై ఆధారపడి బతకలేని పరిస్థితులు ఏర్పడ్డాయి. ఈ తరగతులకు చెందిన విద్యార్థులలో నిరుద్యోగ సమస్య తీవ్రమైన సమస్యగా ముందుకు వచ్చింది. తీవ్రమైన ఆర్థికమాంద్యం ఆవరించిన కాలంలో, అంటే 1928 తరువాత కాలంలో విస్తృత స్థాయిలో నిరుద్యోగం ప్రబలడంతో వీరి ఆర్థిక పరిస్థితులు మరి క్షీణించాయి.

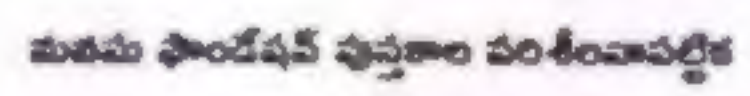
“ఈ సామాజిక పరిస్థితులలో ప్రజల దీర్ఘకాలిక సమస్యలను పరిష్కరించేందుకు వలసపాలనను అంతమొందించడం, సమూలమైన సామాజిక మార్పులు తీసుకొని రావడం - లక్ష్యాలుగా జాతీయవాద ఉద్యమాలు, ఇతర ప్రజాఉద్యమాలు పనిచేశాయి. 1905 నుండి 1947 వరకు సాగిన సమరశీల జాతీయోద్యమానికి, 1920 దశాబ్దం నుండి వామపక్ష పార్టీలు, గ్రూపులు నడిపిన ఉద్యమాలకు మధ్యతరగతులు వెన్నుముకగా నిలిచాయి. కాని దురదృష్టవశాత్తు విశాలమైన సామాజిక దృక్పథం, రాజకీయ అవగాహన కొరవడిన కొందరు సంకుచితమైన తక్షణ ప్రయోజనాల సాధనకొరకు, స్వల్ప వ్యవధి పరిష్కారాల కొరకు, కుల, మత ప్రాంతీయాభిమానాలు, ఉద్యోగాలలో రిజర్వేషన్లు, మున్సిపాలిటీలలో, చట్టసభలలో సీట్లు - లాంటి దగ్గరి దారులు పట్టారు.

“ఆర్థిక స్తంభన కారణంగా ప్రభుత్వోద్యోగాల కొరకు, వైద్య, న్యాయవాద వృత్తులలో, వ్యాపారంలో వినిమయదారుల మార్కెట్ల కొరకు వ్యక్తుల మధ్య తీవ్రమైన పోటీ నెలకొన్నది. ఆర్థికావకాశాలలో ఎక్కువ వాటా పొందే ప్రయత్నంలో మధ్య తరగతి వ్యక్తులు వారికి అందుబాటులో ఉన్న విద్యార్హతలు, వ్యక్తిగత ప్రతిభ, బంధుప్రీతి, లంచగొండితనం లాంటి అన్ని సాధనాలను ఉపయోగించుకొన్నారు. అదే సమయంలో వారి పోరాటాలకు విస్తృత ప్రాతిపదిక కల్పించుకొనేందుకు, పోటీపడే శక్తిని పెంచుకొనేందుకు కులం, మతం, ప్రాంతం లాంటి యితర గ్రూపు పరమైన గుర్తింపులను ఉపయోగించుకొన్నారు. ఆ విధంగా మధ్య తరగతుల నుండి కొందరు వ్యక్తులు మతతత్వం నుండి ప్రత్యేకించి ప్రభుత్వ ఉద్యోగాలు సంపాదించి ప్రయోజనాలు పొందారు.

“విద్యావ్యాప్తి క్రమంగా సంపన్న రైతులు, చిన్న భూస్వాముల నుండి గ్రామీణ ప్రాంతాలలో ఉద్యోగాలు కోరే మధ్య తరగతికి విస్తరించింది. వలసపాలన కారణంగా వ్యవసాయం స్తంభించిపోవడంతో కొత్తగా విద్యార్థులైన యువకులు గ్రామాలలోని భూములను అంటి పెట్టుకొని వుండడం సాధ్యపడలేదు. వారు ప్రభుత్వోద్యోగాలలో స్థిరపడేందుకు పట్టణాలు, నగరాలు చేరారు. ఉపాధి దక్కించుకొనేందుకు కులం, మతం, ప్రాంతం, రిజర్వేషన్లు లాంటి అన్ని సాధనాలను ఉపయోగించుకొన్నారు. ఈ పరిణామం మతతత్వం యొక్క సామాజిక పునాదిని గ్రామీణ ప్రాంతాలలోని సంపన్న రైతులు, భూస్వాముల వరకు విస్తరింపజేసింది. “ఆ విధంగా వలసవాద ఆర్థికవిధానంలోని సంక్షోభం మధ్య తరగతులలో రెండు భిన్నమైన సిద్ధాంతాలను, రాజకీయ ధోరణులను సృష్టించింది. సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక విప్లవం సామాజిక మార్పులు జరుగుతున్న సమయంలో మధ్య తరగతి ప్రజలు చాలా ఉత్సాహంగా జాతీయోద్యమంలోను. యితర ప్రజా ఉద్యమాలలోను చేరారు. పెట్టుబడిదారుల నుండి రైతాంగం, కార్మికుల వరకు గల మొత్తం ప్రజానీకం యొక్క డిమాండ్లకు విస్తృతమైన ప్రచారం యిచ్చారు. సామాజిక ప్రయోజనాల కొరకు చేసే పోరాటాలలో వ్యక్తిగత ప్రయోజనాలను విస్మరించారు. కాని విప్లవాత్మక మార్పుకి గల అవకాశాలు వెనుక పట్టు పట్టడంతో, సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక పోరాటం మందకొడి, దశకు చేరుకొనడంతో మధ్య తరగతికి చెందిన చాలామంది వారి వ్యక్తిగత కోర్కెల సత్వర పరిష్కారాల కొరకు మతతత్వ సిద్ధాంతాన్ని, యితర సిద్ధాంతాలను ఆశ్రయించారు.

“సంక్షిప్తంగా చెప్పాలంటే మధ్య తరగతి ప్రజలకు అవకాశాలు చాలా తక్కువగా వున్న సామాజిక పరిస్థితులలో వారి ఆశలు ఆకాంక్షల వ్యక్తీకరణగా మతతత్వం ముందుకు వస్తుంది. కాబట్టి మతతత్వవాద సమస్య మధ్య తరగతుల సమస్య. దాని యొక్క ప్రధానమైన సామాజిక పునాది మధ్య తరగతులు. కాని మధ్య తరగతికి చెందినవారిలో అత్యధికులు 1930, 1940లలో కూడా మతతత్వానికి అతీతులుగా వున్నారని గుర్తించడం చాలా ముఖ్యం. హిందూ, ముస్లిం లేక సిక్కు మతాలకు చెందిన మేధావులలో అత్యధికులు మతతత్వానికి అతీతులుగా వున్నారు. వాస్తవంగా 1930 దశాబ్దానికి చెందిన నమూనా భారతీయ మేధావి సెక్యులర్ వామపక్షాల వైపు మొగ్గుచూపాడు.”

(బిపన్ చంద్ర రచించిన భారత స్వాతంత్ర్యపోరాటం గ్రంథం నుండి ఈ వాక్యాలు గ్రహించబడ్డాయి)

పుస్తకం పంపా	KRSA102M226
పుస్తకం పేరు	మార్క్స్మర్మ్
తారీఖు	23 February 2025
మొందు రద్దు	yes
వెతుక రద్దు	yes
మొత్తం పేజీలు	37
పెద్ద సైజు పేజీలు	110
ఖాళీ పేజీలు	NO
లేని పేజీలు	110
తయారు చేసినది	(Madhu)
పేజీలు నిధిరిపినది	MADHU
స్కాన్ చేసినది	100 Dancer
పరిశ్ల చేసినది	THASIN
పేజీలు నిధిరిపినది	
స్కాన్ చేసినది	
పరిశ్ల	9004